ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

TABLE OF CONTENTS

SOMMAIRE

Σοβιετολογία

Τόμος V — Ἀπρίλιος 1964 — Τεῦχος 4 (52)

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Κύριε Πρόεδρε,

Αἴσθημα βαθυτάτης ἀνησυχίας διὰ τὴν τύχην τῆς Δημοκαρτίας μὲ ὑποχρεώνει νὰ παραβῶ διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἀρχήν μου νὰ ἀποφεύγω ἐπιμελῶς παντὸς εἴδους προσωπικὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς πολιτικοὺς ὅλων τῶν κομμάτων καὶ νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ ἐπιχειρίσω νὰ ἐπισύρω τὴν προσοχή σας ἐπὶ τῶν κάτωθι:

Ὡς καλύτερον ἴσως παντὸς ἄλλου ἐπανειλημμένως ὑμεῖς ἔχετε ἀναπτύξει, ἡ Δημοκρατία καὶ ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἔννοιαι ἀσυμβίβαστοι. Ὁ κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ «ἄλλον κόσμον», χωριζόμενος ἀπὸ τὸν δημοκρατικὸν «ἀπὸ τὸ μέγα θέμα τῆς ἐλευθερίας». Ὡς διεκηρύξατε, μεταξὺ Δημοκρατίας καὶ κομμουνισμοῦ ὑπάρχει «ἀγεφύρωτον χάσμα» καὶ διεξάγεται «θανάσιμος πάλη».

Αἱ μεγάλαι αὐταὶ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας πλειστάκις ἐσαλπίσατε, σημαίνουν ὅτι ἡ Δημοκρατία, εὑρισκομένη εἰς «θανάσιμον πάλην» κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, ὀφείλει, ἐὰν θέλη νὰ ἐπιβιώση, νὰ ἀναπτύξη ἕνα μηχανισμὸν ἀμύνης κατὰ τοῦ συστηματικῶς, ὑπούλως καὶ ἀδιστάκως δρῶντος πρὸς ἀνατροπήν της «θανασίμου» ἐχθροῦ της. Ἡ ἄμυνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι λοιπὸν οὔτε «ἀντίδρασις», οὔτε «φασισμός», οὔτε εὐνοεῖ τὴν Δεξιάν. Εἶναι δικαίωμα καὶ καθῆκον τῆς Δημοκρατίας. Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου δι' αὐτήν.

Ὁ φωτισμένος δημοκρατικὸς ἀντικομμουνισμός, εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ ἐνστίκτου αὐτοσυντηρήσεως τῆς Δημοκρατίας, ἡ νόμιμος αὐτοάμυνά της. Εἰς τὴν ἐποχήν μας, «ἡ Δημοκρατί αθὰ ζήση», μόνον ἐὰν συνδυάζεται μὲ τὴν συστηματικὴν πάλην κατὰ τῶν κομμουνιστῶν ἐχθρῶν της. Ὁ ἀντικομμουνισμός, εἶναι ἡ στράτευσις τῶν ἰδεωδῶν τῆς Δημοκρατίας. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς, ὅταν δὲν εἶναι μία αὐτόματος ἀντίδρασις εἰς τὴν κομμουνιστικὴν βίαν ἀλλὰ συνειδητὴ τοποθέτησις φωτισμένου καὶ δημοκρατικοῦ (καὶ ἄρα ἀντικομμουνιστοῦ) πολίτου, εἶναι μία ἐξόχως δημοκρατικὴ καὶ βαθύτατα προοδευτικὴ τάσις. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς Δημοκρατίας. Ὁ ἀντικομμουνισμός, ὡς ἄρνησις αὐτῆς τῆς ἀρνήσεως, εἶναι μία «θέσις». Ὁ φασισμὸς δὲν

εἶναι προϊὸν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Εἶναι ἡ τιμωρία ποὺ μοιραίως ὑφίσταται μία Δημοκρατία ὅταν ἐπιδεικνύει ὑπέρμετρον ἀνοχὴν καὶ νοσηρὰν παθητικότητα ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Ὅποιος θέλει νὰ μὴ φθάση ποτὲ ἡ χώρα του εἰς τὸ τραγικὸν δίλημμα: δικτατορία ἢ κομμουνισμός, ὀφείλει νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τὴν διαφύλαξιν, βελτίωσιν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῆς Δημοκρατίας.

Βεβαίως ὑπάρχει καὶ ὁ κακὸς ἀντικομμουνισμός. Διότι ὅπως ὑπάρχουν οἱ «κάπηλοι τῆς Δημοκρατίας», ὑπάρχουν καὶ οἱ κάπηλοι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ἀλλὰ ἀσφαλῶς, θὰ μᾶς καθορίσουν αὐτοὶ τὴν στάσιν μας ἔναντι τοῦ ὅλου θέματος.

Ἐὰν ὅμως ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία ζωτικὴ ἀνάγκη, εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὴν Δημοκρατίαν, τότε ἀπαραίτητοι εἶναι καὶ οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ γνῶσται του, οἱ σοβιετολόγοι, οἱ «ἐπαγγελματίαι ἀντικομμουνισταί». Ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει στρατιὰς εἰδικευμένων στελεχῶν, ἑκατοντάδας ἀποφοίτους κομματικῶν σχολῶν, ἀπειραρίθμους «ἐπαγγελματίας ἐπαναστάτας». Καὶ ἡ 4η ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., (Μάρτιος 1963) ἀπεφάσισεν νὰ ἐκπαιδεύση καὶ νέους εἰδικοὺς τῆς προπαγάνδας, νὰ ἀναδείξη καὶ νέους «ἐπαγγελματίας κομμουνιστάς». (Ἴδε «Νέον Κόσμον» ἀριθ. 7, 1963). Ποῖος θὰ ἀντιμετωπίση αὐτοὺς τοὺς εἰδικούς; Οἱ ἐρασιτέχναι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Διὰ τοῦτο, πιστεύω ὅτι τὸ δημοκρατικὸν καθεστὼς δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἐπιβιώση χωρὶς τοὺς εἰδικοὺς τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος, τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι διαθέτοντες τὴν ἀναγκαίαν εἰδικὴν κατάρτισιν καὶ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος, θὰ ἐπιδοθοῦν «ἐπαγγελματικῶς» καὶ θὰ ἀφιερωθοῦν ὁλοψύχως εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἐὰν θὰ ἐξακολουθήση νὰ λάμπη «ὁ ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας», ὁ ὁποῖος ὡς ἐτονίσατε, «παρὰ τὰς μελανὰς κηλίδας του εἶναι ἀπείρως προτιμώτερος ἀπὸ τὸ σκότος τῆς τυραννίας». Διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Δημοκρατίας δὲν ἀρκεῖ «νὰ διώκεται ἡ παράνομος δρᾶσις» τῶν κομμουνιστῶν. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται καὶ ἡ νόμιμος δρᾶσις των (προπαγάνδα κλπ.) διὰ μιᾶς ἐπίσης νομίμου ἀντενεργείας τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων (διαφώτισις τοῦ λαοῦ κλπ.).

Αὐτὰ ὅλα σᾶς εἶναι βεβαίως γνωστά, ἀλλὰ τὰ ἀναφέρω διότι τελευταίως σημειώνονται ὡρισμέναι ἐξελίξεις αἱ ὁποῖαι τὰ ἀνατρέπουν καὶ δημιουργοῦν ἐπικινδύνους καταστάσεις διὰ τὸ μέλλον τῆς Δημοκρατίας. Συγκεκριμένως:

1. Καλλιεργεῖται ἐπιμόνως καὶ συστηματικῶς ἡ ἄποψις ὅτι ἡ πάλη κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἀντιδημοκρατική, ἀντιδραστικὴ καὶ κομματικὴ ἐνέργεια. Συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ διεξαγάγεται, ἐνῶ ἀντιθέτως, ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας ὀφείλομεν νὰ παρέχωμεν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τοὺς κομμουνιστὰς νὰ διεξαγάγουν τὴν ἰδικήν των «προοδευτικὴν» (!) πάλην πρὸς ἀφανισμόν της.

2. Δυσφημοῦνται κατὰ τρόπον μάλιστα χυδαῖον, ὅλοι οἱ εἰδικοὶ τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ὡς «κερδοσκόποι», «φασῖσται», «τρωκτικὰ τῶν μυστικῶν κονδυλίων» κλπ. κλπ...

3. Ὅλοι ἐκεῖνοι (καὶ εἶναι δυστυχῶς ἐλάχιστοι) οἱ ὁποῖοι ἔχουν πεῖραν, κατάρτισιν καὶ εἰδίκευσιν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κομμουνισμοῦ ἔχουν τεθῆ ὑπὸ διωγμὸν καὶ ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς ἐκκαθαρίζεται ταχύτατα ἀπὸ αὐτοὺς ἐν ὀνόματι δῆθεν τοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ ὡσὰν τοῦτος νὰ σημαίνη τὴν ἀμαχητὶ παράδοσιν τῆς Δημοκρατίας εἰς

τοὺς κομμουνιστὰς δημίους της.

4. Ἀμφισβητεῖται αὐτὴ αὕτη ἡ ἀνάγκη τῆς ἐθνικῆς διαφωτίσεως καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸν κόσμον οὔτε μία χώρα (συμπεριλαμβανομένων τῶν πλέον ἀνεπτυγμένων καὶ τῶν πλέον ὑπαναπτύκτων, τῶν πλέον δημοκρατικῶν καὶ τῶν πλέον δικτατορικῶν) ἡ ὁποία νὰ μὴ διαθέτη εἰδικὰς ὑπηρεσίας προπαγάνδας.

5. Ἀμφισβητεῖται ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ὕπαρξις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργῆται ἕνα κλῖμα ἐφησυχαστικῆς αὐταπάτης ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν ἰδεολογικὸν καὶ ψυχολογικὸν ἀφοπλισμὸν τῆς Δημοκρατίας ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ τοῦτο, ἐνῶ ὁ ἀείμνηστος πρόεδρος Κέννεντυ, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου του, ὑπεγράμμιζεν ὅτι ἡ χώρα μας εὑρίσκεται «εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρὸς» τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ κομμουνισμοῦ καὶ Ἐλευθερίας.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ὑποστηρίζονται δυστυχῶς καὶ ἀπὸ ἄτομα τοποθετηθέντα εἰς λίαν ἐπικαίρους θέσεις. Κατόπιν τούτου, εἶναι φυσικὸν νὰ παρασύρονται εἰς δυσφημιστικὰς ἐκστρατείας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ κομμουνισμοῦ διάφοροι ἀδαεῖς παρὰ τὰ τοιαῦτα δημοσιογράφοι καὶ χρονογράφοι, ἐπιδιώκοντες τὰς δάφνας τῶν εὐκόλων ἐντυπώσεων. Οὕτω ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴ θεωρεῖται διόλου ἐπίμεμπτος ἡ ἰδιότης τοῦ κομμουνιστοῦ, ἐνῶ ἀντιθέτως νὰ θεωρεῖται μειονέκτημα ἡ ἰδιότης τοῦ τοῦ συνεποῦς ἀντικομμουνιστοῦ!

Καὶ περιχαρεῖς, ἔρχονται ἐν συνεχείᾳ οἱ κομουνισταὶ διὰ τῆς «Αὐγῆς» καὶ τοῦ ραδιοσταθμοῦ τοῦ ΚΚΕ, νὰ συγχαροῦν τοὺς τὰ τοιαῦτα ὑποστηρίζοντας καὶ νὰ ζητήσουν τὴν κεφαλὴν τῶν ἀντικομμουνιστῶν ὡς καὶ τὴν ἀναστολὴν διαφόρων δραστηριοτήτων τῆς ἐθνικῆς διαφωτήσεως...

Ποῦ ὅμως θὰ ὁδηγήση αὐτὴ ἡ κατάστασις; Εἰς τὸν πλήρη ἀφοπλισμὸν ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ εἰς τὴν ἀρυναμίαν καὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ αὐτοῦ τοῦ Κέντρου νὰ πολεμήσουν τὸν κομμουνισμόν ὅταν χρειασθῆ. Καὶ ὁπωσδήποτε θὰ χρειασθῆ. Διότι οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἀναπαύονται. Δροῦν. Καὶ ὡς ρητῶς ἀναφέρουν σχετικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἡγετικῶν ὀργάνων τους, ἐπιδιώκουν τὴν διὰ παντὸς μέσου ἀποτυχίαν τοῦ Κέντρου διὰ νὰ παρουσιασθοῦν αὐτοὶ ὡς ἡ μοναδικὴ λύσις. Ἐπιδιώκουν τὴν ἐξαπόλυσιν μαζικῶν μαχητικῶν ἀγώνων, τὴν ἀνάκτησιν τῶν μεταξὺ ΕΔΑ καὶ ΕΚ κυμαινομένων μαζῶν, τὴν βαθμιαίαν ἅλωσιν «ἐκ τῶν κάτω» αὐτῶν τούτων τῶν κεντρώων μαζῶν. Ὅταν ὅμως θὰ σημάνη ἡ ὥρα τῆς ἀνοικτῆς κομμουνιστικῆς ἐξορμήσεως καὶ ἀντιληφθοῦν πλέον οἱ ἁρμόδιοι τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγῶνος τὸν ὁποῖον σήμερον ἀποκηρύσσουν καὶ ἀναζητήσουν τοὺς «κομμουνιστολόγους» τοὺς ὁποίους τώρα δυσφημοῦν καὶ διώκουν, ἴσως νὰ εἶναι ἀργά.

Διὰ τοῦτο ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ σᾶς ἀναφέρω τὰ ἀνωτέρω καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ λάβετε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὶν δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις μιᾶς ἀδικαιολογήτου ὅσον καὶ τρομερᾶς καταστροφῆς.

Ἀθῆναι τῇ **9 - 4 - 1964**

Μετὰ τιμῆς
Γεώργιος Γεωργαλᾶς
σοβιετολόγος

ΑΡΘΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ;

Ὑπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Στὸ τεῦχος μας τοῦ περασμένου Φεβρουαρίου θέσαμε τὸ ἐπίκαιρο ἐρώτημα ἂν ὑπάρχη ἀκόμη κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ δώσαμε τὴν ἀπάντησι ὅτι, παρὰ τὴν ἐντυπωσιακὴ μείωσι τῆς ἐκλογικῆς δυνάμεως τῶν κομμουνιστῶν, ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται γιατὶ οἱ ἀντικειμενικοὶ παράγοντες ποὺ καθορίζουν τὴν ὕπαρξί της ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ ὑπάρχουν στὴν χώρα μας. Καὶ ἡ ἀπειλὴ ὄχι μόνο παραμένει, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὡρισμένες ἀπόψεις ἐνισχύεται, γιατὶ στὸν πολιτικό μας βίο δημιουργήθηκαν, δυστυχῶς, φαινόμενα ποὺ εὐνοοῦν μία μακρόπνοη κομμουνιστικὴ στρατηγικὴ διεισδύσεως, διαβρώσεως καὶ ὑπονομεύσεως τὴν ὁποία καὶ ἐφαρμόζει σήμερα ἡ ΕΔΑ.

Στὸ διάστημα ποὺ πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ γράψαμε τὰ παραπάνω, τὰ ἀνησυχητικὰ φαινόμενα ποὺ ἐπισημαίναμε ἀντὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ ἀτονοῦν ὅπως ἐλπίζαμε, μετὰ τὴν ἐκκαθάρισι τῆς πολιτικῆς μας καταστάσεως, ἀντίθετα ἐνετάθησαν. Πρέπει νὰ τὸ ποῦμε καθαρὰ καὶ ξάστερα: Ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ἀντὶ νὰ μειωθῆ, θεριεύει στὸν τόπο μας. Τὰ πράγματα, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον, δὲν πᾶνε καθόλου καλά. Μπήκαμε ἤδη σὲ ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο κατηφορικὸ δρόμο, σὲ ἕνα ἀπίθανο «γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά». Ἡ λογικὴ ὅμως τοῦ κατήφορου εἶναι ὁ πάτος. Καὶ ὁ πάτος σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι εἶναι ὁ κομμουνισμός, ποὺ ἐξωθεῖ ἔντεχνα τὴ χώρα σ' αὐτὸ τὸ «γλύστρημα» καὶ τὴν περιμένει νὰ πέση σὰν ὥριμος καρπὸς στὸ ἀχόρταγο στόμα του. Πρὸς τὰ ποῦ βαδίζουμε λοιπόν; Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε κὰν νὰ ἐπιτρέψουμε νὰ τεθῆ, εἴμεθα πιὰ ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουμε μία ἀπάντησι: Καὶ ἐμεῖς, οἱ πάντοτε ἀδέσμευτοι καὶ ὑπερκομματικοί, θὰ τὴν δώσουμε λέγοντας τὴν πικρή, δυσάρεστη, ἀλλὰ «ἂς τὸ εὐχηθοῦμε καὶ ἀφυπνιστικὴ ἀλήθεια πρὸς κάθε κατεύθυνσι, χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς ὑστεροβουλία.

*
**

Ἕνα νέο χαρακτηριστικὸ τῆς πολιτικῆς μας καταστάσεως εἶναι ἡ ταχεῖα κατάρρευσις τοῦ τείχους ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἐγερθῆ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ποὺ διάτρητο καὶ ὑπονομευμένο, εἶναι τώρα ἕτοιμο νὰ σωριασθῆ σὲ χαλάσματα. Ὁ κομμουνισμός, ὅση ἐκλογικὴ δύναμι καὶ ἂν διαθέτη, εἶναι ἀνίκανος νὰ βλάψη ἂν εἶναι απομονωμένος ἔξω ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ πλαίσια, ἂν ὁ ἀστικὸς πολιτικὸς κόσμος τὸν ἔχει θέσει

σὲ ἕνα εἶδος καραντίνας καὶ ἀποφεύγει κάθε ἐπαφὴ μαζί του. Στριμωγμένος πίσω ἀπὸ τὸ φρᾶγμα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ὁ κομμουνισμὸς φυτοζωεῖ καὶ ἀσφυκτικά. Ἀπόδειξις καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ΕΔΑ νὰ διεξαγάγη ὁποιοδήποτε ἀξιόλογο ἀγώνα κατὰ τὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1958 ὡς τὸ 1961 παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευσις μὲ μέγα ποσοστὸ ψήφων καὶ 80 βουλευτές. Ἀντίθετα, ὅσο λίγους ψήφους καὶ ἂν παίρνη, ὅσο λίγες βουλευτικὲς ἕδρες καὶ ἂν διαθέτη, ὁ κομμουνισμός, μπορεῖ νὰ προκαλέση τεράστιες ζημίες καὶ ἀκόμη καὶ νὰ ἐπικρατήση, ἂν τὸ ἀντικομμουνιστικὸ τεῖχος ἔχει καταρρεύσει καὶ ἔτσι αὐτὸς ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ κινεῖται ἄνετα καὶ ἐλεύθερα σ' ὅλο τὸν χῶρο τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, νὰ διεισδύη, νὰ διαβρώνη καὶ νὰ ὑπονομεύη.

Ἀπὸ τὸ 1961 καὶ μετά, τὸ ἀντικομμουνιστικὸ φρᾶγμα ἄρχισε νὰ γκρεμίζεται. Ἡ ὀξύτατη διαμάχη τῶν δύο μεγάλων ἐθνικοφρόνων κομμάτων ποὺ δὲν ἄφισε τίποτα ἄθικτο καὶ ἀπρόσβλητο καὶ δημιούργησε μία «ἐπαναστατικὴ» ἀτμόσφαιρα σὲ πλατειὲς μᾶζες λαοῦ, ὑπῆρξε ἡ βασικὴ αἰτία γι' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητη ἐξέλιξι ποὺ σὲ τελευταία ἀνάλυσι ζημιώνει ὅλα τὰ ἀστικὰ κόμματα καὶ τὸ δημοκρατικὸ καθεστώς. Οἱ κομμουνισταὶ μετέσχαν, ἂν καὶ ἀπρόσκλητοι, στὶς συγκεντρώσεις καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις τοῦ «ἀνενδότου ἀγῶνος». Ἀκολουθώντας, ἔστω καὶ σὰν ἀνεπιθύμητοι οὐραγοί, τὸ Κέντρο στὶς μαχητικὲς ἐνέργειές του, δημιούργησαν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ντὲ—φάκτο «συμπαρατάξεως». Παρὰ τὴν ἐπίμονη ἄρνησι τοῦ Κέντρου νὰ δεχθῆ τὸ ἑνιαῖο μέτωπο ποὺ τοῦ ἐπρότειναν καρυκευμένο μὲ δελεαστικοὺς ὅρους, πάντως κατώρθωσαν νὰ δώσουν τὴν ἀπατηλὴ εἰκόνα μιᾶς μερικῆς ἔστω κοινότητος συνθημάτων, μεθόδων καὶ ἐπιδιώξεων. Παρὰ τὴν «διμετωπικὴ» τακτικὴ τοῦ κ. Παπανδρέου, οἱ κομμουνισταί, στρέφοντας ὅπως καὶ τὸ Κέντρο τὰ κύρια πυρά τους κατὰ τῆς Δεξιᾶς, προσποιούμενοι ὅτι δῆθεν ἐνισχύουν τὴν ΕΚ καὶ ἐκτελώντας τὸν «ἑλιγμὸ» — τέχνασμα τῶν 24 περιφερειῶν, κατάφεραν νὰ καταστήσουν κάπως ἀσαφῆ τὰ ὅρια μεταξὺ τοῦ τόσο διαφορετικοῦ στὴν οὐσία του κομμουνιστικοῦ καὶ κεντρώου ἀντικαραμανλισμοῦ ἐμφανίζοντας μία ἀπατηλή, ἀλλὰ ἐπικίνδυνη κοινότητα συνθημάτων ἐπιδιώξεων καὶ ἰδεῶν. Καὶ τὸ χειρότερο, ὑπῆρξε καὶ διακίνησις ἀνθρώπων (στελεχῶν, ὑποψηφίων κλπ.) ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὴν συνοδοιπορία του πρὸς τὸν χῶρο τοῦ δημοκρατικοῦ Κέντρου. Ἔτσι, τὸ μέτωπο πρὸς ἀριστερὰ ἀμβλύνθηκε. Τὸ ἀγεφύρωτο χάσμα ποὺ πρέπει νὰ χωρίζη τὸν ἐθνικὸ πολιτικὸ κόσμο στὸ σύνολό του ἀπὸ τὸν κομμουνισμό, ὑπέστη διαδοχικὲς προσχώσεις ποὺ τὸ μετέτρεψαν σὲ μικρὸ δυσδιάκριτο σὲ πολλοὺς ἁπλοὺς ἀνθρώπους χαντάκι. Τὸ τεῖχος τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ τρίζει συθέμελο. Καὶ ἡ ὁλοκληρωτικὴ κατάρρευσίς του, παρέχοντας στὸν φανερὸ καὶ μεταμφιεσμένο κομμουνισμὸ τὴν δυνατότητα τῆς ἀπρόσκοπτης ἐπεκτάσεως, ἰδεολογικῆς καὶ ὀργανωτικῆς σὲ χώρους ποὺ δὲν τοῦ ἀνήκουν, θὰ ἔχη ἀνυπολόγιστες σὲ καταστρεπτικότητα ἐπιπτώσεις γιὰ ὅλους τοὺς ἕλληνες, ὅλων τῶν κομμάτων, ἰδεολογιῶν καὶ παρατάξεων.

***

Ἕνα δεύτερο σημαντικὸ στοιχεῖο τῆς ἐσωτερικῆς μας καταστάσεως, συναφὲς πρὸς τὴν κατάρρευσι τοῦ ἀτνικομμουνιστικοῦ φράγματος, εἶναι ἡ κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ συνειδητοποίησις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ ἡ συνεπὴς ἀντιμετώπισίς της σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα ὅπου ἐκδηλώνεται. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι προϋπόθεσις γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῆς Δημοκρατίας, ὁ θώρακας καὶ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἔθνους ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ εἶναι ὁ θανάσιμος ἐχθρός τους. Σήμερα, ἡ Δημοκρατία μπορεῖ νὰ ὑπάρξη μόνον ἂν εἶναι ἐξοπλισμένη πολιτικῶς καὶ ἰδεολογικῶς γιὰ τὴν ἀπόκρουσι τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως. Ὅλες οἱ πραγματικὲς δημοκρατίες συνδυάζονται μὲ τὸν ἀντικομμουνισμό. Κανεὶς δὲν μπορεῖ σήμερα, νὰ εἶναι πραγματικὸς δημοκράτης, ἂν δὲν πολεμᾶ τοὺς κομμουνιστὰς ἐχθροὺς τῆς Δημοκρατίας.

Στὴν χώρα μας ὁ συγχρονισμένος, δημοκρατικὸς ἀντικομμουνισμὸς δὲν μπόρεσε νὰ ἀναπτυχθῆ ὅπως θὰ ἔπρεπε. Ἐπιβιώσεις τῶν δυναμικῶν ἐνόπλων ἀναμετρήσεων μὲ τὸν κομμουνισμὸ ἐβάραιναν καταθλιπτικὰ ἐπάνω του. Ἡ ἄγνοια ἢ ἡ ἀδιαφορία τῶν ἰθυνόντων, τὸν περιόριζαν σὲ μία ὑποτυπώδη μορφή. Ὁ καιροσκοπισμὸς τοῦ πολιτικοῦ μας κόσμου τοῦ ὄρθωνε μεγάλα ἐμπόδια. Ἡ πολιτικὴ ἀνωριμότητα πολλῶν διανοουμένων, ἐπιστημόνων καὶ καλλιτεχνῶν μας, τὸν ἀπομόνωνε. Καὶ ὁ κακοήθης ὄγκος τῆς συνοδοιπορίας, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀφέλεια, τὴν ἰδιοτέλεια ἢ τὴν δημαγωγία πολλῶν ὀργάνων τοῦ ἀστικοῦ τύπου καὶ ἀκόμη περισσοτέρων συνεργατῶν του, ταύτιζαν ἔντεχνα τὸν ἀντικομμουνισμὸ μὲ τὴν «ἀντίδρασι». Δὲν εἴχαμε παρὰ ἐλάχιστους εἰδικοὺς γιὰ τὰ θέμαα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ αὐτοὺς τοὺς χρησιμοποιούσαμε κακῶς ἢ ἀνεπαρκῶς. Δὲν δίναμε στὸν ἀντικομμουνισμὸ οὔτε τὴν συγχρονισμένη μορφὴ οὔτε τὴν μεγάλη ἔκτασι ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ περιστάσεις.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἕνας κάποιος ἀντικομμουνισμὸς ὑπῆρχε. Καὶ μία πρόοδος γινόταν ἔστω καὶ ἀργὰ καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα. Ἀλλὰ τώρα, ὁ ἀντικομμουνισμός, ἀντὶ νὰ συγχρονισθῆ, νὰ ἀνανεωθῆ, νὰ ἐνισχυθῆ καὶ νὰ ἐπεκταθῆ, καταργεῖται! Τὸ ἴδιο τὸ Κράτος τὸν ἀπαρνεῖται καὶ τὸν ἀποκηρύσσει. Μερικοὶ ἐκπρόσωποί του τὸν δυσφημοῦν καὶ τὸν ἐκθέτουν μὲ κακόπιστες «ἔρευνες» καὶ ὕποπτες «ἐκθέσεις» των. Οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίες ποὺ τὸν εἶχαν γιὰ ἔργο τους, διαλύονται ἢ ἀχρηστεύονται. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἀφοσιωθῆ στὴν ὑπεράσπισι τῶν ἐθνικῶν καὶ δημοκρατικῶν μας ἀξιῶν καὶ θεσμῶν ἀπὸ τὸν κομμουνισμό, τίθενται ὑπὸ διωγμόν. Μία μερὶς τοῦ τύπου καὶ μερικοὶ δημοσιογράφοι ποὺ κυνηγοῦν τὸν εὔκολο ἐντυπωσιασμό, τοὺς μετάτρεψαν σὲ στόχους των γιατὶ ξέρουν ὅτι ὑπάρχουν λόγοι ποὺ τοὺς ἐπιβάλλουν σιωπὴ καὶ ἐγκαρτέρησι καὶ τοὺς στεροῦν τὴν δυνατότητα νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν ἑαυτό τους.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς καταργεῖται. Οἱ φορεῖς του διώκονται. Τί σημαίνει αὐτό; Αὐτὸ σημαίνει ἁπλούστατα, ὅτι ἡ Δημοκρατία, καὶ ὄχι μόνον αὐτή, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἔθνος, ἀφοπλίζονται. Καὶ φυσικὰ ὁ ἀφοπλισμὸς αὐτὸς εἶναι μονομερής. Γιατὶ θὰ ἦταν ἀστεῖο νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θὰ παύση τὴν δραστηριότητά του ἐναντίον τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Ἔθνους, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ὁ «ἐκδημοκρατισμὸς» ἀφοπλίζει καὶ τὴν πρώτη καὶ τὸ δεύτερο ἀπέναντί του. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἔχουν τέτοιες ἱπποτικὲς εὐγένειες. Ἡ κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ θὰ σημάνη γι' αὐτοὺς ἔντασι τοῦ μονομεροῦς πιὰ πολέμου των κατὰ τοῦ καθεστῶτος.Κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ δὲν σημαίνη ἐκδημοκρατισμό. Σημαίνει ὅτι καθιστοῦμε τὴν Δημοκρατία ἀνίκανη νὰ ἀπαντᾶ στὰ κτυπήματα τοῦ ἐχθροῦ της. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀκατανόητος ἀφοπλισμὸς τῆς Δημοκρατίας ὄχι μόνον ἔχει ἀρχίσει, ἀλλὰ καὶ πλησιάζει νὰ ὁλοκληρωθῆ.

***

Ἡ ἔξοδος τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσί του καὶ ἡ κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἐπικίνδυνο φαινόμενο: Τὴν σύγχυσι τῶν ἰδεῶν. Ἡ διαπήδησις ἰδεῶν, συνθημάτων καὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν Ἀριστερὰ πρὸς τὸ Κέντρο, οἱ ἑλιγμοὶ καὶ τὰ τεχνάσματα τῆς ΕΔΑ, ἐπέφεραν μία ἀπερίγραπτη σύγχυσι ἰδεῶν. Ἡ ΕΔΑ μπορεῖ νὰ εἶδε νὰ μειώνεται ἡ καθαρὴ ἐκλογική της δύναμι, ἀλλὰ πέτυχε νὰ αὐξήση τὴν γενικώτερη ἐπίδρασι καὶ ἐπιρροή της, νὰ διαχύση τὶς ἰδέες της, νὰ προωθήση ἀνθρώπους της, νὰ ἀποκτήση συμπάθειες, νὰ ἐξουδετερώση ἐχθρούς της καὶ νὰ ἀποκτήση δυνατότητες πιέσεων ποὺ δὲν εἶχε ἄλλοτε.

Ἔτσι ἐπῆλθε ἕνας ἀποπροσανατολισμὸς τῆς κοινῆς γνώμης. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ταυτίζεται μὲ τὸν φασισμό. Καὶ ὁ κομμουνισμὸς μὲ τὴν προοδευτικότητα! Ἀστικὲς ἐφημερίδες καὶ ἀστοὶ δημοσιογράφοι ἐρωτοτροποῦν μὲ τὴν «πρόοδο» γιὰ τὴν ὁποία ἔχουν ἄγρια μεσάνυχτα. Καλλιεργεῖται ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὴν ΕΣΣΔ. Σπείρεται ὁ ἀντιαμερικανισμός. «Καλοπιάνονται» οἱ κομμουνισταί. Διώκονται οἱ ἀντικομμουνι-

σταί. Ποτὲ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν καταγγέλθηκαν, μὲ τόση μανία μὲ ὅσην «καταγγέλλονται» τώρα ἀπὸ «ὑπεύθυνα» πρόσωπα καὶ δημαγωγοὺς δημοσιογράφους οἱ ἀντίπαλοι τοῦ κομμουνισμοῦ. Οἱ δημοσιογράφοι αὐτοί, τυπικὰ δείγματα ἀμαθείας, προϊόντα ὑπαναπτύξεως καὶ τεχνῖτες τοῦ καιροσκοπισμοῦ, «ἀποκαθιστοῦν» στὴν συνείδησι τῶν μαζῶν τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὴν καϋμένη τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι «στιγματίζοντας» τοὺς ἀντικομμουνιστὰς σὰν φορεῖς ὅλων τῶν δεινῶν μας.

Οἱ ἀποπροσανατολίζοντες τὴν κοινὴ γνώμη, γιὰ τὴν ὥρα ἀπολαμβάνουν τὶς εὔκολες δάφνες των. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θανάσιμη ἰδεολογικὴ σύγχυσι ποὺ σπέρνουν, ὑπάρχει μέγας, φόβος νὰ θερίση ἡ χώρα θύελλες. Γιατὶ σὲ τελευταία ἀνάλυσι καὶ σὲ κάπως μακρύτερη προοπτικὴ ἕνας μόνο κερδίζει ἀπὸ τὴν σύγχυσι αὐτήν: ὁ κομμουνισμός.

*
**

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν κατάρρευσι τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ φραγμοῦ, τὴν κατάργησι τοῦ μηχανισμοῦ ἀμύνης τῆς Δημοκρατίας ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τὴν σύγχυσι ἰδεῶν ποὺ θολώνει τὰ νερὰ καὶ ἀποπροσανατολίζει τὶς μᾶζες, ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο νέο στοιχεῖο στὴν πολιτικὴ μας κατάστασι, ποὺ ἐνέχει ἰδιαίτερη σοβαρότητα. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία δράσεως ποὺ ἀποκτᾶ ὁ ἐσωτερικὸς κομμουνισμὸς στὴν χώρα μας. Δὲν κατακρίνουμε κανέναν γι' αὐτὸ τὸ γεγονός. Ἁπλῶς τὸ διαπιστώνουμε. Εἶναι μία ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια, ὅτι μὲ τὸν «ἐκδημοκρατισμό», ὁ κομμουνισμὸς ἀπέκτησε ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεων, νέες δυνατότητες προπαγανδιστικῆς καὶ ὀργανωτικῆς δουλειᾶς, καινούριες εὐκαιρίες, διεισδύσεως, πλήρη ἄνεσι δράσεως σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἡ ἐλαφρῶς περιορισμένη, ἡ κάπως ἐλεγχομένη ἐλευθερία δράσεως ποὺ εἶχε ὡς τελευταῖα, μετατρέπεται σὲ ἀπεριόριστη καὶ ἀνεξέλεγκτη εὐχέρεια ἐκμεταλλεύσως ὅλων τῶν δημοκρατικῶν δυνατοτήτων γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἴδιας τῆς Δημοκρατίας.

Δὲν εἴμεθα ὑπὲρ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ κράτους. Δὲν νομίζουμε ὅτι ὁ κομμουνισμὸς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται παντοῦ καὶ πάντα μὲ τὴν κήρυξί του ἐκτὸς νόμου καὶ μὲ τὶς διαρκεῖς ἀπαγορεύσεις. Οὔτε πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀντιμετώπισίς του, πρόβλημα σύνθετο πρέπει νὰ ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς ἢ καὶ κυρίως, στὰ σώματα ἀσφαλείας. Ἀλλά, ὁπωσδήποτε, ὁ κομμουνισμὸς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται. Ὁ «ἐκδημοκρατισμὸς» εἶναι καλὸς ἂν συνδυάζεται μὲ τὴν ὀργάνωσι τοῦ δημοκρατικοῦ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὁ «ἐκδημοκρατισμός» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σημαίνη ἀφοπλισμὸ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Δημοκρατίας ἔναντι ἑνὸς ἀσυδότου κομμουνισμοῦ. Δημοκρατία; Μάλιστα! Ἀλλὰ μαχομένη, ἄγρυπνη, σχυρή. Ὅταν εἴμεθα τόσο δημοκρατικοὶ ὥστε νὰ ἐπιτρέπουμε στὸν κομμουνισμὸ νὰ δρᾶ πανελεύθερος, πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπίσης τόσο δημοκρατικοί, ὥστε νὰ παλεύουμε καὶ γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῆς Δημοκρατίας ἀπὸ τὸν κομμουνισμό. Καὶ νὰ παραχωροῦμε ἐλευθερίες στὸν κομμουνισμό, μόνο στὸν βαθμὸ ποὺ ἔχουμε καταστήση τὴν Δημοκρατία ἱκανὴ νὰ ἀμυνθῆ καὶ νὰ τὸν ἀντιμετωπίση ἀποτελεσματικά. Ἡ Δημοκρατία θέλει καὶ τὶς ὑπηρεσίες προπαγάνδας της καὶ τὴν ἀστυνομία της καὶ τὰ εἰδικὰ μέτρα της, ὅλο τὸν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐπιβίωσί της ἐξοπλισμό. Ἡ Δημοκρατία μπορεῖ νὰ σταθῆ μόνο στὸ βαθμὸ ποὺ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντιμετωπίση ἰδεολογικά, προπαγανδιστικά, πολιτικά, κοινωνικὰ καὶ στὴν ἀνάγκη καὶ δυναμικά, τὸν ἀδίστακτο ἐχθρό της.

Ἐδῶ ὅμως τί γίνεται; Ἡ παραχώρησις πλήρους ἐλευθερίας δράσεως στὸν κομμουνισμὸ συνδυάζεται ὄχι ὅπως θὰ ἔπρεπε μὲ τὴν παράλληλη ὀργάνωσι τῆς δημοκρατικῆς ἄμυνας, ἀλλὰ μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ ἀποκατάστασι τοῦ κομμουνισμοῦ, τὴν ἐγκατάλειψι καὶ δυσφήμησι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, τὴν ἀμείλικτη ἐκκαθάρισι ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν, τὴν ἄρνησι τῆς ἀνάγκης γιὰ ἀντικομμουνιστικὸ ἀγώνα,

τὴν ἀποκήρυξι τῆς ἐθνικῆς προπαγάνδας. Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ παρέχουμε στοὺς κομμουνιστὰς κάθε εὐχέρεια νὰ χρησιμοποιήσουν ἐναντίον μας ὅλα τὰ ὅπλα, ἐφαρμόζουμε ἔμπρακτα τὴν ἀρχὴ ὅτι «δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς ἀπὸ τὰ ἀριστερά».

***

Ἡ ἤδη ἀνησυχητικὴ αὐτὴ κατάστασις περιπλέκεται ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ ὡρισμένες ἐπικίνδυνες αὐταπάτες ποὺ ἐπικρατοῦν στὴν κυβερνῶτα παράταξι:

Αὐταπάτη ὑπ᾽ ἀριθμὸν 1: Ὁ κομμουνισμὸς καταπολεμεῖται μόνον μὲ κοινωνικὰ μέτρα. Μία σωστὴ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἶναι ἀρκετή, μόνη της, νὰ ἐξαλείψη τὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλή.

Φυσικὰ πρόκειται γιὰ μία θανάσιμη ἀνοησία. Τὰ κοινωνικὰ μέτρα χρειάζονται. Ἡ χώρα μας ἔχει ἀναμφισβήτητα ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὀρθολογιστικὰ προγραμματισμένη προοδευτικὴ κοινωνικὴ πολιτική. Ἀλλὰ μόνον ἀδαεῖς ἐρασιτέχνες μποροῦν νὰ πιστεύουν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ σβύση ὡς διὰ μαγείας ὁ κομμουνισμός. Γιατὶ αὐτός, δὲν ἔχει μόνον κοινωνικὰ αἴτια. Ἔχει καὶ ψυχολογικά, ἰδεολογικὰ καὶ ἄλλα. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι μόνον κοινωνικὸ κίνημα, πρόγραμμα καὶ σύστημα. Εἶναι καὶ προπαγάνδα, εἶναι καὶ συνωμοσία. Ἄρα ἡ ἀντιμετώπισίς του μὲ κοινωνικὰ μέτρα καλύπει μία μόνο πλευρὰ τῆς ὑποθέσεως, ἕνα μόνο τομέα ἑνὸς εὐρύτερου μετώπου. Ἡ κοινωνικὴ κατάστασις ἔχει σχέσι μὲ τὸν κομμουνισμὸ ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ δύο ἀπολύτως ἀνάλογα ποσά, αὐστηρῶς ἀλληλοκαθαριζόμενα. Καὶ ἄλλωστε, ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ τέλεια κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ κόσμου, θὰ ἤθελε πολὺ χρόνο γιὰ νὰ ἀποδώση. Καὶ ὡς τότε τί γίνεται;

Αὐταπάτη ὑπ᾽ ἀριθμὸν 2: Ἡ Δημοκρατία διασφαλίζεται διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Στὴν πραγματικότητα τὸ ἀντίθετο ἀποτελεῖ τὴν ἀλήθεια.

Αὐταπάτη ὑπ᾽ ἀριθμὸν 3: Οἱ «ἀριστεροὶ» εἶναι δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθοῦν μὲ διάφορες παραχωρήσεις καὶ ἔτσι νὰ ἀναμορφωθοῦν δημοκρατικῶς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη καθήσης νὰ σὲ σφάξουν διευκολύνοντάς τους ὅσο μπορεῖς καὶ τότε ἀκόμη, οἱ κομμουνισταὶ θὰ παραπονεθοῦν ὅτι ὁ λαιμός σου ἦταν πολὺ σκληρός! Δὲν ὑπάρχει τέρμα στὶς παραχωρήσεις πρὸς τὸν κομμουνισμό. Τὸ μόνο τέρμα στὸ ὁποῖο ὁδηγεῖ αὐτὴ ἡ τακτικὴ εἶναι ὁ θάνατος τῆς Δημοκρατίας.

***

Συνοψίζοντας, ἔχουμε λοιπὸν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ στὴν νέα πολιτική μας κατάστασι:

α) Ὁ κομμουνισμὸς ἔσπασε τὴν ἀπομόνωσί του καὶ ἁπλώνεται σὲ εὐρεῖς χώρους τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς.

β) Ὁ ἀντικομμουνισμὸς καταργεῖται, οἱ ἀντικομμουνισταὶ διώκονται, ἡ Δημοκρατία ἀφοπλίζεται ψυχολογικῶς καὶ ἰδεολογικῶς ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ.

γ) Μία ἐπικίνδυνη σύγχυσις ἰδεῶν ἁπλώνεται στὶς μᾶζες. Τὰ νερὰ θολώνουν καὶ ὁ κομμουνισμὸς ψαρεύει ἄνετα σ᾽ αὐτὰ σὲ βάρος ἐκείνων ποὺ φαντάζονται ὅτι δῆθεν τὸν «ξεγελοῦν».

δ) Μὲ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» ὁ κομμουνισμὸς ἀποκτᾶ ἀπόλυτη ἐλευθερία δράσεως σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοί του ἐκκαθαρίζονται.

ε) Τὸ Κράτος ἀρχίζει νὰ διέπεται ἀπὸ ἀφοπλιστικὲς ἢ παγιδευτικὲς αὐταπάτες ὅπως λ.χ. ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ καταπολεμηθῆ μόνον μὲ κοινωνικὰ μέτρα, ὅτι ἡ Δημοκρατία ἀπαιτεῖ τὴν κατάργησι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ νὰ ἀπορροφηθοῦν οἱ κομμουνισταί.

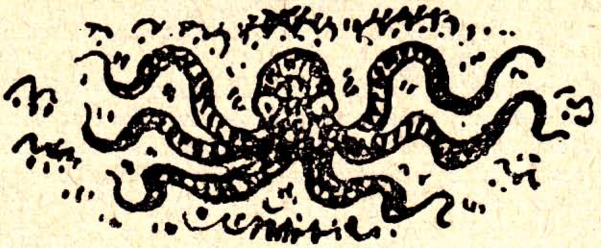
Ποῦ μᾶς ὁδηγοῦν ὅλα αὐτά; Ἀσφαλῶς στὴν ἐνίσχυσι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Μποροῦμε νὰ διακηρύξουμε, χωρὶς ἴχνος ὑπερβολῆς, ὅτι ποτὲ ἀπὸ τὴν καταστο-

λὴ τῆς ἀνταρσίας, ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ στὴν χώρα μας δὲν ἦταν τόσο μεγάλη ὅσο σήμερα. Ἂς μὴ μᾶς ξεγελοῦν τὰ καθησυχαστικὰ φαινόμενα. Πίσω ἀπὸ αὐτὰ ὁ κίνδυνος μεγαλώνει μὲ γεωμετρικὴ πρόοδο.

Ἡ χώρα μας «γλυστρᾶ πρὸς τὰ ἀριστερά». Κομμουνισταὶ καὶ φίλοι τῶν κομμουνιστῶν διεισδύουν σὲ ζωτικοὺς τομεῖς, καταλαμβάνουν ἐπίκαιρες θέσεις. Τὸ σύστημα ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἐξαρθρώνεται. Ἰδέες ἄνθρωποι καὶ συνθήματα τοῦ κομμουνισμοῦ διοχετεύονται στὸν ἀστικὸ κόσμο ποὺ κοιμᾶται ἀνύποπτος τριγυρισμένος μὲ τρομερὲς αὐταπάτες ποὺ τοῦ δημιουργοῦν ἕνα ἰλιγγιώδους ἀφελείας συναίσθημα ἀσφαλείας. Ἀργά, μεθοδικά, οἱ κομμουνισταὶ ἐφαρμόζουν τὴν περιβόητη «τακτικὴ τοῦ σαλαμιοῦ» καὶ στὴν Ἑλλάδα σπρώχνοντάς την βῆμα μὲ βῆμα, πρὸς τὸν δρόμο μιᾶς Κούβας ἢ μιᾶς Βραζιλίας.

..Θὰ φθάσουμε τελικὰ ὡς ἐκεῖ; Θὰ ἀφίσουμε τὸν κομμουνισμὸ νὰ θέση τὴν χώρα μας μπροστὰ σὲ τραγικὰ διλήμματα; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται. Ἀπὸ ποιούς; Μόνον ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, ἀπὸ τὸν κάθε ἕλληνα χωριστὰ καὶ ἀπὸ ὅλους μαζί. Οὔτε ἀπὸ τοὺς συμμάχους, οὔτε ἀπὸ τὸν ἀστικὸ πολιτικὸ κόσμο, οὔτε ἀπὸ τὸν ἀστικὸ τύπο μποροῦμε νὰ περιμένουμε σπουδαῖα πράγματα. Πρέπει νὰ βασισθοῦμε μόνον στὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν τὴν ἐπίγνωσι τῆς πραγματικῆς καταστάσεως, τὴν συνείδησι τῶν εὐθυνῶν τους καὶ τὸ θάρρος νὰ τὶς ἀναλάβουν. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία πρέπει νὰ ἀναλάβη τὸν ἀντικομμουνιστικὸ ἀγώνα τὸν ὁποῖον ἐγκαταλείπει τὸ Κράτος. Ἡ σημαία θέλει σημαιοφόρους!

Ὅσοι αἰσθάνονται ὅτι ἔχουν ἀρκετὴ δύναμι μέσα τους, πρέπει νὰ ἑνωθοῦν καὶ νὰ ἀναλάβουν μιὰ μεγάλη ἐκστρατεία γιὰ νὰ διαφωτίσουν τοὺς ἰθύνοντες καὶ τὸν λαό, νὰ καταγγείλουν τὸν ἐχθρὸ καὶ τὶς μεθόδους του, νὰ παρουσιάσουν τὴν ἀλήθεια, νὰ σπάσουν τὸ πνεῦμα τῆς συνθηκολογήσεως καὶ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ νὰ ξαναζωντανέψουν τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα ποὺ πάντα ἔσωσε αὐτὸν τὸν τόπο. Θὰ ὑπάρξουν βέβαια καὶ θύματα τῆς δυσφημήσεως, τῶν ὀργανωμένων συμφερόντων, τοῦ καιροσκοπικοῦ πολιτικαντισμοῦ τῆς δειλίας καὶ τῆς βλακείας ποὺ μαστίζουν τὸν τόπο μας. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν ὥρα ἄλλος δρόμος. Αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία γιὰ ἕνα φωτισμένο, δημοκρατικὸ ἀντικομμουνισμό, ἂν πετύχη, μπορεῖ νὰ σώση τὸν τόπο ἀπὸ ἀσύλληπτα τραγικὲς περιπέτειες.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἡ 4η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα μὲ τὸ θέμα τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας στὴν χώρα μας. Στὴν σχετικὴ ἀνακοίνωσι ἀναφέρθηκε ἁπλῶς ὅτι συζητήθηκε αὐτὸ τὸ θέμα σὰν ἕνα ξεχωριστὸ ζήτημα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς ὁλομελείας μὲ εἰσηγητὴ τὸν Λ. Στρῖγκο καὶ ὅτι πάρθηκε μία ἀπόφασις «γιὰ τὰ ζητήματα τῆς ἰδεολογικῆς καὶ προπαγανδιστικῆς δουλειᾶς» χωρὶς νὰ δοθοῦν στὴν δημοσιότητα ἄλλες λεπτομέρειες. (1) Στὸ «Νέο Κόσμο» (θεωρητικὸ ὄργανο τοῦ ΚΚΕ) ὅμως, καὶ στὸ τεῦχος του ἀριθμὸς 7 τοῦ 1963, δημοσιεύθηκε μία μελέτη τοῦ Λ. Στρίγκου μὲ τὸν τίτλο «ὁρισμένα ζητήματα τῆς ἰδεολογικῆς δουλειᾶς» ὅπου συνοψίζονται τὰ συμπεράσματα στὰ ὁποῖα κατέληξε ἡ ὁλομέλεια τῆς ΚΕ. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τὴν χώρα μας ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ὀρθῆς κατανοήσεως καὶ ἀντιμετωπίσεως τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς στὴν σύγχρονή της μορφή. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀναλύουμε λεπτομερῶς.

1. Ἡ σημασία τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ (2)

Κατ' ἀρχὴν ὑπογραμμίζεται ὅτι ἡ ὁλομέλεια ἀσχολήθηκε εἰδικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς προπαγάνδας γιατὶ «οἱ κομμουνιστὲς θεωροῦν καθῆκον τους νὰ ἀναπτύξουν ἀποφασιστικὴ ἐπίθεση στὸ ἰδεολογικὸ μέτωπο». Ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ ἔχει ὡρισμένους στόχους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ κυριώτερος, σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ Λ. Στρίγκου, εἶναι ἡ καταπολέμησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ἡ σημασία αὐτῆς τῆς καταπολεμήσεως βρίσκεται στὸ γεγονὸς ὅτι μὲ τὴν διάδοσι τῶν θέσεων τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ πλήττονται ὅπως ὁμολογεῖ ὁ Στρῖγκος, οἱ ἐξῆς βασικὲς θέσεις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας:

α) «Ἡ θεωρία τῆς πάλης τῶν τάξεων στὴν ὁποία (οἱ ἀντικομμουνισταί) ἀντιπαραθέτουν τὴ θεωρία τῆς ταξικῆς εἰρήνης καὶ συνεργασίας κράτους — ἐργοδοτῶν — ἐργαζομένων».

β) «Ἡ μαρξιστικὴ θεωρία τῆς δυνατότητας ἐπιστημονικῆς πρόβλεψης» (δηλ. ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας γιὰ τὸ δῆθεν ἀναπόφευκτο τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ).

γ) «Ἡ θεωρία τῆς ἀναγκαιότητας τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν σοσιαλισμό». (δηλ. ἡ ἴδια ἡ ψυχολογικὴ προπαρασκευὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως).

δ) Τὸ ἴδιο τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα σὰν ἀνελεύθερο, δοθέντος ὅτι «ἕνα ἀπὸ τὰ προσφιλῆ θέματα τῶν θεωρητικῶν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι τὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας».

Ἐπίσης ὁ ἀντικομμουνισμὸς πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ, γιατί, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὸν Λ. Στρῖγκο, μὲ αὐτόν:

α) Προβάλλονται τὰ ἰδεώδη τοῦ «καπιταλιστικοῦ» κόσμου (ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, δημοκρατία κλπ.), «ποὺ αὐτοανακηρύσσεται σὲ ἐλεύθερο κόσμο».

β) «Ἀναπτύσουν, (οἱ ἀντικομμουνισταί) τὴ θεωρία τοῦ λεγομένου λαϊκοῦ καπιταλισμοῦ, τὴ θεωρία τῆς χωρὶς κρίσεις ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ στὸ σημερινό του στάδιο».

γ) «Διαδίδεται ἡ θεωρία τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ».

δ) Διαδίδονται «ἰδεαλιστικὲς θεοκρατικὲς ἰδέες».

ε) «Καλλιεργοῦν (οἱ θεωρητικοὶ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ πάντοτε) τὴ φυγὴ στὴ λογοτεχνία καὶ τὴν τέχνη». Δηλαδὴ καταπολεμοῦν τὶς κομμουνιστικὲς θεωρίες περὶ κομματικῆς πολιτικοποιημένης τέχνης καὶ ὑποστηρίζουν τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας.

στ) «Διαστρεβλώνουν τὴν ἱστορία μας». Δηλαδὴ ἀπορρίπτουν καὶ καταπολεμοῦν τὴν μαρξιστικὴ «ἑρμηνεία» καὶ παραμόρφωσι τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας καὶ τῶν ἐθνικοδημοκρατικῶν μας παραδόσεων πρὸς ὄφελος τοῦ κομμουνισμοῦ.

ζ) «Διαδίδουν τὴν θεωρία τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ». Δηλαδὴ καταπολεμοῦν τὸν λεγόμενο «προλεταριακὸ διεθνισμὸ» ποὺ διαδίδουν οἱ κομμουνισταὶ καὶ ὁ ὁποῖος σημαίνει τὴν ὑποταγὴ στὴν Μόσχα καὶ ἀποβλέπει στὴν δημιουργία «5ων φαλαγγῶν» στὸ ἐσωτερικὸ τῶν δημοκρατικῶν κοινωνιῶν. Ἀντὶ γι' αὐτὸν τὸν «διεθνισμό», οἱ θεωριτικοὶ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ διαδίδουν τὸν πραγματικὸ δημοκρατικὸ διεθνισμό, μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ ἰσοτίμων ἐθνῶν.

η) «Συκοφαντοῦν τὴν εἰρηνικὴ πολιτικὴ τῆς Σοβ. Ἕνωσης καὶ προβάλλουν τὴν θεωρία τοῦ ἀπὸ βορρᾶ κινδύνου». Δηλαδὴ ἐμποδίζουν τὴν σοβιετικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ νὰ ἐπιβάλλη τὶς ἑκάστοτε ἀπαιτήσεις της καὶ συντηροῦν τὸ ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τοῦ ἔθνους μας πνεῦμα ἐπαγρυπνήσεως τοῦ λαοῦ μας ἐναντίον τῆς σλαυοκομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, διακηρύσσει ὁ θεωρητικὸς τοῦ ΚΚΕ, πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ συστηματικὰ στὴν χώρα μας ὁ ἀντικομμουνισμός. Παράλληλα ὅμως ὑπάρχει καὶ ἕνας πιὸ ἐπίκαιρος λόγος τὸν ὁποῖο καὶ ἀναφέρει. Ὅτι «ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι τὸ θεωρητικὸ βάθρο τοῦ διμέτωπου ἀγώνα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κέντρου, τὸ θεωρητικὸ βάθρο τῆς ρεφορμιστικῆς ἡγεσίας τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ τῆς Δημοκρατικῆς Συνεργασίσίας». Μὲ ἄλλα λόγια ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι τὸ φρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπει στὸν κομμουνισμὸ καὶ στὴν συνοδοιπορία του νὰ διαβρώσουν ὅπως θὰ ἤθελαν τὸ Κέντρο καὶ τὸ συνδικαλιστικὸ μας κίνημα καὶ νὰ τὰ ὑποτάξουν βαθμιαῖα, θέτοντάς τα κάτω ἀπὸ τὸν καμουφλαρισμένο ἔλεγχό τους.

«Δὲν ἐπιτρέπεται συνεπῶς, συνεχίζει ὁ Στρίγκος, νὰ ὑποτιμᾶμε τὴν σημασία τῆς πάλης κατὰ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ποὺ κατορθώνει νὰ ἐπηρεάζει ἀρκετὰ στρώματα».

Πῶς θὰ γίνη αὐτὴ ἡ καταπολέμησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ζωτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὸν ἐγχώριο κομμουνισμό; Ὁ Στρίγκος ἀπαντᾶ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὡς ἑξῆς:

α) «Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιπαλέβουμε τὸν ἀντικομμουνισμὸ δραστήρια, μὲ σύστημα».

β) «Νὰ ἐκλαϊκεύουμε μὲ κατανοητὸ τρόπο τὴν θεωρία τοῦ μαρξισμοῦ — λένινισμοῦ».

γ) «Νὰ προβάλλουμε συστηματικὰ τὶς κατακτήσεις τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου καὶ τὴν φιλειρηνική του πολιτική».

δ) «Νὰ πολεμήσουμε μὲ ὅλα τὰ μέσα τὴν προπαγάνδα κατὰ τοῦ ΚΚΕ προβάλλοντας συστηματικὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΕ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴ δράση του τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες του».

2. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας (8)

Συνεχίζοντας ὁ Στρίγκος διαπιστώνει ὅτι παρὰ τὴ σοβαρὴ πρόοδο ποὺ σημειώνει ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα

στὴν χώρα μας αὐτὴ «ἐξακολουθεῖ νὰ μένει πίσω σὲ σχέση μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ κινήματος». Ἡ καθυστέρησις αὐτὴ ἀποδίδεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἄλλοτε (περίοδος τῆς Ἀνταρσίας) ὑπῆρχε μία ὑποτίμησις τῆς σημασίας τῆς προπαγάνδας ἡ ὁποία δὲν ὑπερνικήθηκε ἀκόμη ἐντελῶς. Πρέπει ὅμως νὰ ὑπερνικηθῆ ταχύτατα, γιατὶ «ἡ ὄξυνση τῆς ἰδεολογικῆς πάλης σὲ διεθνῆ κλίμακα καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ περίπλοκα καθήκοντα ποὺ μπαίνουν μπροστά μας, ἐπιβάλλουν νὰ πάρουμε τὰ ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ νὰ ὑπερνικήσουμε τὴν καθυστέρηση αὐτή».

3. Θέματα κομμουνιστικῆς προπαγάνδας(4)

Στὴν συνέχεια τῆς μελέτης του ὁ θεωρητικὸς τοῦ ΚΚΕ ἀναπτύσσει ὡρισμένα βασικὰ θέματα τῆς σύγχρονης κομμουνιστικῆς «ἰδεολογίας» καὶ τὶς θέσεις ποὺ πρέπει νὰ ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἐπάνω σ' αὐτά. Τὰ θέματα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) «Τὸ πρόβλημα τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης». Στὸ ζήτημα αὐτὸ οἱ κομμουνισταὶ παρουσιαζόμενοι ἔντεχνα σὰν δῆθεν ἀγωνισταὶ τῆς εἰρήνης θὰ πρέπει ταυτόχρονα νὰ διευκρινίζουν ὅτι «ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξη μεταξὺ τῶν κρατῶν μὲ διαφορετικὰ καθεστῶτα ὅπως δείχνουν τὰ γεγονότα ὄχι μόνον δὲν ἀδυνατίζει τὴν πάλη τῶν τάξεων στὶς καπιταλιστικὲς χῶρες, ἀλλὰ δημιουργεῖ εὐνοϊκώτερους ὅρους γιὰ τὴν συγκέντρωση πλατειῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων, γιὰ τὴν διεύρυνση καὶ τὸ ἀνέβασμα τῆς μαζικῆς πολιτικῆς πάλης... Ὄχι μόνον δὲν ἀπομακρύνει τὴν ἡμέρα τῆς ἀπελευθέρωσης καὶ τὴν πορεία πρὸς τὸν σοσιαλισμὸ ἀλλὰ ἀποτελεῖ οὐσιώδη παράγοντα ποὺ ἐπιταχύνει αὐτὴ τὴν πορεία. Εἶναι ὁ συντομώτερος δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὸν σοσιαλισμό... Ἡ πάλη γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη ἀποτελεῖ στὴν ἐποχή μας μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς μορφὲς τῆς πάλης τῶν τάξεων σὲ διεθνῆ κλίμακα. Ἔχει γίνει οὐσιώδης ὅρος τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὸν σοσιαλισμό».

Τὰ παραπάνω ἐπιβεβαιώνουν γιὰ μία ἀκόμα φορὰ τὴν ἀλήθεια ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ διακηρύττη ἡ «Σοβιετολογία» ὅτι ὅταν ὁμιλεῖ γιὰ «εἰρηνικὴ συνύπαρξι» ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἐννοεῖ μία πραγματική, πλήρη καὶ σταθερὴ εἰρήνη, ἀλλὰ μόνο τὴν ἀποφυγὴ τῆς γενικῆς στρατιωτικῆς (θερμοπυρηνικῆς) συρράξεως. Ταυτόχρονα ὅμως, ἀποβλέπει στὴν διεξαγωγὴ ἑνὸς πολέμου μὲ ὅλα τὰ ἄλλα μέσα. Τὰ μέσα αὐτὰ εἶναι κοινωνικά, οἰκονομικά, πολιτικά, ἰδεολογικὰ καὶ στρατιωτικά. Περιλαμβάνουν ταξικὲς ἐξεγέρσεις, ἐμφυλίους πολέμους, ὑπονόμευσι τῆς οἰκονομικῆς προόδου, ἰδεολογικὴ διείσδυσι κλπ. κλπ. Ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς εἶναι ἁπλῶς μία ἄλλη μορφὴ πολέμου, τοῦ λεγομένου «πολιτικοῦ πολέμου», μὲ τὸν ὁποῖο ἀποβλέπουν στὴν κατάκτησι τοῦ κόσμου διὰ τῆς ἐφαρμογῆς μιᾶς παγκοσμίου στρατηγικῆς μακροτάτης πνοῆς. Ὁ ἀγώνας τους γιὰ τὴν εἰρήνη ἀποβλέπει καὶ στὴν ἀποφυγὴ μιᾶς παγκοσμίου στρατιωτικῆς συρράξεως τὴν ὁποία πράγματικὰ δὲν ἐπιθυμοῦν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ κυρίως, ἀποβλέπει στὴν δημιουργία ἐφησυχαστικῶν ἀφοπλιστικῶν αὐταπατῶν στὸν δυτικὸ κόσμο μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἄμβλυνσι τῆς ἐπαγρυπνήσεώς του καὶ τὸν μονομερῆ ψυχολογικὸ καὶ ὑλικὸ ἀφοπλισμό του. Τὸ «κίνημα εἰρήνης» ὅταν εἶναι κάτω ἀπὸ κομμουνιστικὸ ἔλεγχο δὲν εἶναι ἕνα πραγματικὰ εἰρηνιστικὸ κίνημα ἀλλὰ ἕνα ἀπὸ τὰ μέσα διεξαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ πολέμου πρὸς ὄφελος τῶν κομμουνιστῶν, σὲ βάρος τῆς Δύσεως. (5)

2) «Ἡ δυνατότητα τοῦ εἰρηνικοῦ περάσματος στὸν σοσιαλισμό»: Ὁ Λ. Στρίγκος διευκρινίζει ὅτι «ὅρος ἀπαραίτητος γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ὁ εἰρηνικὸς δρόμος εἶναι ἡ ἐπίμονη, σκληρή, ταξικὴ πάλη... Οἱ κοινοβουλευτικὲς αὐταπάτες στὶς γραμμές μας, ἡ ὑποτίμηση τῆς ἀνάγκης ἰδεολογικῆς καὶ ὀργανωτικῆς προετοιμασίας καὶ δουλειᾶς ἐπιτρέπουν στὸν ἐχθρὸ νὰ κερδίζει προσωρινὰ θέσεις... Ἡ ἐργατικὴ τάξη πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμη νὰ χρησιμοποιήση ὅλες τὶς μορφὲς πάλης... Καὶ γι' αὐτὸ πολὺ σωστά, στὸ πρόγραμμα τοῦ Κόμματός μας τονίζεται ὅτι σὲ περίπτωση ποὺ οἱ ἐκμεταλλεύτριες τάξεις καταφύγουν στὴ βία γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ εἰρηνικὸ πέρασμα, εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ὁ ἄλλος δρόμος, ὁ μὴ εἰρηνικός».

Τὰ παραπάνω ἐπιβεβαιώνουν γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὴν ἀλήθεια ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ διακηρύττη τὸ περιοδικό μας ὅτι ὅταν μιλοῦν γιὰ «εἰρηνικὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμό», δηλαδὴ γιὰ τὴν εἰρηνικὴ ἐπικράτησί τους, οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους ἁπλῶς μία «δυνατότητα» καὶ ὄχι μία «ἀναγκαιότητα». Δὲν εἶναι δηλαδὴ κατ' ἀρχὴν ἐναντίον τῆς χρήσεως τῆς βίας σὲ ὅλες τὶς μορφές της συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐνόπλου βίας. Ἀντιμετωπίζουν τὸ ζήτημα σὰν καθαρὰ τεχνικὸ καὶ ἐξαρτοῦν τὴν εἰρηνικὴ ἢ ἔνοπλη ἐπικράτησί τους ἀπὸ τὶς ἑκάστοτε συγκεκριμένες συνθῆκες

καὶ πρακτικὲς δυνατότητες.[6] Αὐτό, τονίζει ὁ Στρίγκος, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα πρέπει νὰ τὸ ξεκαθαρίζη ὅταν ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς ὥστε νὰ μὴ προκαλεῖται καὶ σ' αὐτοὺς σύγχυσις μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ προσανατολίζονται πρὸς τὴν κατάληψι τῆς ἐξουσίας ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.

3) «Ἡ θέση ἀπέναντι στὴν σύνδεση τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Κοινὴ Ἀγορά»: Ὁ Στρίγγος ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα πρέπει νὰ ἔχη σὰν ἕνα μόνιμο θέμα της καὶ διαρκῆ στόχο της τὴν καταπολέμησι καὶ ἀνατροπὴ τῆς συνδέσεως τῆς χώρας μας μὲ τὴν ΕΟΚ.

4) «Τὸ πρόβλημα τῆς σχέσης δημοκρατίας καὶ κομμουνισμοῦ»: Ὁ Στρίγκος τονίζει ὅτι σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς δικτατορίας των καὶ ἡ κατάργησις τῆς ἀστικῆς λεγομένης δημοκρατίας. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ὅταν προβάλλεται ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἀπομόνωσι τῶν κομμουνιστῶν καὶ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ δημοκρατικοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγη ἐντέχνως τὸ ζήτημα προβάλλοντας τὸ ἑξῆς τεχνητὸ σχῆμα: «Τὸ πρόβλημα ὅμως, ποὺ τίθεται σήμερα δὲν εἶναι δημοκρατία ἢ κομμουνισμὸς ἀλλὰ φασισμὸς ἢ δημοκρατία». Μὲ τὴν κατάλληλη προβολὴ αὐτοῦ τοῦ ψευδοῦς σχήματος, τονίζει ὁ Στρίγκος, θὰ καταπολεμηθῆ «καὶ ἡ πολιτικὴ τοῦ διμέτωπου ἀγῶνα τοῦ Κέντρου καὶ ἡ θεωρία ὅτι ἀπὸ τὴν Ἀριστερὰ μᾶς χωρίζει τὸ μέγα θέμα τῆς Δημοκρατίας».

5) «Τὸ ζήτημα τῶν συμμαχιῶν»: Θέτοντας αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ Στρίγκος ἐννοεῖ τὴν συνεργασία τῶν κομμουνιστῶν μὲ ἄλλα κόμματα καὶ μὲ ἄλλες κοινωνικὲς ὁμάδες. Φυσικὰ διακηρύσσει ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν τὸ δικό τους πρόγραμμα (τὴν κομμουνιστικοποίησι τῆς χώρας) καὶ τὸν δικό τους ἀμετακίνητο τελικὸ σκοπό. Παρ' ὅλα αὐτά, «ἐπιβάλλεται νὰ ἐφαρμόζουμε τὴν πιὸ εὐλύγιστη πολιτική, νὰ πραγματοποιοῦμε συμμαχίες, ἔστω καὶ προσωρινές, ἔστω καὶ μὲ ταλαντευόμενα ἀσταθῆ στοιχεῖα μὲ σκοπὸ νὰ ἀπομονώσουμε τὴν Δεξιὰ καὶ νὰ καταφέρουμε ἐναντίον της καίριο κτύπημα... Μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια βρίσκεται καὶ ἡ θέση μας ἀπέναντι στὸ Κέντρο ποὺ ἀπηχῶντας τὶς διαθέσεις τῆς ἐθνικῆς ἀστικῆς τάξης, ἐκφράζει, μέσα σὲ συνεχεῖς ταλαντεύσεις παρὰ τὸν ἀντικομμουνισμὸ τῆς ἡγεσίας του, τὶς ἀντιμονοπωλιακὲς διαθέσεις τῆς ἐθνικῆς ἀστικῆς τάξης, τὶς ἀνησυχίες της ἀπὸ τὴν διείσδυση τοῦ ξένου κεφαλαίου καὶ τὸν ἐκτραχηλισμὸ τῆς Δεξιᾶς».

Ὅπως βγαίνει λοιπὸν ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ Στρίγκου οἱ κομμουνισταὶ βλέπουν τὶς συνεργασίες τους μὲ ἄλλα κόμματα ἢ ὁμάδες σὰν ἐντελῶς προσωρινοὺς ἑλιγμοὺς ποὺ ἀποβλέπουν στὴν ἐξυπηρέτησι τῶν δικῶν τους καθαρῶς κομμουνιστικῶν ἐπιδιώξεων[7]

4. Εἰδικὰ καθήκοντα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας

Στὴν συνέχεια τοῦ ἄρθρου του ὁ Στρίγκος θέτει ὡρισμένα καθήκοντα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας στοὺς τομεῖς τῆς φιλοσοφίας, τῆς κοινωνιολογίας, τῆς οἰκονομολογίας καὶ τῆς τέχνης. Συγκεκριμένα τὰ κυριώτερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ καθήκοντα εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) «Χρειάζεται νὰ ἀντιπαλέβουμε συστηματικὰ τὴν ἀντιδραστικὴ ἰδεολογία στὸν φιλοσοφικὸ - κοινωνιολογικὸ τομέα, νὰ μελετήσουμε καὶ ἀντικρούσουμε τὶς θεωρίες τοῦ «εὐρωπαϊσμοῦ» καὶ τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ».

Ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ ξεπροβάλλουν σὰν θανάσιμοι ἀντίπαλοι τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ (δυτικοῦ οὐμανιστικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ) πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἰδέας γιὰ μιὰ ἑνωμένη Εὐρώπη. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δείχνει πόση σημασία ἔχει γιὰ τὴν δική μας ἐθνικὴ — δημοκρατικὴ διαφώτισι ἡ σταθερή, συστηματικὴ καὶ ἐκλαϊκευμένη προβολὴ τῶν ἰδεωδῶν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς εὐρύτερης εὐρωπαϊκῆς συνειδήσεως.[8]

β) «Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀργανωθεῖ ἡ συστηματικὴ συλλογὴ καὶ ἔκδοση τῶν ντοκουμέντων τοῦ κόμματος, ἡ ἔκδοση μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν 45 χρόνων ἀπὸ τὴν ἵδρυσή του ἑνὸς σύντομου δοκιμίου τῆς ἱστορίας τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος (1918—1963) καὶ ἡ προετοιμασία γιὰ τὸ 1968, στὰ 50χρονα τῆς ἵδρυσής του ἑνὸς δοκιμίου τῆς ἱστορίας τοῦ ΚΚΕ».

Αὐτὸ δείχνει πόση σημασία ἔχει γιὰ τὴν δική μας ἐθνικὴ — δημοκρατικὴ διαφώτισι ἡ διαρκὴς ὑπόμνησις τοῦ ἐγκληματικοῦ καὶ ἀντεθνικοῦ παρελθόντος τοῦ ΚΚΕ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς σωστῆς ἐπεξεργασίας καὶ παρουσιάσεως τῆς ἀντικειμενικῆς ἱστορίας του. Μία πρώτη ἀπόπειρα πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ ἔγινε ἀπὸ τὴν «Σοβιετολογία» ἡ ὁποία παρουσίασε μία «σύντομη ἱστορία τοῦ ΚΚΕ» (τεύχη 6 τοῦ 1961 ἕως 4 τοῦ 1962) ἀλλὰ θὰ πρέπει ἡ σχετικὴ ἐργασία νὰ συμπληρωθῆ, νὰ ὁλοκληρωθῆ καὶ πα-

ρουσιασθῆ σὲ ἕνα τόμο.

γ) «Χρειάζεται ἡ παραπέρα συνέχιση τῆς προβολῆς τῆς ἱστορίας τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης».

Αὐτὸ δείχνει πόσο μόνιμη εἶναι ἡ συστηματικὴ προσπάθεια τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ οἰκειοποιηθῆ τοὺς ἀγῶνες τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως. Στὸν τομέα αὐτὸν ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἀναπτύσσει ἤδη ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια μεγάλη δραστηριότητα μὲ εἰδικὲς περιοδικὲς ἐκδόσεις, μὲ πολυάριθμα δημοσιεύματα, μὲ ποικιλώνυμες ὀργανώσεις, τελετές, ἐκδηλώσεις καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν ἔκδοσι πολλῶν σχετικῶν βιβλίων. Ἀπὸ τὴν δική μας πλευρὰ μέχρι σήμερα τὸ θέμα ἀντιμετωπίζεται ἐντελῶς ἐρασιτεχνικά, ἀσυντόνιστα, σπασμωδικὰ καὶ συνήθως ἀρνητικὰ — δηλαδὴ περιοριζόμεθα στὴν καταγγελία τῶν πραγματικῶν σκοπῶν τοῦ ΕΑΜ καὶ στὴν ὑπογράμμισι τῶν ἀρνητικῶν πλευρῶν τῆς δράσεως τοῦ ΕΛΑΣ χωρὶς νὰ ἀντιπαραθέτουμε τοὺς ἀγῶνες τῆς πραγματικῆς Ἀντιστάσεως ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ΕΑΜ. Στὸν τομέα αὐτὸν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἐθνικῆς — δημοκρατικῆς διαφωτίσεως ἐπιβάλλεται ἄμεση καὶ ριζικὴ στροφὴ γιὰ τὴν διάσωσι τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως ἀπὸ τὴν κατοχὴ ποὺ τῆς ἔχει ἐπιβάλει ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα.

δ) «Πρέπει νὰ γίνη συστηματικὴ μελέτη τῶν ἰδιομορφιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ρεφορμισμοῦ... Δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμᾶμε τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἔχει ἀκόμα ἡ ρεφορμιστικὴ ἰδεολογία στὰ καθυστερημένα στρώματα τῆς ἐργατικῆς τάξης. Τὸ θεωρητικὸ φώτισμα τοῦ ρεφορμισμοῦ θὰ βοηθήση στὴν ἀνάπτυξη τῆς δουλειᾶς μας μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη, ποὺ ἀποτελεῖ βασικὸ πολιτικό μας καθῆκον σήμερα».

Αὐτὸ δείχνει τὴν τεράστια σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὴν ἐθνική μας διαφώτισι καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου ἡ συστηματικὴ καταπολέμησις τῶν κομμουνιστικῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ πολιτικοῦ συνδικαλισμοῦ μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξι μὲ τὴν παράλληλη ἀντιπαραβολὴ τῶν ἰδεῶν τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ ἀκομμάτιστου ἀληθινοῦ συνδικαλισμοῦ. Στὸν τομέα αὐτὸν ὑπάρχει ἐπικίνδυνη καθυστέρησις ποὺ ὀφείλεται στὴν ἐσφαλμένη ἀντιμετώπισι τοῦ ὅλου συνδικαλιστικοῦ θέματος ἀπὸ τὸ Κράτος.

ε) «Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπεξεργασθοῦμε παραπέρα τὸ θέμα τῆς ἱστορικῆς συνέχειας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς του... Νὰ μελετήσουμε τὴν μεταβολὴ τοῦ 1909 κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς δράσης τῶν λαϊκῶν μαζῶν, τῶν προδευτικῶν στοιχείων ἀπὸ τὴ διανόηση καὶ τὸ στρατό, νὰ φωτίσουμε σωστὰ τὸ ρόλο τῆς φιλελεύθερης ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου. Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ γιορτασμοῦ τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας» μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐρευνήσουμε καὶ νὰ δώσουμε στὴ δημοσιότητα ὑλικὰ γιὰ τὸ δημοκρατικὸ — ἐπαναστατικὸ χαρακτῆρα τῆς Φ.Ε. καὶ γιὰ τοὺς στενοὺς δεσμοὺς καὶ τὶς παραδόσεις ποὺ συνδέουν τὸν ἑλληνικὸ λαὸ μὲ τὸ ρωσικὸ καὶ τοὺς βαλκανικοὺς λαούς».

Αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν διαστρέβλωσι τῆς ἱστορίας μας μὲ τὴν παραμορφωτικὴ μαρξιστική της «ἑρμηνεία» ἡ ὁποία ἔχει ἀρχίσει ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, θὰ συνεχισθῆ καὶ θὰ ἐνταθῆ στὸ ἄμεσο μέλλον. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἡ ὁποία στηρίζεται σὲ ἄφθονα χρηματικὰ μέσα ὅπως δείχνουν οἱ δεκάδες πολύτομες ὀγκώδεις ἐκδόσεις τῆς ἀριστερῆς «ἱστοριογραφίας» ἀσκεῖ ἤδη διαβρωτικὴ ἐπίδρασι ἐπάνω στὸ ἐθνικὸ φρόνημα τῆς νεολαίας μας καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ σοβαρὰ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ — δημοκρατικὴ διαφώτισι μὲ τὴν ἄμεση ἐπεξεργασία καὶ ἔγκαιρη ἐφαρμογὴ ἑνὸς προγράμματος ἐκδόσεων, διαλέξεων καὶ ἐπιμορφώσεως μεγάλης πνοῆς.(9)

στ) «Ἡ ἀριστερὴ λογοτεχνία καὶ τέχνη σημειώνουν πρόοδο... Ἀναπτύσσεται τὸ λαϊκὸ τραγούδι, οἱ εἰκαστικὲς τέχνες τῶν προοδευτικῶν καλλιτεχνῶν. Ὡστόσο ἡ δουλειά μας στοὺς λογοτέχνες καὶ γενικώτερα στὴν προοδευτικὴ διανόηση εἶναι ἀδύνατη... Τὸ 8ο συνέδριο τοῦ Κόμματός μας τόνισε τὴν ἀνάγκη νὰ δυναμώσει ἡ δουλειὰ στὴ διανόηση... Πρέπει νὰ βοηθήσουμε τοὺς καλλιτέχνες νὰ δημιουργήσουν ἔργα ποὺ νὰ ἐκφράζουν τὸν ἀγώνα τοῦ λαοῦ μας καὶ νὰ τὸν ἐμπνέουν σ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα... Τὸ ΚΚΕ ὑποστηρίζει καὶ καλλιεργεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν κομματικότητα, καὶ τὴν λαϊκότητα στὴν τέχνη, προπαγανδίζει τὸ σοσιαλιστικὸ ρεαλισμό... Εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσουμε περισσότερη προσοχὴ στοὺς διανοουμένους καὶ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀπὸ τὴν κοινωνική τους θέση καὶ τὸ ἐπάγγελμά τους παίζουν σοβαρὸ ρόλο στὴ διαμόρφωση τῆς κοινῆς γνώμης».

Αὐτὸ μᾶς δείχνει ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα θέλει νὰ διευρύνη ἀκόμη περισσότερο τὴν διάδοσι τῶν ἰδεῶν της μὲ αἰσθητικὰ μέσα (ποίησις, θέατρο, κινηματογράφος, λογοτεχνία, τραγούδι, ζωγραφικὴ κλπ.) ἡ ὁποία ἤδη πραγματοποιεῖται σὲ πολὺ μεγάλη ἔκτασι. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας ζωτικὸς τομέας ποὺ

πρέπει νὰ προσεχθῆ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ διαφώτισι ἡ ὁποία μέχρι σήμερα δὲν χρησιμοποιεῖ δυστυχῶς καθόλου τὰ αἰσθητικὰ μέσα γιὰ τὴν διάδοσι τῶν ἐθνικῶν καὶ δημοκρατικῶν ἰδεῶν.

ζ) «Τὰ πυρά μας πρέπει νὰ τὰ κρατᾶμε στραμμένα στοὺς θεωρητικοὺς τῆς ἀντίδρασης, παράλληλα ὅμως νὰ μὴν πάψουμε νὰ κριτικάρουμε καὶ τοὺς θεωρητικοὺς ποὺ ταλαντεύονται, πέφτουν στὸ ἄγχος καὶ στὴν ἀπόγνωση, γι' αὐτὲς τὶς λαθεμένες ἀπόψεις τους καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνουμε καὶ νὰ τοὺς βοηθοῦμε νὰ τὶς ὑπερνικοῦνε ὅπου εἶναι δυνατόν».

Αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ ἐθνικὴ διαφώτισις πρέπει νὰ στρέψη τὰ πυρά της ἐναντίον τῶν θεωρητικῶν τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ταυτόχρονα νὰ προσπαθήση νὰ ἀνακτήση ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐπικίνδυνα πολυάριθμους διανοουμένους οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ εἶναι κομμουνισταὶ ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ κομμουνιστικὲς ἰδέες καὶ ἔχουν ὑποστῆ μία ἰδεολογικὴ σύγχυσι.

5. Ἡ καταπολέμησις τοῦ ἀναθεωρητισμοῦ

Στὴν συνέχεια τῆς μελέτης του ὁ Στρίγκος ἀναπτύσσει τὴν ἀνάγκη τῆς καταπολεμήσεως τοῦ «ἀναθεωρητισμοῦ» καὶ τοῦ «δογματισμοῦ». Ἐπάνω στὸ πρῶτο σημεῖο γράφει ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ δεξιὸς κίνδυνος ἐκδηλώνεται μὲ τὴν προσπάθεια, ἀνοιχτὴ ἢ συγκαλυμμένη νὰ τραβηχτεῖ ἡ ἐργατικὴ τάξη στὴν οὐρὰ τῆς φιλελεύθερης ἀστικῆς τάξης... Μὲ τὴν προτεραιότητα ποὺ δίνεται πολλὲς φορὲς στὴν κοινοβουλευτικὴ δουλειὰ σὲ βάρος τῆς μαζικῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς δουλειᾶς... Μὲ τὸ πατρονάρισμα φρεσκαρισμένων ρεφορμιστικῶν τάσεων... Μὲ τὴν ἄγνοια, τὴν ὑποτίμηση ἢ τὸν μηδενισμὸ τῶν ἐπαναστατικῶν παραδόσεων τοῦ κόμματός μας... Μὲ τὶς περιπτώσεις χαλάρωσης τῆς πειθαρχίας, φιλελευθερισμοῦ καὶ ἀνευθυνολογίας... Μὲ τὶς ἀντιλήψεις πὼς δὲν ὑπάρχει στὶς σημερινὲς συνθῆκες ἀνάγκη ὕπαρξης τοῦ ΚΚΕ».

Ὅπως βλέπουμε κηρύσσοντας τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ «ἀναθεωρητισμοῦ», ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἀποβλέπει στὴν καλλιέργεια ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ πνεύματος, στὴν μαχητικοποίησι τῶν δυνάμεων τῆς Ἀριστερᾶς καὶ στὴν ἄσκησι πιέσεως ἐπὶ τῶν «ἀστοποιημένων» ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ οἱ ὁποῖοι δίνουν ὑπερβολικὰ μεγάλη σημασία στὴν «κοινοβουλευτικὴ δουλειὰ» σὲ βάρος τῆς «μαζικῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς δουλειᾶς» καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους μερικοὶ φθάνουν ὡς τὸ σημεῖο νὰ ἀρνοῦνται τὴν ἀνάγκη ὑπάρξεως τοῦ ΚΚΕ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ ΕΔΑ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ Στρίγκος ἐπιμένει στὴν ἀνάγκη ὄχι μόνο τῆς ὑπάρξεως τοῦ (παρανόμου) ΚΚΕ ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάγκη τῆς προβολῆς τῶν «ἐπαναστατικῶν του παραδόσεων» ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα.

6. Ἡ καταπολέμησις τοῦ δογματισμοῦ

Ἀναφερόμενος στὸ δεύτερο σημεῖο, δηλαδὴ στὴν ἀνάγκη τῆς πάλης κατὰ τοῦ «δογματισμοῦ», ὁ Στρίγκος γράφει ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ δογματισμὸς ἐκδηλώνεται μὲ τὴν προσκόλληση σὲ παληὰ δόγματα καὶ σχήματα... Μὲ τὴν ἀριστερίστικη φρασεολογία ποὺ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ πρακτικὴ δουλειά... Μὲ τὸν παραγκωνισμὸ ἢ τὴν ὑποτίμηση τῶν μαζικῶν ὀργανώσεων ἢ τὴν σχηματικὴ μεταφορὰ σ' αὐτὲς συνθημάτων καὶ μορφῶν πάλης ποὺ εἶναι κατανοητὰ μόνο ἀπὸ τὴν πρωτοπορία... Μὲ τὴν ὑποτίμηση τῶν μικροζητημάτων, τῶν κατωτέρω μορφῶν πάλης καὶ ὀργάνωσης, τῆς ἐπίμονης καθημερινῆς δουλειᾶς μὲ τὰ μέλη καὶ τὰ στελέχη τῶν ἄλλων πολιτικῶν τάσεων γιὰ τὴν ἑνότητα... Μὲ τὴν ἐγκατάλειψη κάθε προσπάθειας γιὰ ἑνιαία δράση μὲ τὴν ΕΚ».

Εἶναι φανερὸ ὅτι κηρύσσοντας τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ «δογματισμοῦ», ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα θέλει νὰ κτυπήση τὴν ὑπερβολικὰ ὀρθόδοξη προσήλωσι στὶς ἀρχὲς τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ ἡ ὁποία δὲν συμφέρει κάτω ἀπὸ τὶς σημερινὲς ἑλληνικὲς συνθῆκες γιατὶ ἀπομονώνει τοὺς κομμουνιστὰς ἀποκαλύπτοντάς τους στὰ εὐρύτερα λαϊκὰ στρώματα καὶ στὶς δημοκρατικὲς δυνάμεις σὰν μία ὁμάδα φανατικῶν ἐξτρεμιστῶν. Ὁ «δογματισμὸς» μὲ ἄλλα λόγια ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν σημερινὴ τακτικὴ τοῦ «ἑνιαίου μετώπου» καὶ γι' αὐτὸ βλάπτει τὸν ἐγχώριο κομμουνισμὸ καὶ εἰδικώτερα τὴν προσπάθειά του νὰ ἐπεκτείνη τὴν ἐπιρροή του σὲ ἄλλα στρώματα καὶ νὰ διεισδύση σὲ ἄλλες δυνάμεις καὶ σὲ ἄλλους κύκλους.

Γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς τακτικῆς ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἀλλάζει ὡρισμένες παλαιὲς θέσεις της οἱ ὁποῖες σήμερα θεωροῦνται πιὰ σὰν «δογματικές». Ἔτσι ἐνῶ ἄλλοτε ἡ κομμουνιστικὴ ἱστοριογραφία ἀπέριπτε τὴν ὕπαρξι συνέχειας στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ θεωροῦσε τὸ νεοελληνικὸ ἔθνος σὰν μία ἐντελῶς νέα ὀντότητα ὁλότελα ἄσχετη μὲ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὸ Βυζάντιο, σήμερα παραδέχεται τὴν ὕπαρξι τῆς συνεχείας καὶ χαρακτηρίζει τὶς παλαιές της ἀπόψεις τὶς ὁποῖες εἶχαν διατυπώσει ὁ Κορδᾶ-

τος, ὁ Ζέβγος, ὁ Ζαχαριάδης κ.ἄ. σὰν «μιὰ μηχανιστικὴ θέση ποὺ τὴν ἐκμεταλλεύθηκε ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία σὲ βάρος τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας». ([10])

Ἐπίσης ἡ παλαιὰ θέσις ὅτι ἡ ἐπανάστασις στὴν Ἑλλάδα θὰ εἶναι «προλεταριακή», δηλαδὴ κομμουνιστική, χαρακτηρίζεται τώρα σὰν «σεχταριστική» καὶ διακηρύσσεται ὅτι «προκάλεσε μεγάλη ζημιὰ στὸ κίνημα». Φυσικὰ στὸ θέμα αὐτὸ πρόκειται γιὰ μία ἁπλῆ ἀλλαγὴ φρασεολογίας. Ἀσφαλῶς ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις παραμένει πάντοτε σὰν ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν. Τώρα ὅμως ἀντὶ νὰ τὴν λένε «προλεταριακὴ ἐπανάστασι» τὴν λένε «δημοκρατική» γιὰ νὰ προσελκύσουν περισσότερες δυνάμεις σ' αὐτὴν ἀλλάζοντας τὴν ταμπέλλα της. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑποστηρίζουν πὼς τὴν ἡγεσία αὐτῆς τῆς «δημοκρατικῆς» δῆθεν ἐπαναστάσεως πρέπει νὰ τὴν ἔχουν οἱ κομμουνισταί!! Ὁ Στρίγκος γράφει ἐπάνω σ' αὐτό: «Ὁ δεξιὸς κίνδυνος ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς ἰδέας ὅτι, μιὰ ποὺ ἡ ἐπανάσταση σὲ μᾶς εἶναι δημοκρατική, πρέπει νὰ ἡγεῖται σ' αὐτὴ ἡ ἀστικὴ τάξη. Δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ποὺ καὶ καλόπιστοι σύντροφοι στὴν προσπάθεια διεύρυνσης τῶν συμμαχιῶν ξεχνᾶν τὶς διαφορὲς ἀρχῶν ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὰ κόμματα τοῦ Κέντρου καὶ καταλήγουν οὐσιαστικὰ στὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη στὴν ἰδεολογία».

7. Ἄρνησις τῆς ἰδεολογικῆς συνυπάρξεως

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἐνῶ στρέφεται ἐπίμονα ἐναντίον τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ποὺ εἶναι ἡ ἰδεολογικὴ ἔκφρασις τῆς πάλης τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ προσπαθεῖ μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ τὸν δυσφημίση (χαρακτηρίζοντάς τον σὰν ὑστερία, φασισμό, φιλοπολεμισμὸ κλπ.) ταυτόχρονα ἀρνεῖται ἀπολύτως τὴν ἰδεολογικὴ συνύπαρξι καὶ ἐπιμένει στὴν ἀνάγκη καὶ τοῦ ταξικοῦ καὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ ἀγῶνα! Δηλαδὴ οἱ κομμουνισταὶ προσπαθῶντας νὰ φιμώσουν τὸν ἀντικομμουνισμὸ ἐπιδιώκουν νὰ διεξάγουν ἕνα μονομερῆ ἀπὸ τὴν πλευρά τους ἰδεολογικὸ ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων τους οἱ ὁποῖοι νὰ σιωποῦν καὶ νὰ ὑφίστανται παθητικὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἰδεολογικοπροπαγανδιστικὴ ἐπίθεσι! Γι' αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντικομμουνισμὸ στρέφονται ἐπίσης καὶ ἐναντίον τῆς ἀπόψεως γιὰ ἰδεολογικὴ συνύπαρξι ἡ ὁποία ἂν ἐφαρμοζόταν θὰ ὁδηγοῦσε καὶ στὸν δικό τους ἰδεολογικὸ ἀφοπλισμό. Ἔτσι ἡ καταπολέμησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἄρνησι τῆς ἰδεολογικῆς συνυπάρξεως, ὁδηγεῖ στὸν ἰδεολογικὸ ἀφοπλισμὸ μόνον τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν. Γι' αὐτὸ ὁ Στρῖγκος κατακρίνει ἐκείνους ποὺ καταλήγουν στὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξι στὴν ἰδεολογία καὶ προσθέτει: «Παράλληλα μὲ τὸν ἀντικομμουνισμὸ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψη ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἄρχισε τελευταῖα νὰ καλλιεργεῖ ἐπίμονα τὴν ἄποψη πὼς εἶναι δυνατὴ ἡ συνύπαρξη τῶν δύο ἰδεολογιῶν, τῆς ἀστικῆς καὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας... Ἡ θεωρία αὐτὴ ἀποβλέπει νὰ ἀνακόψει τὴν πάλη γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν καπιταλιστικῶν σχέσεων... Ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξι στὸν τομέα τῆς ἰδεολογίας εἶναι ἰδέα πολὺ βλαβερὴ καὶ πρέπει νὰ ἀποκρουσθεῖ καὶ καταπολεμηθεῖ ἀποφασιστικά».

Σὲ ὅσους ἀποροῦν πὼς εἶναι δυνατὸν ἡ συνέχισις τῆς ἰδεολογικῆς πάλης νὰ συνδυάζεται μὲ μία ἑνιαιομετωπικὴ τακτικὴ ὁ Στρῖγκος ἀπαντᾶ: «Ὁ μεγάλος Λένιν μᾶς ἔδωσε λαμπρὰ παραδείγματα συνδυασμοῦ μαχητικῆς ὑπεράσπισης τῆς ἰδεολογίας τοῦ μαρξισμοῦ μὲ τὴν πιὸ εὐλύγιστη τακτικὴ στὸν τομέα τῆς πολιτικῆς».

Σχετικὰ μὲ αὐτὸ ὁ Στρῖγκος στρέφεται καὶ ἐναντίον τῆς ἀφηρημένης τέχνης, τοῦ «ἀπολιτισμοῦ», τῆς ἀπαισιοδοξίας κλπ. Καλεῖ τοὺς κομμουνιστὰς λογοτέχνας καὶ καλλιτέχνας νὰ καταπολεμήσουν τὴν «ἀπολίτικη» καὶ τὴν ἀφηρημένη τέχνη. Ἐπίσης διακηρύσσει ὅτι πρέπει «νὰ σηκώσουμε πιὸ ψηλὰ τὴν ἀρχὴ τῆς κομματικότητας στὴν φιλοσοφία, στὶς κοινωνικὲς ἐπιστῆμες, στὴν τέχνη... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξεχνᾶμε πὼς ὅσο θὰ ὑπάρχει στὸν κόσμο ταξικὴ πάλη, κάθε κοινωνικὴ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ταξική». Καὶ ὑπογραμμίζει ὅτι τὸ σύνθημα τῶν κομμουνιστῶν εἶναι: «κομματικότητα στὴν ἐπιστήμη».

8. Γενικὴ ἐπίθεσις τοῦ κομμουνισμοῦ στὸ προπαγανδιστικὸ μέτωπο

Στὰ συμπεράσματά του, ὁ Στρῖγκος ἀφοῦ ὑπογραμμίζει ὅτι «τὸ ἰδεολογικὸ μέτωπο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα μέτωπα τῆς πάλης τοῦ κόμματος», ἐπαναλαμβάνει ὅτι βασικὰ καθήκοντα σ' αὐτὸ τὸν τομέα εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν διαφόρων προβλημάτων τοῦ λαοῦ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι τῶν μαζικῶν ἀγώνων: «Ἡ ἀνάπτυξη τῶν μαζικῶν λαϊκῶν ἀγώνων, γράφει, συνδέεται στενὰ μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἰδεολογικῆς δουλειᾶς». Ἐξ ἄλλου «ἀπὸ τὴν καλὴ ὀργάνωση τῆς ἰδεολογικῆς — διαφωτιστικῆς δουλειᾶς ἐξαρτᾶται σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ ἡ ὑπερνίκηση τῶν ἰδεολογικῶν συγχύ-

σεων ποὺ ὑπάρχουν στὸ κόμμα, ἡ ἑνότητα τοῦ κόμματος».

Γι' αὐτό, ὑπογραμμίζει ὁ Στρῖγκος, ὁλόκληρο τὸ κόμμα πρέπει νὰ θεωρήση τὸ ζήτημα τῆς προπαγάνδας σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ καθήκοντά του. "Ολοι οἱ κομμουνισταὶ πρέπει νὰ ἐργαστοῦν ὁλόψυχα στὸν τομέα τῆς προπαγάνδας. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐπιλεγοῦν καὶ νὰ καταρτισθοῦν νέα στελέχη σ' αὐτὸν τὸν τομέα ὥστε ἡ προπαγάνδα τοῦ ΚΚΕ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάθε ὑπόλειμμα αὐτοσχεδιασμοῦ καὶ πρακτικισμοῦ.

Ἡ 4η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ ἀποφάσισε τὴν λῆψι μιᾶς σειρᾶς μέτρων γιὰ τὴν ριζικὴ ἀναδιοργάνωσι καὶ βελτίωσι τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἰδιαίτερα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Στρῖγκος, ἡ ὁλομέλεια τόνισε τὰ ἑξῆς σημεῖα:

«"Οτι χρειάζεται νὰ βελτιωθοῦν τὰ μέσα προπαγάνδας ποὺ ὑπάρχουν καὶ νὰ ἐξευρεθοῦν νέα... Ὑπογράμμισε τὴν ἀνάγκη νὰ προβάλλεται πιὸ εὔστοχα ἡ γραμμὴ τοῦ κόμματος... Νὰ ἀποκτήση ἡ προπαγάνδα μας μορφὲς καὶ γλώσσα πιὸ προσιτὲς στὶς πλατειὲς μᾶζες... Ἡ ἀξιοποίηση ὅλων τῶν μέσων προπαγάνδας ἀποτελεῖ σπουδαιότατο καθῆκον... Ἡ 4η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τόνισε τὴν ἀνάγκη νὰ δοθῆ περισσότερη προσοχὴ στὴν ὀργάνωση λαϊκοῦ θεάτρου καὶ προοδευτικοῦ κινηματογράφου, ἐκθέσεων εἰκαστικῶν τεχνῶν, διαγωνισμῶν βιβλίων, ἐθνικῆς μουσικῆς κλπ. Σοβαρώτατο καθῆκον εἶναι ἡ ὀργάνωση τῆς θεωρητικῆς μόρφωσης τῶν στελεχῶν καὶ τῶν μελῶν μας. Κατάλληλες μορφὲς εἶναι λ.χ. ἡ ἐλεγχομένη αὐτομόρφωση, οἱ μορφωτικοὶ κύκλοι, τὰ σεμινάρια, οἱ διαλέξεις, οἱ συζητήσεις... Εἶναι καιρὸς νὰ τεθῆ τέρμα στὸ μέχρι σήμερα χειροτεχνικὸ τρόπο δουλειᾶς μας καὶ νὰ δημιουργηθοῦν στελέχη μόνιμα, εἰδικευμένα σὲ κάθε τομέα τοῦ ἰδεολογικοῦ μετώπου... Ἡ στροφὴ στὴν προπαγάνδα μας θὰ γίνη ὅταν μὲ τὴν ἰδεολογικὴ διαφωτιστικὴ δουλειὰ ἀσχοληθοῦν ὄχι ὡρισμένοι, ἀλλὰ οἱ ἴδιες οἱ καθοδηγήσεις, ὁλόκληρο τὸ κόμμα».

9. Συμπεράσματα

Τὸ δικό μας συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ κομμουνισμὸς παρ' ὅλο ποὺ ὑπερέχει ἀπέναντί μας, κάποτε μάλιστα κατὰ τρόπο συντριπτικό, στὸν τομέα τῆς προπαγάνδας, προχωρεῖ σὲ μία νέα μεγάλη ἐξόρμησι μὲ σκοπὸ τὴν παραπέρα ἀνάπτυξι τῆς προπαγανδιστικῆς του δραστηριότητος. Πρόκειται γιὰ μία νέα μεγάλη καὶ ἀποφασιστικὴ ἐπίθεσι τοῦ κομμουνισμοῦ στὸ ἰδεολογικὸ — πολιτικὸ μέτωπο. Πρόκειται γιὰ μία νέα ἔφοδο τῶν κομμουνιστῶν στὸν πόλεμο τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν συναισθημάτων ποὺ μαίνεται στὴ χώρα μας. Κρούουμε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ τὴν ἔγκαιρη ἀντιμετώπισι αὐτῆς τῆς νέας ἐπιθέσεως ἡ ὁποία δὲν εἶναι καθόλου λιγώτερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ ὅτι θὰ ἦταν μία νέα ἔνοπλη ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν. Μποροῦμε μάλιστα χωρὶς ὑπερβολὴ νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι ἡ ἰδεολογικοπροπαγανδιστικὴ ἐπίθεσι ποὺ ἐξαπολύει ὁ κομμουνισμὸς ἐναντίον τῆς χώρας μας εἶναι σήμερα πολὺ ἐπικίνδυνη ἀπὸ μία καθαρῶς ὑλικὴ ἔστω καὶ ἔνοπλη ἀπειλή. Καὶ ὁ μόνος τρόπος γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι αὐτῆς τῆς ἐπιθέσεως εἶναι ἡ ὀργάνωσις καὶ ἀνάπτυξις μιᾶς πραγματικῆς, συγχρονισμένης καὶ ἰσχυρῆς ἐθνικῆς διαφωτίσεως. (11)

Σημειώσεις:

1) Γιὰ τὴν ὁλομέλεια αὐτὴν ἴδε «ἡ 4η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ» στὸ τεῦχος μας ἀριθ. 4 τοῦ 1963 σελ. 240.

2) Ἴδε σχετικά: «Ἡ Ἰδεολογία τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ» στὸ τεῦχος μας ἀριθ. 10 τοῦ 1961.

3) Ἴδε «ἡ Ἑλλὰς ὡς στόχος τοῦ πολιτικοῦ πολέμου» στὴν «Σοβιετολογία» ἀριθ. 2 τοῦ 1960 σελ. 41 καὶ «ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα στὴν Ἑλλάδα» στὸ τεῦχος μας ἀριθ. 7 τοῦ 1961.

4) Ἴδε «Ὡρισμένα συνθήματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ ἀντίκρουσίς των» καὶ «Διάφορα θέματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας καὶ ἡ ἀντίκρουσίς της» στὰ τεύχη μας ἀριθ. 10 τοῦ 1961 σελ. 632 καὶ ἀριθ. 3 τοῦ 1962 σελ. 169.

5) Ἴδε «ἡ ὕφεσις καὶ ἡ Ἑλλὰς» στὸ τεῦχος μας ἀριθ. 4 τοῦ 1960 σελ. 3. Ἐπίσης «ὁ πόλεμος ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε» στὸ τεῦχος ἀριθ. 3. τοῦ 1961 σελ. 131 καὶ «ἡ μάχη τῶν ἰδεῶν ἔχει ἀρχί-

σει» στὸ τεῦχος ἀριθ. 4 τοῦ 1961 σελ. 249.

6) Ἴδε σχετικὰ «Ἐγκατέλειψε ὁ ἑλληνικὸς κομμουνισμὸς τὸν δρόμο τῆς βίας;» στὴν «Σοβιετολογία» ἀριθ. 12 τοῦ 1960 σελ. 41.

7) Ἴδε «ἡ πολιτικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ἔναντι τοῦ Κέντρου» στὸ ὑπ' ἀριθ. 9 τοῦ 1962 τεῦχος μας, σελ. 515.

8) Ἴδε «Σχέδιο γιὰ ἕνα δημοκρατικὸ Μανιφέστο» (Τὰ ἰδεώδη μας) στὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τεῦχος μας τοῦ 1963 σελ. 6. Ἐπίσης «Μερικὰ θέματα ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως» καὶ «Θέματα ἐθνικῆς διαφωτίσεως» στὰ τεύχη μας ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ 1961 σελ. 632 καὶ 10 τοῦ 1963 σελ. 628.

9) Ἴδε «ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ δραστηριότης στὴν Ἑλλάδα» στὴν «Σοβιετολογία» ἀριθ. 2 τοῦ 1961 σελ. 117.

10) Ἴδε «ἡ κομμουνιστικὴ σκέψη ἀπέναντι στὸ 1821» καὶ «οἱ θέσεις τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὸ 1821» στὰ τεύχη μας ἀριθ. 3 τοῦ 1960 σελ. 41 καὶ ἀριθ. 3 τοῦ 1961 σελ. 154.

11) Ἴδε «Μία ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη: ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐθνικῆς προπαγάνδας» καὶ «Προβλήματα ἐθνικῆς διαφωτίσεως» στὰ τεύχη μας ἀριθ. 4 καὶ 10 τοῦ 1963 σελ. 243 καὶ 628.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Θὰ διαβάσετε:

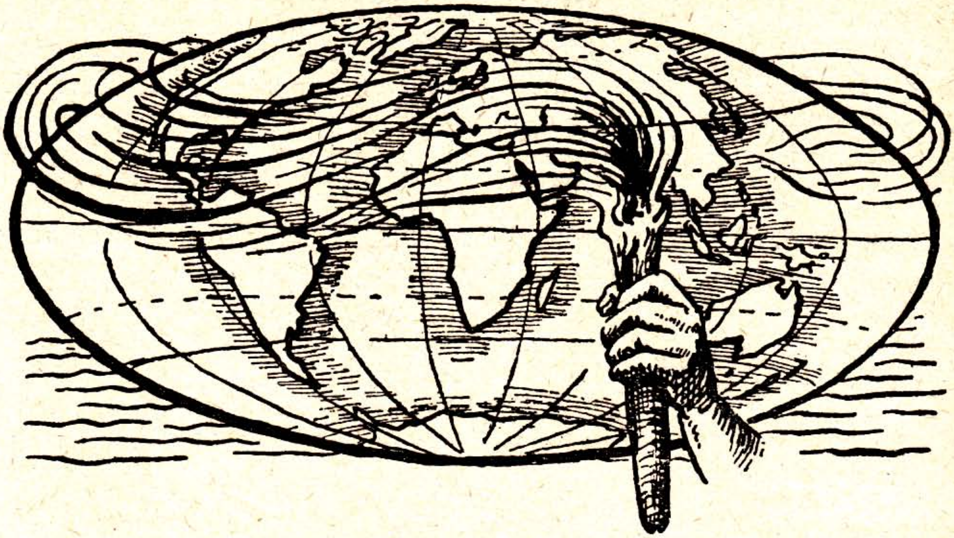
Μιὰ ἀφάνταστα διδακτικὴ μελέτη μὲ συγκλονιστικὰ ἄγνωστα στοιχεῖα:

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

Ἐπίσης:

Ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρο ἄρθρο:

ΠΩΣ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΕΙΤΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ;

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΖΑΝΖΙΒΑΡΗ

Ἡ Ζανζιβάρη εἶναι μιὰ χώρα ποὺ τὴν ἀποτελοῦν δυὸ νησιά: ἕνα μεγαλύτερο, ἡ Ζανζιβάρη, καὶ ἕνα μικρότερο, ἡ Πέμπα. Τὰ νησιὰ αὐτὰ βρίσκονται στὸν ἰνδικὸ ὠκεανό, 24 μίλλια ἀπὸ τὶς ἀφρικανικὲς ἀκτὲς τῆς Ταγκανίκα. Κύριο προϊὸν τοῦ τόπου εἶναι τὰ μπαχαρικὰ καὶ ἰδίως τὰ μοσχοκάρυα γι' αὐτὸ καὶ συνήθως ἡ Ζανζιβάρη λέγεται «νῆσος τῶν μοσχοκάρυων». Ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας εἶναι 350 χιλιάδες. Ἡ πλειοψηφία τους εἶναι ἀφρικανοί, τῆς φυλῆς σιράζι, ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὲς δεκάδες χιλιάδες ἄραβες ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ ἀπὸ αἰῶνες καὶ ποὺ κυριαρχοῦσαν στὰ δύο νησιὰ πρὶν τοὺς ἀντικαταστήσουν οἱ ἄγγλοι, ἐδῶ καὶ 70 χρόνια. Οἱ ἄραβες ἂν καὶ μειοψηφία, ἀποτελοῦσαν πάντα τὴν ἡγέτιδα τάξι γιατὶ εἶχαν στὰ χέρια τους τὸ ἐμπόριο, πολλὲς φυτεῖες καὶ τὴν παιδεία. Ἀπὸ αὐτοὺς προήρχετο καὶ ὁ σουλτᾶνος, ἐνῶ θρησκεία τοῦ τόπου εἶναι ἡ μουσουλμανική. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄραβες ὑπῆρχαν καὶ ἀρκετοὶ ἰνδοὶ καθὼς καὶ μία παροικία εὐρωπαίων — ἄγγλων κυρίως.

Στὴν Ζανζιβάρη οἱ ταξικὲς καὶ φυλετικὲς ἀντιθέσεις ἦσαν μεγάλες. Οἱ ἄραβες ἔχοντας στὰ χέρια τους τὸν πλοῦτο καὶ τὴν δύναμι καταπίεζαν τὸν ντόπιο πληθυσμό. Οὐσιαστικὰ ἐπικρατοῦσε ἕνα φεουδαρχικὸ καθεστὼς μὲ ἀπέραντες φυτεῖες ποὺ ἀνῆκαν σὲ ἄραβες, εὐρωπαίους ἢ ἑταιρεῖες καὶ μὲ τοὺς ἀφρικανοὺς σὰν ἐργάτες γῆς.

Στὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ ἄγγλοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐκχωροῦν προοδευτικὰ τὰ δικαιώματά τους στοὺς ζανζιβαρινοὺς καὶ στὶς 12 Δεκεμβρίου 1963 ἡ Ζανζιβάρη ἀνακηρύχθηκε ἐντελῶς ἀνε-

ξάρτητο κράτος. Οἱ ἄγγλοι ἀποχώρησαν καὶ ὁ σουλτᾶνος ἔγινε συνταγματικὸς ἡγέτης τοῦ νέου κράτους. Ἡ ἀνεξαρτησία ὅμως καὶ ὁ πολιτικὸς φιλελευθερισμὸς δὲν συνοδεύθηκαν ἀπὸ τὶς ἀναγκαῖες κοινωνικὲς μεταρρυθμίσεις. Ἔτσι δὲν ἀμβλύνθηκαν τὰ φυλετικὰ καὶ ταξικὰ μίση ποὺ ἡ ἔντεχνη ἐκμετάλλευσίς τους ὁδήγησε στὴν αἱματηρὴ ἐπανάστασι τῆς 12ης Ἰανουαρίου 1964.

Στὴν Ζανζιβάρη δροῦσαν τρία κόμματα: τὸ ἐθνικό, τὸ λαϊκὸ καὶ τὸ ἀφροσιράζι. Τὸ πρῶτο εἶχε ἔντονο ἐθνικιστικὸ χαρακτῆρα, ἐλεγχόταν ἀπὸ τοὺς ἄραβες καὶ εἶχε τὴν κυβέρνησι. Τὸ δεύτερο κόμμα, τὸ λαϊκό, ἦταν συγγενὲς πρὸς τὸ πρῶτο, μεσοαστικὸ στὴν βάσι του. Τὸ τρίτο, συνεκέντρωνε προπάντων τὸ ἀφρικανικὸ στοιχεῖο καὶ ζητοῦσε ριζικὲς μεταρρυθμίσεις. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν εἶχαν δικό τους κόμμα, καὶ αὐτὸ εἶναι πάντα τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο, δροῦσαν μέσα στὰ ἄλλα κόμματα καὶ τὶς ὀργανώσεις. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἦσαν πολλοί, ἀλλὰ ἀνέπτυσσαν ἔντονη διαβρωτικὴ δραστηριότητα καὶ ἀσκοῦσαν σοβαρὴ ἐπιρροὴ στοὺς διανοουμένους καὶ τὴν νεολαία ὅπου ἐπικρατοῦσε ἕνας διάχυτος καὶ ἀκαταστάλακτος ἀριστερισμός. Ἐφαρμόζοντας τὴν ἑνιαιομετωπικὴ τακτική, οἱ κομμουνισταὶ προωθοῦσαν τὶς θέσεις των στὶς σπουδαστκὲς καὶ συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις, στὸν τύπο καὶ στὸν ὑπὸ δημιουργίαν κρατικὸ μηχανισμό.

Στὶς 18 Ἰουλίου 1962, τὸ Τὰς μετέδωσε τὴν πληροφορία ποὺ δημοσίευσε τὴν ἑπομένη ἡ «Πράβντα», ὅτι ἱδρύθηκε ΚΚ Ζανζιβάρης ὑπὸ τὸν Ἀμπντουραχμὰν Μωχάμετ Μπαμπού, στέλεχος ὡς τότε τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος. Ὁ Μπαμποὺ ὅμως, ποὺ εἶχε ἐκπαιδευθῆ στὴν κομμουνιστικὴ Κίνα, παρέμεινε στὸ Ἐθνικὸ Κόμμα καὶ ἡ εἴδησις περὶ ἱδρύσεως ΚΚ δὲν εἶχε συνέχεια. Προφανῶς ἡ ἵδρυσις τοῦ κόμματος ματαιώθηκε λόγῳ διαφωνιῶν ἐπὶ τῆς ἀκολουθητέας τακτικῆς, μεταξὺ τοῦ φιλοκινέζου Μπαμποὺ καὶ τῆς Μόσχας. Πράγματι, ὅταν τὸ φθινόπωρο τοῦ 1963 κυκλοφόρησε στὸ Παρίσι τὸ φιλοκινεζικὸ καὶ ἀντιχρουστσωφικὸ κομμουνιστικὸ περιοδικὸ «Ρεβολισιόν» (Ἐπανάστασις) ὁ Μπαμποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1963, ἔγιναν βουλευτικὲς ἐκλογὲς στὴν Ζανζιβάρη. Ὁ Μπαμποὺ θέλησε νὰ ἐπιβάλῃ στοὺς συνδυασμοὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος σχεδὸν ἀποκλειστικὰ κομμουνιστὰς ὑποψηφίους. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ διαγραφῆ ἀπὸ τὸ κόμμα. Τότε ἵδρυσε τὸ κόμμα «Οὔμμα» (Λαός) μὲ κομμουνιστική, φιλοκινεζικὴ κατεύθυνσι ποὺ ἐμφανίσθηκε ὅμως σὰν δῆθεν «δημοκρατικό, ἀντιιμπεριαλιστικὸ κόμμα». Στὸ Ἐθνικὸ Κόμμα παρέμειναν ὅμως πολλοὶ «μετριοπαθεῖς» κομμουνισταί, ὀπαδοὶ τοῦ χρουστσωφισμοῦ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Χάγκα ποὺ ἐκπαιδεύθηκε στὴν ΕΣΣΔ (στὸ «Πανεπιστήμιο Λουμούμπα»).

Στὶς ἐκλογές, τὸ Ἐθνικὸ Κόμμα πῆρε 12 ἕδρες καὶ τὸ λαϊκὸ ἄλλες 6, ἐνῶ τὸ ἀφροσιράζι, ποὺ σύμπηξε ἑνιαῖο μέτωπο μὲ τὸ Οὔμμα καὶ τὶς ἀριστερὲς ὀργανώσεις πῆρε 13 ἕδρες.

Ἡ διάβρωσις τῆς Ζανζιβάρης ἀπὸ τοὺς ἀριστεροὺς ἐπιταχύνθηκε. Μὲ ἐνέργειες τοῦ Μπαμποὺ καὶ τοῦ Χάγκα, καπου ἑκατὸ νέοι στάλθηκαν νὰ σπουδάσουν στὶς κομουνιστικὲς χῶρες καὶ ἀρκετοὶ στρατιωτικοὶ πῆγαν γιὰ ἐκπαίδευσι στὴν Κούβα τοῦ Κάστρο. Χρηματοδοτούμενος ἀπὸ τὸ Πεκῖνο, ὁ Μπαμπού, ἄρχισε νὰ ἐκδίδη καὶ ἐφημερίδα, τὴν «Ζὰ Νιούς».

Στὶς 22 Δεκεμβρίου 1963, δέκα μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν ἄγγλων, ὁ Μπαμποὺ δοκίμασε νὰ ἁρπάξη βιαίως τὴν ἐξουσία. Ἀπέτυχε καὶ κατέφυγε στὴν Ταγκανίκα. Τὸ κόμμα του κηρύχθηκε ἐκτὸς νόμου καὶ τὰ στελέχη του διέφυγαν στὶς ἀπέναντι χῶρες τῆς ἀφρικανικῆς ἠπείρου. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι, τὸ νεαρὸ κράτος εἶχε ξεφύγει τὸν κίνδυνο. Ἀλλὰ δύο παράγοντες ἀνέτρεψαν τὴν κατάστασι.

Ὁ πρῶτος, εἶναι ὅτι τὸ κράτος δὲν πῆρε ἀποφασιστικὰ μέτρα κατὰ τῶν κομουνιστῶν. Ἡ ἴδια ἡ ἐκτὸς νόμου κήρυξις τοῦ Οὔμμα ἦταν μία τυπικὴ πρᾶξις χωρὶς οὐσιαστικὲς συνέπειες. Δὲν ἐλήφθη κανένα μέτρο γιὰ τὴν ἐκκαθάρισι τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ἀπὸ τοὺς πράκτορας τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιρροῆς. Ὁ κομμουνιστὴς Χάγκα δροῦσε μέσα στὸ ἴδιο τὸ κυβερνητικὸ κόμμα. Καὶ στὸν στρατὸ ἐπροωθοῦντο οἱ ἀπόφοιτοι τῶν σχολῶν τοῦ Κάστρο !

Ὁ δεύτερος παράγων ἦταν ἡ ἀντίθεσις τῶν χωρῶν τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς (Κένυα, Ταγκανίκα, Οὐγκάντα) πρὸς τὸ καθεστὼς τῆς Ζανζιβάρης. Οἱ κυβερνήσεις αὐτῶν τῶν κρατῶν ἦσαν ἐναντίον τῆς ἀραβικῆς κυριαρχίας στὴν Ζανζιβάρη καὶ γιὰ λόγους φυλετικούς, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄραβες δὲν ἐδέχοντο νὰ ἐντάξουν τὰ νησιὰ στὴν σχεδιαζόμενη ὁμοσπονδία τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Γι' αὐτὸ περιέθαλψαν τὰ στελέχη τοῦ Οὔμμα καὶ ἐνίσχυσαν μὲ κάθε τρόπο τὸν Μπαμποὺ ἐπιδιώκοντας τὴν ἐξασθένησι τοῦ καθεστῶτος τῆς Ζανζιβάρης.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν στὶς 12 Ἰανουαρίου 1964 νὰ ἐκδηλωθῆ νέο ἐπαναστατικὸ κίνημα, μὲ σύμπραξι τῶν κομμάτων ἀφροσιράζι καὶ Οὔμμα καὶ ἀρχηγὸ τὸν στρατηγὸ Τζὼν Ὀκέλλο ποὺ μόλις εἶχε ἐπανακάμψει ἀπὸ τὴν Κούβα. Ὁ Ὀκέλλο, μὲ τὶς δυνάμεις του, κατέλαβε τὰ δημόσια κτίρια καὶ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμό, ἀνέτρεψε τὴν κυβέρνησι καὶ κάλεσε τὸν Ἀμπεῖντ Καροῦμε, ἀφρικανὸ ἐθνικιστή, νὰ ἀναλάβη τὴν πρωθυπουργία.

Ὁ Καροῦμε σχημάτισε μικτὴ κυβέρνησι τῶν κομμάτων ἀφροριζάρι καὶ Οὔμμα, μὲ τὴν συμμετοχὴ τεσσάρων κομμουνιστῶν ὑπουργῶν, ἀνάμεσά τους καὶ τοῦ Μπαμποὺ καὶ τοῦ Χάγκα. Ἀκολούθησε ἡ ἐξαπόλυσις μιᾶς αἱματηρῆς τρομοκρατίας μὲ ἄγρια σφαγὴ τῶν ἀράβων, λεηλασίες, ἐμπρησμοὺς καὶ βιασμούς. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄραβες ἐπλήγησαν καὶ οἱ ἰνδοὶ καὶ οἱ εὐρωπαῖοι.

Καὶ ἄρχισε στὴν Ζανζιβάρη, «τὸ γλύστρημα πρὸς τὰ ἀριστερά». Οἱ κομμουνισταὶ προωθοῦνται ὁλοένα καὶ περισσότερο σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς τοῦ τόπου, ἐκτοπίζουν τοὺς ἀντιπάλους των καὶ ἐπιβάλλουν τὴν πολιτική τους.

Στὶς 8 Μαρτίου, σὲ μεγάλη λαϊκὴ συγκέντρωσι, ὁ πρόεδρος Καροῦμε ἐξήγγειλε ἀντὶ γιὰ τὴν ἀναμενόμενη ἀγροτικὴ μεταρρύθμισι, τὴν «ἐθνικοποίησι», δηλ. τὴν κρατικοποίησι τῆς γῆς.

Παράλληλα, ἄρχισε ἡ «ἀναδιοργάνωσις» τῶν συνεργαζομένων κομμάτων, τὴν ὁποία ἐπέβαλαν οἱ κομμουνισταί, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκκαθάρισι ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν. Πρῶτο θῦμα τῆς ἐκκαθαρίσεως, ἔπεσε ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Ὀκέλλο, ὁ στρατιωτικὸς ἡγέτης τῆς ἐπαναστάσεως, ποὺ ἦταν ἐθνικιστής, οὐδετερόφιλος καὶ σοσιαλιστής, ἀλλὰ ὄχι κομμουνιστής. Στὴν ἀρχὴ ἐξαπέλυσαν μία προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία ἐναντίον του. Ὁ πρόεδρος Καροῦμε ὅμως, τὸν ὑπερασπίσθηκε μὲ ραδιοφωνικὸ λόγο του στὶς 29 Ἰανουαρίου. Τότε οἱ κομμουνισταὶ ἐφήρμοσαν ἕνα ἄλλο τέχνασμα. Τὸν πρότειναν γιὰ μιὰ ἐπίσημη ἀποστολὴ στὴν Οὐγκάντα. Καὶ ὅσο ἔλειπε, ἀνάγκασαν τὸν Καροῦμε, νὰ ὑποκύψη στὶς πιέσεις των. Στὶς 10 Μαρτίου, ὁ Ὀκέλλο, ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα, ἀλλὰ στὸ ἀεροδρόμιο τὸν ὑποχρέωσαν νὰ ξαναπάρη τὸ ἀεροπλάνο ἀνακοινώνοντάς του ὅτι ἐξορίζεται ἀπὸ τὴν Ζανζιβάρη.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκκαθάρισι τοῦ Ὀκέλλο, ἡ κομμουνιστικοποίησις τῆς χώρας ἐπιταχύνθηκε. Ὁ Καροῦμε ἀπομονώνεται ὁλοένα καὶ περισσότερο. Οἱ ἄραβες καὶ οἱ ἰνδοὶ ἐξοντώνονται. Οἱ εὐρωπαῖοι ἔφυγαν. Οἱ ἀντικομμουνισταὶ διώκονται. Τὸ νησὶ κατακλύζεται ἀπὸ «εἰδικούς» ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ΕΣΣΔ, τὴν Κίνα καὶ τὶς ἄλλες κομμουνιστικὲς χῶρες. Σοβιετικὰ πλοῖα ξεφορτώνουν ὅπλα καὶ πολεμοφόδια παίρνοντας σὲ ἀντάλλαγμα μπαχαρικά.

Τὸν Ἀπρίλιο, ἔγινε ἀνασχηματισμὸς τῆς κυβερνήσεως. Τὸ Οὔμμα κατέλαβε, καὶ ἄλλα δύο ὑπουργεῖα, ἐνῶ ὁ Μπαμπού, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο ἐξωτερικῶν ποὺ εἶχε, ἀνέλαβε καὶ τὸ ὑπουργεῖο ἀμύνης ποὺ κατεῖχε ὁ Ὀκέλλο. Οἱ κομμουνισταὶ ἐπέβαλαν ἐπίσης ἕνα ἀνατολικογερμανὸ σὰν εἰδικὸ σύμβουλο τοῦ ὑπουργείου ἐμπορίου καὶ τοποθέτησαν στὸν κρατικὸ μηχανισμὸ 18 ἀνατολικογερμανούς, 18 κινέζους καὶ 10 σοβιετικοὺς «εἰδικούς».

Γιὰ τὴν ὥρα, ἡ Ζανζιβάρη, δὲν ἦταν ἀκόμη μία τυπικὰ κομμουνιστικὴ χώρα. Ἀλλὰ δὲν διέφερε καὶ πολύ. Ἔμοιαζε μὲ τὴν Κούβα στὰ πρῶτα στάδια τοῦ καθεστῶτος τοῦ Κάστρο.

Ταυτόχρονα, μετατρέπονταν γοργὰ καὶ σὲ προγεφύρωμα τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Ἤδη, μὲ ὑποκίνησι ἀπὸ τὴν Ζανζιβάρη, ξέσπασαν ταραχὲς στὴν Ταγκανίκα, τὴν Κένυα καὶ τὴν Οὐγκάντα. Οἱ χῶρες αὐτὲς ἀναγκάσθηκαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ἄγγλους νὰ στείλουν στρατεύματα στὸ ἔδαφός των γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως. Οἱ ἄγγλοι ἔστειλαν στρατεύματα, ἀλλὰ ἀρνήθηκαν νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν κομμουνιστικοποίησι τῆς Ζανζιβάρης. Ἡ χώρα εἶχε φθάσει στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Τὴν τελευταία στιγμή, ὁ Καροῦμε καὶ οἱ ἄλλοι ἐθνικισταὶ ποὺ ἔβλεπαν ὅτι δὲν ἦσαν σὲ θέσι νὰ σώσουν τὴν χώρα καὶ νὰ σωθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι ἀπὸ τοὺς «συμμάχους» των κομμουνιστὰς βρῆκαν μία σανίδα σωτηρίας. Ἀποφάσισαν τὴν ἕνωσι τῆς Ζανζιβάρης μὲ τὴν γειτονικὴ Ταγκανίκα. Οἱ κομμουνισταὶ θέλησαν νὰ ἀντιδράσουν ἀλλὰ ἡ Ταγκανίκα ἔσπευσε νὰ ἀναγνωρίση τὴν ἕνωσι καὶ νὰ στείλη στρατὸ στὰ νησιὰ ὅπου κατέπλεε καὶ ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Ἡ νῆσος τῶν μοσχοκάρυων εἶχε θυσιάσει τὴν αὐτοτέλειά της γιὰ νὰ μὴ γίνη «λαϊκὴ δημοκρατία».

ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 1963

Τὴν 31ην Ἰανουαρίου 1964, ὁ βουλγαρικὸς τύπος ἐδημοσίευσεν ἀνακοίνωσιν τῆς Κεντρικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας διὰ τὰ ἀποτελέσματα ἐκτελέσεως τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος κατὰ τὸ 1963.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν, τὸ σχέδιον ἐξετελέσθη κατὰ 101,6% εἰς ὅτι ἀφορᾶ τὴν γενικὴν βιομηχανικὴν παραγωγὴν τῆς χώρας καὶ κατὰ 104,5% εἰς ὅτι ἀφορᾶ τὴν παραγωγὴν τῆς μικρᾶς τοπικῆς βιομηχανίας. Κατὰ κλάδους ὑπελείφθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος αἱ ἑξῆς βιομηχανίαι: Παραγωγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας (ἐκτέλεσις 98%). Παραγωγὴ καυσίμων (99,2%). Βυρσοδεψία καὶ βιομηχανία ὑποδημάτων (98,5%). Οἱ λοιποὶ κλάδοι ἐξετέλεσαν τὸ πρόγραμμα κατὰ 100 ἕως 105%. Κατὰ τὸ 1963 ἡ παραγωγὴ βιομηχανικῆς ἐνεργείας ηὐξήθη κατὰ 13%, ἡ παραγωγὴ τῆς μαύρης μηχανουργίας κατὰ 19,4%, ἡ βιομηχανία κατασκευῆς μηχανῶν καὶ ἡ μεταλλουργία κατὰ 20,3%, καὶ ἡ παραγωγὴ τῆς χημικῆς βιομηχανίας καὶ τῆς βιομηχανίας ἐλαστικῶν κατὰ 16,8%.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1962, ἀναφέρει ἡ ἀνακοίνωσις τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, κατὰ τὸ 1963 παρήχθησαν ἐπὶ πλέον 139 ἑκατ. κιλοβατῶραι ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, 1098 χιλιάδες τόννοι γαιανθράκων, 22 χιλιάδες τόννοι ἐλασμάτων, 29.615 ραδιόφωνα, 13.826 συσκευαὶ τηλεοράσεως, 20 χιλιάδες τόννοι ἀζωτούχων λιπασμάτων, 7.505 τόννοι φωσφωρούχων λιπασμάτων, 28 χιλιάδες τόννοι ἀσβεστούχου σόδας, 312 χιλιάδες τόννοι τσιμέντου, 9.133 τόννοι σελουλόζης, 11.198 τόννοι χάρτου, 7.464 χιλιάδες μέτρων βαμβακερῶν ὑφασμάτων, 626 χιλιάδες μέτρων μαλλίνων ὑφασμάτων, 1111 χιλιάδες ζεύγη ὑποδημάτων, 5.127 τόννοι κονσερβῶν λαχανικῶν, 17.546 τόννοι κονσερβῶν φρούτων κλπ.

Παρὰ ταῦτα, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν, εἰς ὡρισμένους βιομηχανικοὺς κλάδους καὶ εἰς ὡρισμένας ἐπιχειρήσεις παρετηρήθησαν «ἀδυναμίαι» εἰς τὴν ἐργασίαν. Μία σειρὰ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων δὲν ἐξετέλεσαν τὸ πρόγραμμα παραγωγῆς. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ὡρισμέναι ἐπιχειρήσεις βασικῆς σημασίας διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας ὅπως: ἡ «Γκορούζω» εἰς Μαντάν, ἡ «Μπαλκανμπάς» εἰς Σλίβεν, ἡ «Μαρίτσα — ἴστε» εἰς τὸ χωρίον Τρογιάνοβο, τὸ ἐργοστάσιον βαγονίων «Τσερβένο—ζνάμε» εἰς Μπουργκάς, τὸ ἐργοστάσιον συσσωρευτῶν «Μ. Σατάρωφ» εἰς Πάζαρτζικ, τὸ ἐργοστάσιον ἠλεκτρικῶν μεταφορέων «6 Σεπτεμβρίου» εἰς Σόφιαν, τὸ ἐργοστάσιον ἠλεκτροπορσελάνης «Λένιν» εἰς τὸ χωρίον Νικολάγεβο.

Κατὰ τὸ 1963 ἐξ ἄλλου, ἤρχισεν ἡ παραγωγὴ διαφόρων νέων προϊόντων τῆς βουλγαρικῆς βαρείας βιομηχανίας. Ἐπίσης παρήχθησαν αἱ πρῶται ποσότητες ἐγχωρίου βενζίνης καὶ ἄλλων πετρελαιοειδῶν. Ὑπάρχουν ὅμως ὡρισμέναι ἐπιχειρήσεις, ὑπογραμμίζει ἡ ἀνακοίνωσις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπραγματοποίησαν τὰ τεθέντα ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ οἰκονομικοῦ σχεδίου καθήκοντα, ἰδίως εἰς τὸν τομέα τῆς ἀνανεώσεως τοῦ ἐξοπλισμοῦ των καὶ τῆς ἐφαρμογῆς νέων τεχνικῶν μεθόδων.

***

Σχετικῶς μὲ τὴν ἀγροτικὴν οἰκονο-

μίαν, εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἀναφέρεται ὅτι «ἡ παραγωγή της ἦτο κατὰ 42,5% ἀνωτέρα ἀπὸ ἐκείνην τοῦ 1956». Ἡ παραγωγὴ δημητριακῶν κατὰ τὸ 1963 ηὐξήθη κατὰ 2% ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1962 κυρίως λόγῳ τῆς αὐξήσεως παραγωγῆς ἀραβοσίτου ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ παραγωγὴ σίτου ἐμειώθη. Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν, ἡ ἀγροτικὴ παραγωγὴ τοῦ 1963 δὲν συγκρίνεται πρὸς ἐκείνην τοῦ 1962, ἀλλὰ περιέργως, πρὸς ἐκείνην τοῦ 1956. Τοῦτο προφανῶς ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὸ 1963, ἡ ἀγροτικὴ παραγωγὴ ἐσημείωσεν κάμψιν ἐν σχέσει πρὸς ὅλα τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ διὰ τοῦτο συγκρίνεται πρὸς τὴν παραγωγὴν τοῦ 1956 ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς ἐξαιρετικῶς χαμηλὰ ἐπίπεδα. Οὕτω ἀναφέρεται ὅτι ἡ παραγωγὴ σίτου τοῦ 1963 ἦτο ἀνωτέρα ἐκείνης τοῦ 1956 κατὰ 9,3%, τοῦ ἀραβοσίτου κατὰ 62,8%, τῆς πατάτας κατὰ 92,6%, τῶν δαμασκήνων ηὐξήθη κατὰ 3,7 φοράς, τῶν σταφυλιῶν κατὰ 3 φορὰς καὶ εἰδικῶς τῶν ἐπιτραπεζίων σταφυλιῶν κατὰ 4 φοράς. Εἰς ὡρισμένας μόνον περιπτώσεις δίδεται ἡ σύγκρισις πρὸς τὴν παραγωγὴν τοῦ 1962. Προφανῶς τοῦτο γίνεται εἰς τοὺς κλάδους ὅπου ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὸ 1963 μία ἔστω καὶ μικρὰ αὔξησις, ὅπως τοῦ ἀραβοσίτου κατὰ 13,3% καὶ τῶν σταφυλιῶν κατὰ 4,5%. Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ὁμολογεῖται ὅτι ἡ παραγωγὴ ἡλιοσπόρου, βάμβακος, ζαχαροτεύτλων, καπνοῦ, τομάτας καὶ πολλῶν ἄλλων γεωργικῶν εἰδῶν ἐμειώθη ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1962, ἀλλά, συμπληρώνει ἡ ἀνακοίνωσις, ἐξακολουθεῖ πάντοτε, πλὴν τοῦ βάμβακος, νὰ εἶναι ἀνωτέρα ἐκείνης τοῦ 1956.

Εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἀνακοινώσεως τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὸ 1962 ἐξετελέσθησαν ἔργα διὰ τὴν ἄρδευσιν 1411 χιλιάδων στρεμμάτων καὶ ὅτι ἐπεξετάθη ἡ μηχανοποίησις τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν αὐξηθεῖσα κατὰ 9,8% ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1962. Δέον ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἀφορᾷ μόνον τὰ κολχὸζ καὶ τὰ κρατικὰ ἀγροκτήματα, ὅπου πράγματι χρησιμοποιοῦνται ἄφθονα μηχανικὰ μέσα, ἐνῶ τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς ἰσχύει διὰ τὸν ἰδιωτικὸν τομέα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας ὁ ὁποῖος εἶναι ἐντελῶς ἐγκαταλελειμμένος.

Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ὁμολογεῖται ἐπίσης ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον τοῦ 1963 ἡ κτηνοτροφία συνήντησεν σοβαρὰς δυσχερείας λόγῳ τῆς ἐλλείψεως ζωοτροφῶν. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὴν πτηνοτροφίαν, ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι ἡ παραγωγὴ ᾠῶν ἐμειώθη κατὰ 4%. Ὑποστηρίζεται πάντως, ὅτι ἡ παραγωγὴ τῶν βασικῶν κτηνοτροφικῶν προϊόντων εἶναι σημαντικῶς ἀνωτέρα ἀπὸ ἐκείνην τοῦ 1956.

Ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν, κατὰ τὸ 1963 ἐμειώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν κερασφόρων ζώων τῆς χώρας, ἀλλὰ ἀντιθέτως ηὐξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν χοίρων καὶ τῶν αἰγῶν τὰ ὁποῖα συντηροῦν ἀτομικῶς οἱ ἀγρόται μέλη τῶν κολχόζ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐνῶ ὁ σοσιαλιστικὸς τομεὺς τῆς κτηνοτροφίας ὑπέστη μείωσιν ηὐξήθη ἀντιθέτως ὁ ἰδιωτικὸς τομεύς.

Ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι κατὰ τὸ 1963 τὸ Κράτος ἠγόρασεν σημαντικῶς μεγαλυτέρας ποσότητας γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1962. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ Κράτος ἀπέσπασεν ἀκόμη μεγαλύτερον ποσοστὸν τῆς ἐσοδείας ἀπὸ τοὺς ἀγρότας καὶ ἐμείωσεν τὰς μικρὰς ποσότητας ἀγροτικῶν προϊόντων τὰ ὁποῖα τοὺς ἀφήνει διὰ νὰ τὰ διαθέσουν ἐλευθέρως. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐπέφερεν βεβαίως αἰσθητὴν μείωσιν τῶν ἐσόδων τοῦ ἀγρότου ὁ ὁποῖος ἐξασφαλίζει τὸ μεγαλύτερον ἴσως μέρος τοῦ προϋπολογισμοῦ του ἀπὸ τὴν διάθεσιν αὐτῶν τῶν προϊόντων εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀγοράν. Πάντως, λόγῳ προφανῶς τῆς μεγάλης μειώσεως τῆς παραγωγῆς αὐτῶν τῶν εἰδῶν, τὸ Κράτος ἠγόρασεν μικροτέρας ποσότητας κρέατος, σίτου, ἡλιοσπόρου, βάμβακος, λαχανικῶν καὶ φρούτων. Τοῦτο σημαίνει βεβαίως ὅτι διετέθησαν μικρότεραι ποσότητες αὐτῶν τῶν εἰδῶν διὰ τῶν κρατικῶν καταστημάτων μὲ ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησιν τῶν ἤδη ὑφισταμένων καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἐλλείψεων εἰς τὸν τομέα τῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν.

***

Ἕνα χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν εἶναι ὅτι αἱ ἐπενδύσεις ἐξετελέσθησαν μόνον κατὰ 96,8% εἰς τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας, κατὰ 99,6% διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις συναρμολογήσεως καὶ κατὰ 94,1% εἰς τοὺς κλάδους παραγωγῆς μηχανῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐξοπλισμῶν. Τὸ κεντρικὸν πρόγραμμα ἐπενδύσεων (Ὑπουργείων) ἐξετελέσθη κατὰ 97,4% ἐνῶ τὸ πρόγραμμα περιφερειακῶν ἐπενδύσεων (Λαϊκῶν Συμβουλίων) μόνον κατὰ 88,7%.

Κατὰ τὸ 1963 ἐτέθησαν εἰς λειτουργίαν πολλαὶ νέαι ἐπιχειρήσεις ὡς τὸ μεταλλουργικὸν συγκρότημα τοῦ Κρεμίκοφτσι, δύο νέαι ὑψικάμινοι τοῦ ἐργοστασίου μηχανημάτων «Λένιν», ἕνα τμῆμα τοῦ πετρελαιοκινήτου συγκροτήματος τῆς πόλεως «Μπουργκάς», τὸ πρῶτον τμῆμα τοῦ ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων τῆς «Στάρα — Ζαγκόρα»,

νέα τμήματα τοῦ χημικοῦ συγκροτήματος τῆς πόλεως «Δημητρωφγκράντ» κλπ.

⁂

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, τὸ σχέδιον μεταφορᾶς φορτίων ἐξετελέσθη κατὰ 99,4%, ἐνῶ τὸ σχέδιον μεταφορᾶς ἐπιβατῶν ἐξετελέσθη κατὰ 106,6%. Ἰδιαιτέρα αὔξησις ἐσημειώθη εἰς τὴν μεταφορὰν ἐπιβατῶν δι' αὐτοκινήτων ἐνῶ οἱ σιδηρόδρομοι ὑπελείφθησαν τοῦ σχεδίου κατὰ 0,7%. Ἡ χωρητικότης τοῦ ἐμπορικοῦ στόλου τῆς Βουλγαρίας ηὐξήθη κατὰ 0,7% ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1962.

⁂

Εἰς ὅτι ἀφορᾶ τὸ ἐμπόριον, τὸ σχέδιον ἐξαγωγῶν ἐπραγματοποιήθη κατὰ 100,4% ἐνῶ τῶν εἰσαγωγῶν κατὰ 111,4%. Τοῦτο βεβαίως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν, ἀποτελεῖ δυσανάλογον πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐξαγωγῶν διόγκωσιν τῶν εἰσαγωγῶν. Οὕτω, ἐνῶ αἱ ἐξαγωγαὶ κατὰ τὸ 1963 ηὐξήθησαν κατὰ 77 ἑκατομμύρια λέβα, αἱ εἰσαγωγαὶ ηὐξήθησαν κατὰ 153 ἑκατομμύρια λέβα.

⁂

Τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα τῆς χώρας κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ἐσημείωσεν αὔξησιν κατὰ 6% ἐν σχέσει πρὸς ἐκεῖνο τοῦ 1962.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς μελέτης τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα περιέχει ἡ ἀνακοίνωσις τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, κατὰ τὸ 1963 ἐσημειώθησαν εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὡρισμέναι μειώσεις εἰς τὴν κατανάλωσιν τροφίμων. Συγκεκριμένως ἡ κατανάλωσις κρέατος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1962 ἐμειώθη κατὰ 0,5%, τῶν ᾠῶν κατὰ 9%, τῶν φρούτων κατὰ 2,5%, τῶν γλυκισμάτων κατὰ 2%, κλπ. Ἀντιθέτως ἐσημειώθη αὔξησις εἰς τὴν κατανάλωσιν ὀρύζης, γάλακτος, ὑφασμάτων, ἐπίπλων, συσκευῶν τηλεοράσεως, ἠλεκτρικῶν πλυντηρίων, ψυγείων, αὐτοκινήτων, κλπ. Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὸ 1963 εἰς τὸ ἐμπόριον ἐσημειώθησαν καὶ ὡρισμέναι ἀδυναμίαι. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς χώρας ἐσημειώθησαν ἐλλείψεις εἰς τὸν ἐφοδιασμὸν μὲ βιομηχανικὰ εἴδη, φροῦτα, λαχανικὰ καὶ ἄλλα. Ὡρισμέναι παραγωγικαὶ ἐπιχειρήσεις δὲν ἐπρομήθευον μὲ κανονικοὺς ρυθμοὺς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις μὲ τὰς προβλεπομένας ποσότητας ἐμπορευμάτων. Εἰς τὰ ἑστιατόρια καὶ εἰς τὰ καταστήματα τροφίμων ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ὑπάρχη ποικιλία».

⁂

Ἀναφερομένη εἰς τὴν Παιδείαν ἡ ἀνακοίνωσις δίδει πολλὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν παραθέτομεν τὰ σημαντικώτερα. Εἰς τὰ 46 ἀνώτερα καὶ ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς χώρας σπουδάζουν 97,3 χιλιάδες φοιτηταὶ (συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ φοιτῶντες εἰς νυκτερινὰς σχολὰς ἢ δι' ἀλληλογραφίας). Τὸ 1963 ἐπεράτωσαν τὰς σπουδάς των εἰς τεχνικὰς σχολὰς 31 χιλιάδες νέοι εἰδικοί.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑγείαν καὶ τὴν πρόνοιαν ἡ ἀνακοίνωσις ἀναφέρει ὅτι αἱ νοσοκομειακαὶ κλῖναι ηὐξήθησαν κατὰ 1700, αἱ θέσεις εἰς τὰ βρεφοκομεῖα κατὰ 2.700 καὶ ὅτι διωρίσθησαν 400 νέοι ἰατροὶ καὶ ὀδοντίατροι. Ἐπίσης κατὰ τὸ 1963 ἀνηγέρθησαν 41.584 κατοικίαι συνολικῆς ἐπιφανείας 2.512 χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων.

⁂

Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι «πολλὰ δημόσια ἔργα ἐντὸς τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων ἐξετελέσθησαν κατὰ τὸ 1963 διὰ τῆς ἐθελοντικῆς ἐργασίας καὶ τῆς αὐτοφορολογίας τῶν κατοίκων». Εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ περιλαμβάνονται ἐπεκτάσεις τοῦ δικτύου ὑδρεύσεως, ἠλεκτροφωτισμός, ἀνέγερσις δημοσίων λουτρῶν, σχολείων κλπ.

⁂

Κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν, ἡ παραγωγικότης τῆς ἐργασίας ἐσημείωσε αὔξησιν κατὰ 4,6%. Τὸ 48% τῆς συνολικῆς αὐξήσεως τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς τῆς χώρας προέρχεται ἀπὸ τὴν ηὐξημένην ἀπόδοσιν τῶν ἐργατῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ Βούλγαροι ἐργάται ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἐργασθοῦν σκληρότερον καὶ ἐντατικώτερον, τοῦτο δέ, χωρὶς ἀνάλογον αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν των, διότι συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν, τὸ ἐργατικὸν ἡμερομίσθιον ἐσημείωσεν αὔξησιν μόνον κατὰ 3,4% (ἐνῶ ἡ παραγωγικότης ηὐξήθη κατὰ 4,6%). Ἐπίσης ἀναφέρεται ὅτι ἡ παραγωγικότης τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων ηὐξήθη κατὰ 6,5% ἐνῶ ὁ μέσος μισθὸς τοῦ ἐμπορικοῦ ὑπαλλήλου μόνον κατὰ 0,6%. Συνεπῶς ηὐξήθη ἡ ἐκμετάλλευσίς των ἀπὸ τὸ Κράτος — ἐργοδότην των.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΚΚΕ

ΚΑΙ "Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ"

Στὸ περιοδικὸ «Προβλήματα Εἰρήνης καὶ Σοσιαλισμοῦ», (τεῦχος 2 τοῦ 1964) ποὺ εἶναι τὸ θεωρητικὸ καὶ καθοδηγητικὸ ὄργανο τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, δημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ Κ. Κολιγιάννη α´ γραμματέα τοῦ ΚΚΕ. Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου εἶναι «Νὰ κατακτοῦμε ὅλες τὶς μορφὲς πάλης». Μὲ τὸ ἄρθρο αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ πλῆρες κείμενο ἀναδημοσιεύθηκε στὴν «Αὐγὴ» τῆς 7ης καὶ τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1964, ὁ ἡγέτης τοῦ ΚΚΕ ξεκαθαρίζει τὴν στάσι τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ στὸ θέμα τοῦ λεγομένου «δρόμου πρὸς τὸν σοσιαλισμό». Ἐὰν δηλαδὴ ἡ κομμουνιστικοποίησις τῆς χώρας μας θὰ πραγματοποιηθῆ μὲ εἰρηνικὰ - κοινοβουλευτικὰ ἢ μὲ βίαια - ἔνοπλα μέσα.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ ΚΚΕ παίρνει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θέσι ἐναντίον τόσο ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τὴν δυνατότητα κατακτήσεως τῆς ἐξουσίας μὲ εἰρηνικὰ μέσα, ὅσο καὶ ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι προσηλώνονται ὑπερβολικὰ στὸν κοινοβουλευτισμὸ καὶ ἀπορρίπτουν τὴν χρησιμοποίησι τῆς βίας. Οἱ πρῶτοι θεωροῦνται σὰν φορεῖς ἀντιλήψεων ποὺ χαρακτηρίζονται «ἀριστερίστικες καὶ σεχταριστικές». Οἱ δεύτεροι χαρακτηρίζονται σὰν φορεῖς «δεξιῶν ὀππορτουνιστικῶν» ἀντιλήψεων. Οἱ πρῶτοι μὲ τὸν ἐξτρεμισμό τους ἀπομονώνουν τὸ κόμμα ἀπὸ τὶς μᾶζες, ἐνῶ οἱ δεύτεροι, τὸ μετατρέπουν σὲ οὐρὰ τῶν ἀστῶν φιλελευθέρων καὶ στὴν συγκεκριμένη περίπτωσι τοῦ Κέντρου.

Ὅπως βλέπουμε ἀπὸ αὐτὴν τὴν βασικὴ τοποθέτησι, ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀπορρίπτει κατ' ἀρχὴν τὴν χρησιμοποίησι τῆς ἐνόπλου βίας γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἐξουσίας. Πράγματι ὁ Κολιγιάννης διευκρινίζει τὰ ἑξῆς:

«Στὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει κανένα κομμουνιστικὸ κόμμα ποὺ κατ' ἀρχὴν ἀπέκλειε ἀπὸ τὸ ὁπλοστάσιό του τὴν μέθοδο τῆς ἔνοπλης πάλης. Σὲ μιὰ σειρὰ χῶρες, ὅπως εἶναι ἡ Πορτογαλλία, μερικὲς Λατινοαμερικανικὲς χῶρες καὶ ἄλλες, οἱ κομμουνισταὶ ἐπεξεργάζονται τὴν τακτική τους, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸν ὑπολογισμὸ ὅτι ἡ πιὸ πιθανὴ μορφὴ πάλης γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀλλαγὴ στὶς συνθῆκες τῶν χωρῶν τους θὰ εἶναι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας».

Μὲ ἄλλα λόγια τὸ ζήτημα γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς εἶναι καθαρῶς τεχνικό. Ἡ χρῆσις ἢ μὴ τῆς βίας, εἶναι ζήτημα ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἑκάστοτε συγκεκριμένες συνθῆκες καὶ δυνατότητες. Ἂν μποροῦν οἱ κομμουνισταὶ νὰ ἁρπάξουν τὴν ἐξουσία χωρὶς τὴν ἔνοπλη ἐξέγερσι, τότε φυσικὰ δὲν θὰ προσφύγουν σ' αὐτήν. Ἐνῶ ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατακτήσουν τὴν ἐξουσία εἰρηνικά, τότε δὲν θὰ διστάσουν καθόλου νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν βία. Μὲ τὴν διαφορὰ μόνον, διευκρινίζει ὁ ἡγέτης τοῦ ΚΚΕ, ὅτι σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν, ὅλα τὰ μέτρα ὥστε ἡ ἐξέγερσις νὰ πετύχῃ. Γι' αὐτὸ ὑπενθυμίζει τὴν φρᾶσι τοῦ Λένιν ὅτι «νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐξέγερσι σὰν τέχνη, σημαίνει νὰ προδώσῃ τὸν μαρξισμὸ καὶ τὴν ἐπανάσταση».

Ἀναπτύσοντας αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Κολιγιάννης γράφει τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά:

«Οἱ κομμουνιστὲς δίνουν μεγάλη σημασία στὴν ἱκανότητα νὰ καθορίσῃ κανεὶς ἀλάθητα τὴ στιγμὴ τῆς ἐξέγερσης, νὰ τὴν καθοδηγήσῃ σωστὰ κερδίζοντας τὴν νίκη...»

Ἔχει λοιπὸν σημασία νὰ ἐπιλεγῇ ὁ κατάλληλος χρόνος γιὰ τὴν ἐξαπόλυσι τῆς ἐξεγέρσεως καὶ ὅπως προσθέτει πάρα κάτω ὁ ἀρθρογράφος, νὰ προετοιμασθῇ καλὰ αὐτὴ ἡ ἐξέγερσις. Πάνω σ αὐτὸ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Στὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐπανάστασης ἐπιδρᾷ ὁριστικὰ καὶ ἡ ἀνικανότητα τοῦ κομμουνιστικοῦ κάμματος νὰ κάνῃ τὴν ἀπαραίτητη προετοιμασία γιὰ τὸν ἔνοπλο ἀγῶνα καὶ νὰ καθορίσῃ σωστὰ τὴ στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅλες οἱ δυνάμεις γιὰ τὴν συντριβὴ τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸν ἔνοπλο δρόμο».

⁂

Μὲ βάσι αὐτὲς τὶς γενικὲς ἀρχὲς ὁ Κολιγιάννης κάνει κριτικὴ τῆς δράσεως τοῦ ΚΚΕ καὶ εἰδικώτερα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀνταρσίας τοῦ 1946 - 49. Πάνω στὸ θέμα αὐτὸ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Τὸ κόμμα μας ἔκαμε διπλὸ λάθος. Περιφρόνησε τὶς εἰρηνικὲς μορφὲς πάλης, ποὺ θὰ τὸ διευκόλυναν νὰ συσπειρώσῃ γύρω του τὴν πλειοψηφία τοῦ λαοῦ καὶ κατέφυγε στὸν ἔνοπλο ἀγῶνα χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ὅλες οἱ ἀπαραίτητες γι' αὐτὸ προϋποθέσεις καὶ χρόνο πολύτιμο ἄφησε ἀνεκμετάλλευτο, ποὺ τὸν ἐκμεταλλεύθηκε ὁ ἐχθρός, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφάσισε τὴν προσφυγὴ στὰ ὅπλα ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ συγκέντρωσε πραγματικὰ ἐκεῖ τὴν κύρια προσπάθεια.

... Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ 1945 - 46 ὡρίμαζε ἡ νέα ἐπαναστατικὴ κατάσταση... ὑπῆρχαν ὡρισμένες δυντότητες νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ πρόγραμμα τῆς δημοκρατικῆς ἀναγέννησης μὲ εἰρηνικὸ τρόπο. Ἡ μοναδικὴ συνεπῶς σωστὴ πολιτικὴ ἦταν ἡ συμμετοχὴ στὶς ἐκλογές. Αὐτὸ θὰ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ εὐρύνουμε τὴν ἐπιρροή μας, νὰ συσφίξουμε τοὺς δεσμοὺς μὲ τὸν λαό, νὰ κερδίσουμε νέες θέσεις. Καὶ τότε θὰ συνέβαινε ἕνα ἀπὸ τὰ δύο: ἢ θὰ ἐπιβαλλότανε μὲ τὴ λαϊκὴ δύναμη αὐτὴ ἡ γραμμὴ πορείας, ἢ ἂν οἱ Ἄγγλοι ἰμπεριαλιστὲς καὶ ἡ πλουτοκρατικὴ ὀλιγαρχία ἔκαναν ἀδύνατη τὴν ὁμαλὴ δημοκρατικὴ ἐξέλιξη, οἱ μᾶζες θὰ πείθονταν μὲ τὴν ἴδια τους τὴν πεῖρα πὼς δὲν ὑπάρχει, ἄλλος δρόμος ἀπὸ τὴν ἔνοπλη βία. Ἡ καθοδήγηση τοῦ κόμματος ὅμως, ἐκτιμῶντας λαθεμένα τὴν κατάσταση καὶ τὶς διαθέσεις τῶν μαζῶν ὁδηγήθηκε στὴν ἔνοπλη πάλη χωρὶς νὰ ἐξαντλήσει τὶς δυνατότητες γιὰ εἰρηνικὴ ἐξέλιξη καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν πεισθῇ οἱ μᾶζες ὅτι ἄλλος δρόμος ἀπὸ τὴν ἔνοπλη πάλη δὲν ὑπάρχει. Ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς ἀποτελεῖ λάθος καθοριστικῆς σημασίας μὲ βαρύτατες συνέπειες γιὰ τὸ κόμμα. Σοβαρὸ λάθος ἦταν καὶ τὸ ὅτι ἡ καθοδήγηση τοῦ κόμματος ἐνῶ προσανατολίσθηκε στὸν ἔνοπλο ἀγῶνα δὲν πῆρε τὰ ἀπαραίτητα πρακτικὰ μέτρα γιὰ τὴν ὀργάνωσή του».

Τὸ σφάλμα λοιπὸν τοῦ ΚΚΕ δὲν εἶναι ὅτι ἐξαπέλυσε τὴν ἀνταρσία, ἀλλὰ ὅτι δὲν ἔπεισε προηγούμενα τὶς ἀριστερὲς μᾶζες γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐνόπλου ἐξεγέρσεως, δὲν κατοχύρωσε καλύτερα τὰ νόμιμα προκαλύμματά της καὶ δὲν τὴν προετοίμασε σωστά. Τὸ σφᾶλμα τῆς τότε ἡγεσίας τοῦ κόμματος δὲν εἶναι ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἐνόπλου βίας, ἀλλὰ ἡ κακή, ἀνεπιτυχὴς χρησιμοποίησίς της. Δὲν φταίει γιὰ τὸ ὅτι ἔκανε τὴν ἴδια τὴν ἀνταρσία, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὅτι δὲν τὴν ἔκανε καλὰ ὥστε νὰ πετύχῃ. Ἡ κριτικὴ

ἀφορᾶ ὄχι ἕνα θέμα ἀρχῆς, ἀλλὰ ἕνα καθαρῶς τεχνικὸ ζήτημα. Συγκεκριμένα, οἱ τότε ἡγέται τοῦ ΚΚΕ, κατηγοροῦντα ἀπὸ τὸν Κολιγιάννη ὅτι ξέχασαν «τὴν ὑπόδειξη τοῦ Λένιν πὼς δὲν πρέπει νὰ παίζουμε μὲ τὴν ἐπανάσταση».

***

Συνεχίζοντας μάλιστα ὁ Κολιγιάννης, ὄχι μόνον δὲν ἀπορρίπτει γιὰ τὸ μέλλον τὴν χρῆσι τῆς βίας, ἀλλὰ ἀντίθετα παραδέχεται κατ' ἀρχὴν τὴν δυνατότητα τῆς ξαναχρησιμοποιήσεώς της καὶ γι' αὐτὸ προτείνει καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ πείρας μεταξὺ τῶν κομμάτων ποὺ ἐχρησιμοποίησαν τὴν ἔνοπλη βία κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ εἴτε νίκησαν, εἴτε νικήθηκαν. Μιὰ τέτοια ἀπὸ κοινοῦ μελέτη τῆς σχετικῆς πείρας, γράφει ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ «θὰ ἦταν πολὺ ὠφέλιμη».

Ἐξ ἄλλου, προσθέτει, «οἱ διάφορες μορφὲς πάλης καθόλου δὲν ἀποκλείουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀλλὰ ἀντίθετα μποροῦν νὰ συνδυάζονται». Καὶ συγκεκριμένα γράφει ὅτι, ἀνάμεσα στὶς εἰρηνικὲς μορφὲς πάλης σπουδαιότατη θέσι κατέχουν οἱ ἀπεργίες, οἱ μαζικὲς συγκεντρώσεις, οἱ διαδηλώσεις, οἱ γενικὲς πολιτικὲς ἀπεργίες κλπ.

..Ὅλες αὐτὲς οἱ μορφὲς πάλης, μποροῦν, κατὰ τὸν ἀρθρογράφο, νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ μιὰ ἔνοπλη ἐξέγερσι κάτω ἀπὸ ὡρισμένες εὐνοϊκὲς συνθῆκες καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιφέρουν μόνες τους τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα. Ἡ ἔναρξις τῆς ἐξεγέρσεως ἐξαρτᾶται σύμφωνα μὲ τὶς διδασκαλίες τοῦ Λένιν, τὶς ὁποῖες ἐπαναλαμβάνει ὁ Κολιγιάννης, ἀπὸ «τὴ δύναμη, τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἐπαναστατημένου λαοῦ καὶ τὴν ἀδυναμία τῆς ἀντίδρασης νὰ χρησιμοποιήση τὶς ἔνοπλες δυνάμεις».

***

Γιὰ τὴν ὡρίμανσι αὐτῶν τῶν προϋποθέσεων, γράφει ὁ Κολιγιάννης, οἱ κομμουνισταὶ πρέπει νὰ δροῦν συστηματικὰ πρὸς δύο κατευθύνσεις: πρῶτον νὰ διεισδύουν στὰ συνδικάτα καὶ νὰ κινητοποιοῦν τοὺς ἐργάτας καὶ γενικώτερο τοὺς ἐργαζομένους τῆς πόλεως καὶ τοῦ χωριοῦ σὲ διάφορες ἀγωνιστικὲς ἐκδηλώσεις ἐκμεταλλευόμενοι ἐντέχνως τὰ προβλήματα καὶ τὰ αἰτήματά των. Δεύτερον, «νὰ κάνουν ἀκούραστα πλατειὰ διαφωτιστικὴ δουλειὰ μέσα στὶς γραμμὲς τῶν ἐνόπλων δυνάμεων».

Δουλεύοντας στὰ συνδικάτα, στοὺς ἀγροτικοὺς συνεταιρισμοὺς καὶ σὲ ὅλα τὰ σωματεῖα καὶ τὶς ὀργανώσεις, οἱ κομμουνισταί, τονίζει ὁ Κολιγιάννης, ἔχουν γιὰ κύριο σκοπό τους «τὴν διαμόρφωση τῆς μαζικῆς στρατιᾶς τῶν ἐπαναστατῶν —ἀγωνιστῶν». Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, δηλαδὴ γιὰ τὴν προώθησι τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴν ὡρίμανσι τῶν προϋποθέσεών της, οἱ κομμουνισταὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ἔντεχνα καὶ τὶς κοινοβουλευτικὲς δυνατότητες. Οἱ κοινοβουλευτικὲς ὁμάδες τῶν κομμουνιστῶν, γράφει ὁ Κολιγιάννης, πρέπει νὰ ὑποστηρίζωνται ἀπὸ τὶς μᾶζες ἔξω ἀπὸ τὴν Βουλὴ καὶ νὰ στηρίζωνται σ' αὐτὲς γιὰ νὰ ἀσκοῦν πίεσι ἐπάνω στὸ καθεστώς.

Γενικά, συνεχίζει ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΚΚΕ, «ἐπιβάλλεται στὰ ΚΚ τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν νὰ κατακτοῦν τόσο τὶς νόμιμες ὅσο καὶ τὶς παράνομες μορφὲς πάλης. Σπουδαιότατος ὅρος γιὰ μιὰ πετυχημένη παράνομη δουλειὰ τοῦ κόμματος εἶναι ὁ σωστὸς συνδυασμὸς τῶν παράνομων μορφῶν πάλης μὲ τὶς νόμιμες... Ὅπως γράφει ὁ Λνιν, οἱ ἐπαναστάτες ποὺ δὲν ξέρουν νὰ συνδυάζουν τὶς παράνομες μορφὲς πάλης μὲ ὅλες τὶς νόμιμες, εἶναι πολὺ κακοὶ ἐπαναστάτες».

***

Ὅπως βλέπουμε λοιπόν, σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν παραμένει πάντοτε ἡ ἐπανάστασις ἡ ὁποία πρέπει νὰ προετοιμάζεται συστηματικὰ τόσο μὲ τὴν νόμιμη ὅσο καὶ μὲ τὴν παράνομη δουλειά. Οἱ κομμουνισταί, ἐνῶ ἐξαντλοῦν ὅλες τὶς δυνατότητες νομίμου δραστηριότητος ποὺ τοὺς προσφέρει τὸ σημερινὸ καθεστώς, δὲν παραλείπουν ταυτόχρονα καὶ τὴν παράνομη δραστηριότητά τους.

Ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο σ' αὐτὴν τὴν δραστηριότητα καὶ γενικώτερα στὴν ὡρίμανσι τῶν προϋποθέσεων τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως εἶναι, κατὰ τὸν α΄ γραμματέα τοῦ ΚΚΕ, ὁ ἀντικομμουνισμός. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τόσο στὴν χώρα μας ὅσο καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ συνοδοιπόροι τους βάλλουν ἐπίμονα καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα ἐναντίον τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ τῶν ἐκπροσώπων του κατορθώνοντας νὰ παρασέρνουν πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι καὶ διαφόρους ἀφελεῖς ἢ ἰδιοτελεῖς ἀστούς. Ὁ Κολιγιάννης διαπιστώνει μὲ ἱκανοποίησι ὅτι «οἱ ριζικὲς ἀλλαγὲς ποὺ συντελέσθηκαν στὸν κόσμο ὕστερα ἀπὸ τὸν Β΄ παγκόσμιο πόλεμο περιόρισαν σημαντικὰ τὶς δυνάμεις καὶ τὶς δυνατότητες τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ... Παράλληλα οἱ δυνατότητες νόμιμης δουλειᾶς μέσα στὶς μᾶζες διευρύνθηκαν σημαντικά». Εἰδικὰ στὴν χώρα μας, οἱ κομμουνισταὶ γράφει ὁ Κολιγιάννης, πρέπει νὰ διεξάγουν «σκληρὴ ἀλλὰ καὶ μυαλωμένη ἀποφασιστικὴ πάλη» ἔχοντας σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς κυριώτερους σκοπούς τους τὴν νο-

μιμοποίησι τοῦ ΚΚΕ, ἡ ὁποία θὰ διευρύνη τὶς δυνατότητες τόσο γιὰ παράνομη ὅσο καὶ γιὰ νόμιμη δρᾶσι. Οἱ κομμουνισταὶ τῆς Ἑλλάδος, γράφει ὁ Κολιγιάννης, πρέπει νὰ ἔχουν σὰν γραμμή τους «τὴν ἀξιοποίηση ὅλων τῶν νομίμων δυνατοτήτων καὶ τὸν σωστὸ συνδυασμὸ νόμιμης καὶ παράνομης δουλειᾶς. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος καὶ οἱ σεχταριστικὲς τάσεις νὰ ὑπερνικηθοῦν, ποὺ γιὰ τὴν παρανομία εἶναι μόνιμη ἀπειλὴ καὶ οἱ νόμιμες δυνατότητες νὰ διευρυνθοῦν καὶ τὸ λαϊκὸ κίνημα νὰ ἀναπτυχθῆ».

Ἰδιαίτερα ἡ γραμμὴ αὐτή, καταλήγει ὁ ἡγέτης τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ σήμερα, μὲ σκοπὸ «νὰ βγοῦν οἱ συνεπεῖς δημοκρατικὲς δυνάμεις τῆς ἀριστερᾶς πιὸ ἰσχυρὲς» ὥστε νὰ μπορέσουν μὲ ἕνα συνδυασμὸ νομίμου καὶ παρανόμου δραστηριότητος καὶ ἀναπτύσσοντας ὁλοένα καὶ περισσότερο τοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες, νὰ ὡριμάσουν τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν εἰρηνικὴ ἢ καὶ τὴν ἔνοπλη ἐπικράτησι τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν χώρα μας.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥΣ

1. Ἀριθμοὶ

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1949 μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἀνταρσίας ὑπῆρχον εἰς τὰς ἑλληνικὰς φυλακὰς 20.920 κομμουνισταὶ καταδικασθέντες διὰ παράβασιν τοῦ Γ΄ ψηφίσματος, τοῦ νόμου 509, διὰ δεκεμβριανὰ ἢ κατοχικὰ ἐγκλήματα κλπ. Σχεδὸν ἀμέσως ἐπὶ κυβερνήσεων Κέντρου (1950 - 52) ἤρχισεν ἡ ἐφαρμογὴ διαφόρων μέτρων ἐπιεικείας τὰ ὁποῖα ἐσυνέχισεν καὶ διηύρυνεν ἐν συνεχείᾳ καὶ ἡ Δεξιὰ μὲ τὰς διαφόρους ἀπὸ τὸ 1952 κυβερνήσεις της. Οὕτω τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1955 ὁ ἀριθμὸς τῶν κρατουμένων εἶχε περιορισθῆ εἰς 4.200, τὸ δὲ 1963, πρὸ τῆς παραιτήσεως τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ, ὁ ἀριθμός των εἶχε μειωθῆ εἰς 959. Ἐκ τῶν 100 θανατοποινιτῶν οὐδεὶς ἐξετελέσθη ἡ δὲ ποινὴ ὅλων μετετράπη εἰς ἰσόβιον κάθειρξιν. Ἐπὶ τῆς πρώτης Κυβερνήσεως Παπανδρέου (1963) ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἀπολύσεις καὶ τὴν 1ην Μαρτίου 1964 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐναπομεινόντων κομμουνιστῶν κρατουμένων ἀνήρχετο εἰς 428 ἐξ' ὧν οἱ 303 κατάδικοι δι' ἀνθρωποκτονίαν, 114 διὰ παράβασιν τοῦ Γ΄ ψηφίσματος καὶ 11 δι' ἄλλας παραβάσεις.

2. Τὰ μέτρα ἐπιεικείας

Ἡ Ἑλληνικὴ Νομοθεσία προβλέπει βασικῶς δύο μέτρα ἐπιεικείας διὰ τοὺς καταδίκους: τὴν χορήγησιν βασιλικῆς χάριτος καὶ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς μετὰ τὴν ἔκτισιν τῶν 2)3 αὐτῆς. Πέραν αὐτῶν τῶν γενικῶν μέτρων ἡ Πολιτεία καθώρισεν καὶ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς «Ἐπιτροπῆς τῶν μέτρων εἰρηνεύσεως», συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 2098 τοῦ 1952. Παρείχετο οὕτω ἡ εὐχέρεια ἀπολύσεως ὅλων τῶν καταδίκων τῶν ἐκτιόντων τὴν ποινὴν προσκαίρου καθείρξεως ἐξαιρουμένων μόνον τῶν καταδίκων εἰς ἰσόβια δεσμά. Τὸ 1955, διὰ νέου νόμου ἐπεξετάθη ἡ ἀπόλυσις καὶ ἐπὶ τῶν καταδίκων εἰς ἰσόβιον κάθειρξιν καὶ ἐπὶ πλέον ἀνεγνωρίσθη εἰς τὸν ἑκάστοτε Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης ἡ εὐχέρεια τῆς ἀπολύσεώς των ἀκόμη καὶ παρὰ τὴν γνώμην τῆς «Ἐπιτροπῆς τῶν μέτρων εἰρηνεύσεως».

3. Ἡ πολιτικὴ τῆς νέας Κυβερνήσεως

Ἡ Ἕνωσις Κέντρου διεκήρυξεν καὶ ὡς ἀντιπολίτευσις καὶ ὡς κυβέρνησις τὴν πρόθεσίν της νὰ ἀπολύσῃ διὰ νόμου ὅλους τοὺς ὀλίγους ἄλλωστε ἐναπομένοντας κομμουνιστὰς κρατουμένους, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν εἰδεχθῶν ἐγκληματιῶν καὶ τῶν καταδικασθέντων διὰ κατασκοπείαν. Ἡ ἐξαίρεσις ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ διαπράξαντες εἰδεχθῆ κακουργήματα (πολλαπλὰς ἀνθρωποκτονίας κατόπιν βασανιστηρίων κ.λ.π.) ἢ κατασκοπείαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ὡς πολιτικοὶ κρατούμενοι. Τελικῶς ὅμως ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὴν δευτέραν Κυβέρνησιν Παπανδρέου νὰ ἀποφυλακισθοῦν καὶ οἱ εἰδεχθεῖς ἐγκληματίαι. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐκ τῶν 959 κρατουμένων οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὰς φυλακὰς τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1963, οἱ 594, δηλαδὴ τὰ 3)5 εἶχον καταδικασθῆ δι' ἀνθρωποκτονίαν, ἀρκετοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν διὰ πολλαπλὰς ἀνθρωποκτονίας. Διὰ κατασκοπείαν ἔχουν καταδικασθῆ 124 ἐκ τῶν εὑρισκομένων ἀκόμη εἰς τὰς φυλακάς. Τὸ Κέντρον διεκήρυξεν ἐπίσης ὅτι θὰ καταργήσῃ τὸν θεσμὸν τῆς διοικητικῆς ἐκτοπίσεως καὶ θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ διὰ τῆς δικαστικῆς τοιαύτης. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ 1962 ἡ ἐκτόπισις περιωρίσθη μέχρι 4 ἐτῶν κατὰ ἀνώτατον ὅριον καὶ προσετέθη ἡ ἐγγύησις τῆς σχετικῆς δικαστικῆς κρίσεως εἰς δύο βαθμούς. Συγκεκριμένως καθιερώθη ὅτι ἡ ἐκτόπισις θὰ ἀποφασίζεται ἀπὸ μίαν πρωτοβάθμιον ἐπιτροπὴν καὶ θὰ κρίνεται ἀπὸ μίαν δευτεροβάθμιον, ἐθεσπίσθη δὲ ὅτι τὰ μέλη ἀμφοτέρων θὰ ἦσαν κατὰ πλειοψηφίαν δικασταί. Τὸ Κέντρον θὰ ὁλοκληρώσῃ αὐτὴν τὴν μεταβολὴν διὰ τῆς ἀναθέσεως τῆς ἐκτοπίσεως ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Δέον ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ 1949 οἱ ἐκτοπισμένοι κομμουνισταὶ ἀνήρχοντο εἰς 1.000 ἐνῷ τὸ 1963 ὑπῆρχον ἤδη μόνον 3 καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπέμεινεν μόνον εἷς.

4. Ἡ προέλευσις τῶν κρατουμένων

Οἱ κρατούμενοι κομμουνισταὶ κατεδικάσθησαν εἴτε ἀπὸ τακτικὰ δικαστήρια μετὰ τὰ Δεκεμβριανὰ εἴτε ἀπὸ τακτικὰ δικαστήρια καὶ στρατοδικεῖα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου. Ἐν συνεχείᾳ καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπὸ τὸ Κέντρον (1950 - 52) αἱ ὑποθέσεις ἐξεδικάσθησαν ἐκ νέου ἀπὸ τὰ ἀναθεωρητικὰ δικαστήρια καὶ παρέμειναν εἰς τὰς φυλακὰς μόνον οἱ ἐκ νέου καταδικασθέντες. Οἱ περισσότεροι ἀπηλλάγησαν καὶ ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

5. Ὁμολογίαι τῶν κομμουνιστῶν

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάπραξιν εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ διάπραξίς των καὶ ἡ ἀνάγκη ἐξαιρέσεως τῶν αὐτουργῶν ἀπὸ τὴν ἀμνηστείαν ἔχουν ἀναγνωρισθῆ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κομμουνιστάς. Πράγματι, ὅταν διὰ τῆς συμφωνίας τοῦ Λιβάνου ἀπεφασίσθη ὁ σχηματισμὸς μιᾶς κυβερνήσεως ἐθνικῆς ἑνότητος, ὁ πρόεδρός της κ. Γ. Παπανδρέου διεκήρυξεν τότε τὰ ἑξῆς: «Ἡ σημερινὴ ἐπίτευξις τῆς συνεργασίας δὲν ἠμπορεῖ νὰ σημαίνῃ οὔτε ἀμνήστευσιν οὔτε λήθην τοῦ παρελθόντος. Ἕκαστος θὰ διατηρήσῃ ἀκεραίους καὶ τοὺς τίτλους καὶ τὰς εὐθύνας του καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας καὶ ἐνώπιον τοῦ Λαοῦ. Καθὼς ἐπίσης καὶ ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης ὅταν πρόκειται διὰ ἐγκλήματα κοινοῦ δικαίου».

Τὸ ἄρθρον 3 τῆς συμφωνίας τῆς Βαρκίζης ἡ ὁποία ὑπεγράφη τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1945 μεταξὺ τῶν ἡγετῶν τοῦ ΚΚΕ καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως Πλαστήρα ὥριζεν: «Ἐξαιροῦνται τῆς ἀμνηστείας τὰ συνήθη κοινὰ ἀδικήματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πολιτικοῦ ἀδικήματος».

Τὴν 5ην Ἀπριλίου ὁ «Ριζοσπάστης» ἐδημοσίευσεν ὑπόμνημα τοῦ ΕΑΜ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Δαμασκηνὸν ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνεφέροντο καὶ τὰ ἑξῆς: «Δυστυχῶς κατὰ τὸ κίνημα ἔγιναν ὅσα ἔγιναν ἐναντίον ἀμάχων καὶ ἀθώων».

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1945, ὁ Ν. Ζαχαριάδης ὁμιλῶν εἰς τὴν 12ην ὁλομέλειαν τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ εἶπεν: «Ἀγριότητες ἔγιναν καὶ τέτοιες ἔκαμαν καὶ μέλη τοῦ κόμματος. Τέτοια μέλη, ποὺ εἴτε προβοκάτορες ἦσαν, εἴτε δὲν ἦσαν ἄξια νὰ εἶναι μέλη τοῦ κόμματος. Φυσικὰ οἱ πράξεις ποὺ ἔκαναν τὰ μέλη τοῦ κόμματος δημιουργοῦν εὐθῦνες γιὰ τὸ ἴδιο. Μὰ μιὰ ποὺ τὸ ΚΚΕ δὲν ἔδωσε τέτοια γραμμὴ καὶ αὐτοὺς ποὺ ἔκαμαν ὑπερβασίες καὶ τὶς ὑπερβασίες τὶς ἴδιες ἀποκήρυξε καὶ τὶς ἀποκηρύσσει, δὲν δημιουργεῖται ζήτημα ἠθικῆς τάξης γιὰ τὸ ΚΚΕ. Γιατὶ τὸ κόμμα μας ἔχει τὸ θάρρος νὰ διακηρύξη ὅτι περιπτώσεις ὅπως τοῦ Κορώνη εἴτε τῆς ἠθοποιοῦ Παπαδάκη δὲν μποροῦν νὰ βροῦν δικαίωση καὶ πρέπει νὰ καταδικασθοῦν ἀνοικτά».

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1945 ὁ γραμματεὺς τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Ἀθηνῶν (Κ.Ο.Α.) Β. Μπαρτζώτας παρεδέχθη ὅτι κατὰ τὰ Δεκεμβριανὰ διεπράχθησαν πολλαὶ ἀγριότητες καὶ ἐδικαιολογήθη μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι «τὸν Δεκέμβρη σὲ πολλὲς περιπτώσεις μᾶς ἔφυγε ἡ κατάσταση ἀπὸ τὰ χέρια».

Ἀναλόγους ὁμολογίας ἔκαμεν καὶ ὁ Δ. Βλαντᾶς, ὁ Κ. Καραγιώργης καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ζαχαριάδης διὰ τὴν περίοδον τῆς ἀνταρσίας.

Τὴν 10ην Νοεμβρίου 1947, τὸ «ἀρχηγεῖο Ρούμελης» τῶν κομμουνιστῶν ἀνταρτῶν ἐξέδωσεν διαταγὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέφερεν μεταξὺ ἄλλων: «Δὲν σεβόμαστε τίποτε. Οὔτε τὴν ἰδιοκτησία, οὔτε τὴ ζωή, οὔτε τὰ σπίτια. Πρέπει νὰ ἀποφεύγονται οἱ χωρὶς λόγο σφαγὲς καὶ τὸ πλιάτσικο».

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1948 ὁ Ν. Ζαχαριάδης, εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς «μαχητὲς τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας»: «Σοβαροὺς κινδύνους δημιουργοῦν οἱ πράξεις αὐθαιρεσίας καὶ βίας. Οἱ ἄσκοποι ἐμπρησμοὶ καὶ οἱ κατασχέσεις... Οἱ ὑπερβολὲς καὶ οἱ αὐθαιρεσίες ποὺ εἶχε διαπράξει ὁ ΕΛΑΣ ἀποτέλεσαν παλιὰ ἕνα παράγοντα ἐχθρότητας τοῦ λαοῦ πρὸς τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ξαναγίνει».

Τὸν Μάϊον τοῦ 1948 ὁ Κ. Καραγιώργης ἀρχηγὸς τῶν κομμουνιστῶν ἀνταρτῶν νοτίου Ἑλλάδος, μὲ διαταγὴν του κατήγγειλεν «τὸ ἀτομικὸ πλιάτσικο σὰν δεῖγμα χαμηλοῦ πολιτικοστρατιωτικοῦ ἐπιπέδου καὶ διανοητικότητας, παράγοντα ρεζιλεύματος καὶ χαντακώματος τοῦ κινήματος, ποὺ ἐκθέτει σὲ κίνδυνο ναυαγίου τοὺς τακτικοὺς σκοποὺς τῶν ἐπιχειρήσεων».

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1948, ὁ Δ. Βλαντᾶς, μέλος τοῦ Π.Γ., εἶπεν εἰς ἐπίσημον ὁμιλίαν του: «Ὅπου μπαίνουμε σπάζουμε πόρτες, παίρνουμε καὶ τὴν τελευταία μπουκιὰ ἀπὸ τὸ φτωχόκοσμο, δέρνουμε καὶ ἀναγκάζουμε τὸν κόσμο νὰ κρύβει τὰ παιδιά του καὶ νὰ μᾶς βρίζει».

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1949, ἡ 5η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ καταδικάζει τὸ «πλιάτσικο καὶ τὶς ἄσκοπες καταστροφὲς» καὶ διαπιστώνει: «Μπροστὰ στὰ προβλήματα τῆς ἔνοπλης πάλης ἔχουμε ἀπὸ ἀνώτατα στελέχη προσπάθεια νὰ ξεπεραστοῦν οἱ δυσκολίες μὲ τραμπουκισμοὺς καὶ σακαρακίστικες μέθοδες, πρᾶγμα ποὺ φέρνει σὲ ἀντιθέσεις μὲ τὸ λαὸ καὶ γίνεται στοιχεῖο ἐλάττωσης τῆς μαχητικῆς ἀπόδοσης καὶ ἐπίδοσης τοῦ ΔΣΕ».

Τὴν διάπραξιν εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν διεπίστωσαν ἡ διεθνὴς συνδικαλιστικὴ ἐπιτροπὴ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἄγγλον ἐργατικὸν Γ. Σιτρίν, ὁ ΟΗΕ (γενικαὶ συνελεύσεις τοῦ 1948, 1949 καὶ 1950), ἡ Βαλκανικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΟΗΕ κλπ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΣΣΔ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

(40 ΧΡΟΝΙΑ ΕΛΛΗΝΟΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ)

Τὸν περασμένο μήνα συμπληρώθηκαν 40 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἑλλὰς ἀναγνώρισε τὸ νέο καθεστὼς τῆς Ρωσίας καὶ ἀποκατάστησε διπλωματικὲς σχέσεις μὲ τὴν ΕΣΣΔ (Μάρτιος 1924). Ἡ ἐπέτειος αὐτὴ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα νὰ ξαναζεστάνῃ γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὸ μονότονο παραμῦθι της γιὰ τὸν δῆθεν μόνιμο «φιλελληνισμὸ» τῆς Μόσχας καὶ τὴν «πατροπαράδοτη ἑλληνορωσικὴ φιλία», γαρνιρισμένο καὶ μὲ τὴν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ νοθευμένα ὑλικὰ παρασκευασμένην σάλτσα τῆς... ἀγάπης τῆς ΕΣΣΔ πρὸς τὴν χώρα μας. Ἔφθασε μάλιστα ὡς τὸ σημεῖο νὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν σλάβο Μακιαβέλλι, τὸν κυνικό, ὠμὰ ρεαλιστὴ καὶ στυγνὸ Λένιν, σὰν μέγα... «φιλέλληνα»! Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι σ' αὐτοὺς τοὺς κάτι παραπάνω ἀπὸ αὐθαίρετους καὶ ἀπατεωνίστικους ἰσχυρισμοὺς τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, παραθέτουμε ἕνα πάρα πολὺ συνοπτικὸ καὶ πρόχειρο χρονικὸ γιὰ τὴν στάσι τῆς ΕΣΣΔ ἀπέναντι στὴν χώρα μας:

1917: Ρωσικὴ ἐπανάστασις
— Ὁ Λένιν ἀντιτάσσεται στὸν «διαμελισμὸ» τῆς Ἀλβανίας διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Β. Ἠπείρου.

1918: Ἵδρυσις τοῦ Σοσιαλιστκοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος (Σ.Ε.Κ.Ε.), τοῦ μετέπειτα ΚΚΕ, τὸ ὁποῖον τίθεται κάτω ἀπὸ

ρωσικὴ ἐπιρροὴ καὶ μετατρέπεται σὲ ὄργανο τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς στὴν χώρα μας.

— Ἵδρυσις ἑλληνικοῦ κομμουνιστικοῦ πυρῆνος εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ κυρίαν ἀποστολὴν τὴν καταπολέμησιν τῆς Μεγάλης Ἰδέας εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀνατολῆς.

— Ἀρχίζει ἡ ἐξόντωσις τῶν **500** ἕως **700** χιλιάδων ἑλλήνων τῆς Ρωσίας.

1919: Συνεχίζεται ὁ ἀφανισμὸς τῶν ἑλλήνων τῆς Ρωσίας.

1920: Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸν Ε. Βενιζέλον διὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τοὺς ἕλληνας τῆς νοτίου Ρωσίας. Εἰς τὰς μάχας ἐναντίον τῶν σιβιετικῶν τὸ Ἑλληνικὸν Σῶμα ἔχει 1055 νεκροὺς (48 ἀξιωματικοὺς καὶ **1007** ὁπλίτας).

— Ὁ Λένιν ὑπογράφει σύμφωνον μὲ τὸν Κεμὰλ (Ἀπρίλιος) τὸ ὁποῖον ἐν συνεχείᾳ μετατρέπεται εἰς σοβιετοτουρκικὴν συμμαχίαν στρεφομένην κατὰ τῶν ἑλλήνων (Ἰούνιος).

— Ὁμιλῶν εἰς τὸ συνέδριον τῶν ἀποικιακῶν χωρῶν εἰς Μπακοῦ, ὁ Λένιν καλεῖ τοὺς μουσουλμάνους τῆς Ἀσίας «νὰ ξεσηκωθοῦν καὶ νὰ διώξουν τοὺς ξένους εἰσβολεῖς» κατονομάζοντας σὰν τέτοιους τοὺς «ἕλληνες, ἄγγλους, γάλλους καὶ ἰταλούς».

1921: Ὁ Λένιν ὑπογράφει νέα στρατιωτικὴ συμφωνία μὲ τὸν Κεμὰλ (16 Μαρτίου).

— Ἡ ΕΣΣΔ εἶναι ἡ πρώτη Δύναμις ποὺ ἀναγνωρίζει τὴν κεμαλικὴ κυβέρνησι τῆς Ἄγκυρας.

— Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ τῆς ΕΣΣΔ ἐπισκέπτεται τὴν Τουρκία καὶ δίδει συμβουλὰς στὸν Κεμὰλ γιὰ τὸν ἀγώνα του κατὰ τῶν ἑλλήνων. (Δεκέμβριος).

— Ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς τάσσεται ἐναντίον τῶν ἑλλήνων στὸν μικρασιατικὸ πόλεμο.

— Τὸ ΚΚΕ ἀρχίζει δρᾶσι στὸ μέτωπο καὶ στὰ μετόπισθεν μὲ σκοπὸ νὰ προκαλέση τὴν ἧττα τῶν Ἑλλήνων στὴν Μ. Ἀσία.

— Προκειμένου νὰ ὑπογράψη ἐμπορικὸ σύμφωνο μὲ τὴν Ἀγγλία ἡ ΕΣΣΔ θέτει σὰν ὅρο νὰ ἀναγνωρισθῆ «ἡ ἀκεραιότης» τῆς Τουρκίας. Ὁ ὅρος ἀπορρίπτεται. (Αὔγουστος)

1922: Ἡ ΕΣΣΔ δίδει στὸν Κεμὰλ 16 ἑκατ. ρούβλια.

— Τὸ ΚΚΕ ἐντείνει τὴν προσπάθειά του γιὰ τὴν ἧττα τῆς Ἑλλάδος.

— Ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνὴς (Κ.Δ.) ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν μικρασιατικὴ καταστροφὴ γιὰ νὰ στείλη στὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ τοὺς πρόσφυγες καὶ ἀρκετοὺς πράκτορές της.

— Ἡ ΚΔ θέτει ζήτημα ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Οἱ Ἕλληνες τοῦ Καυκάσου συγκροτοῦν στρατὸ ὑπὸ τὸν στρατηγὸ Ἀνάκο καὶ τὸν συνταγματάρχη Πανταζίδη καὶ πολεμοῦν στὸ πλευρὸ τῶν γεωργιανῶν καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τοῦ Καυκάσου ἐναντίον τῶν ρώσων εἰσβολέων.

1923: Μὲ τὴν τελικὴ νίκη τῶν ρώσων στὸν Καύκασο, ὁ ἑλληνισμὸς τῆς περιοχῆς ἐξοντώνεται. Ἀνάμεσα στὶς **30** χιλιάδες πρόσφυγες ποὺ φθάνουν στὴν Ἑλλάδα εἶναι καὶ ὁ γνωστὸς Παρτσαλίδης καθὼς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Ε.Δ.Α. κ. Πασαλίδης !

1924: Ἡ Κυβέρνησις Παπαναστασίου ἀναγνωρίζει τὴν ΕΣΣΔ, καὶ ἀποκαθιστᾶ διπλωματικὲς σχέσεις μὲ αὐτὴν (Μάρτιος). Ἡ συμφωνία προβλέπει ὅτι οἱ δύο χῶρες «θὰ ἀποφύγουν ἀμοιβαίως τὴν ἄσκησι προπαγάνδας», ὅρος ποὺ φυσικὰ παραβιάζεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν Μόσχα ἡ ὁποία καθοδηγεῖ τὸ ΚΚΕ καὶ στέλνει τοὺς πράκτορές της στὴν Ἑλλάδα.

— Τὸ συνέδριο τῆς ΚΔ στὴν Μόσχα υἱοθετεῖ ἐπίσημα τὴν γραμμὴ τῆς αὐτονομήσεως Μακεδονίας καὶ Θράκης.

— Τὸ 3ο (ἔκτακτο) συνέδριο τοῦ ΚΚΕ, παρόντος καὶ τοῦ ρώσου καθοδηγητοῦ Α. Μανουήλσκυ, ἀποδέχεται τὴν γραμμὴ τῆς ἀνεξαρτήτου Μακεδονίας καὶ Θράκης.

1924—1931: Ἡ Μόσχα εἰδικεύει στὴν σχολὴ «Κούτβ» πράκτορές της (Κούτβηδες) καὶ τοὺς στέλνει στὴν Ἑλλάδα γιὰ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσι (Ζαχαριάδης, Σιάντος, Νεφελούδης, Σκλάβαινας, Θέος, Ζέβγος, Πλουμπίδης κ.ἄ.).

— Ἡ Μόσχα, ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνής, ἡ Βαλκανικὴ Κομμουνιστικὴ Ομοσπονδία καὶ τὸ ΚΚΕ ἐπιμένουν στὴν ἀπόσπασι τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

1931: Ἡ Μόσχα, διὰ τῆς ΚΔ, διορίζει ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ΚΚΕ τὸν Ν. Ζαχαριάδη μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ προπαρασκευάση καὶ νὰ ἐξαπολύση τὴν κομμουνιστικὴ ἐπανάστασι.

1934: Ἡ ΕΣΣΔ ἀντιτάσσεται στὸ Βαλκανικὸ Σύμφωνο τὸ ὁποῖο τελικὰ συνάπτεται χωρὶς τὴν ρωσόφιλη Βουλγαρία.

— Τὸ ΚΚΕ ἐφαρμόζοντας γραμμὴ σύμφωνη μὲ τὴν σοβιετικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τάσσεται ἐπισήμως ἐναντίον τῶν ἑλληνικῶν διεκδικήσεων στὴν Β. Ἤπειρο, τὰ Δωδεκάνησα καὶ τὴν Κύπρο.

1936: Ἀρχίζει νέος μαζικὸς διωγμὸς τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἀπέμειναν στὴν Ρωσία.

1937: Ὁ διωγμὸς τῶν ἑλλήνων τῆς Ρωσίας συνεχίζεται.

1938: Κύματα προσφύγων ὁμογενῶν ἀπὸ τὴν Ρωσία φθάνουν στὴν Ἑλλάδα.

1939: Σοβιετοχιτλερικὸ σύμφωνο.

1940: Ἡ ΕΣΣΔ συμφωνεῖ νὰ ἀναλάβη ἡ Γερμανία δρᾶσι στὰ Βαλκάνια (ἐναντίον τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος) μὲ τὸν ὅρο νὰ δοθῆ στὴν Βουλγαρία διέξοδος στὸ Αἰγαῖο διὰ τῆς προσαρτήσεως Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν.

— Τὸ ΚΚΕ τάσσεται ἐναντίον τοῦ «Ὄχι».

1941: Ἡ ΕΣΣΔ ἐφοδιάζει μὲ σιτάρι καὶ βενζίνη τοὺς χιτλερικοὺς ποὺ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

— Τὸ ΚΚΕ καταγγέλλει τὴν Ἑλλάδα σὰν ὑπαίτια γιὰ τὴν ἐναντίον της ἐπίθεσι τῶν χιτλερικῶν.

— Τὸν Μάϊο, ἐνῶ συνεχίζεται ἡ μάχη τῆς Κρήτης, ἡ ΕΣΣΔ σπεύδει νὰ ἀναγγείλη ὅτι διακόπτει τὶς διπλωματικὲς σχέσεις της μὲ τὴν ἀγωνιζόμενη κατὰ τοῦ Ἄξονος Ἑλλάδα.

1941—44: Ἵδρυσις καὶ δρᾶσις τοῦ ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, κ.λ.π.

1942: Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις μὲ εἰδικὴ διακήρυξί της τάσσεται «ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος» τῆς Ἀλβανίας στρεφομένη κατὰ τῶν ἑλληνικῶν διεκδικήσεων ἐπὶ τῆς Β. Ἠπείρου.

1944: Μαζικὴ ἐκτόπισις τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Κριμαίας.

— Δεκεμβριανά.

1945: Στὸ Πότσνταμ (Αὔγουστος), ἡ ΕΣΣΔ θέτει «ζήτημα Ἑλλάδος» καὶ ζητεῖ νὰ τῆς ἐκχωρηθῆ στρατιωτικὴ βάσις στὴν Ἀλεξανδρούπολι ἢ στὴν Λέρο. (Ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Τσῶρτσιλ στὸ «Life» τοῦ Ἀπριλίου 1947).

1946 : Τὸ ΚΚΕ, ὕστερα ἀπὸ συνεννοήσεις μὲ τὴν Μόσχα καὶ τοὺς δορυφόρους της ἀποφασίζει τὴν ἔναρξι τῆς ἀνταρσίας.

— Ἡ ΕΣΣΔ δηλώνει ὅτι θὰ ὑπερασπισθῆ τὴν Ἀλβανία ἐναντίον «ἐπιθέσεως».

— Ἡ ΕΣΣΔ προσφεύγει στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ποὺ «ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας» (Ἰανουάριος).

— Ὁ σοβιετικὸς ἀντιπρόσωπος Α. Βυσίνσκυ ἰσχυρίζεται στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας ὅτι «ἡ Ἑλλὰς τηρεῖ στάσιν ἀπειλητικὴν ἐναντίον τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀλβανίας καὶ κατὰ συνέπειαν δύναται νὰ θέση ἐν κινδύνῳ τὴν εἰρήνην» (1η Φεβρουαρίου). Πρόκειται γιὰ τὴν διπλωματικὴ προετοιμασία τῆς ἀνταρσίας.

— Ἔναρξις τῆς ἀνταρσίας. (31 Μαρτίου)

— Στὴν διάσκεψι εἰρήνης ὁ Μόλοτωφ, ἀντιτάσσεται στὸ ἑλληνικὸ αἴτημα γιὰ διαρρύθμισι τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν συνόρων καθὼς καὶ στὴν ἕνωσι τῶν 12 νήσων μὲ τὴν Ἑλλάδα. (Ἀπομνημονεύματα τοῦ Μπέρνς).

1946—49: Συμμοριτοπόλεμος τῶν κομμουνιστῶν μὲ ὁρμητήρια στὸ Παραπέτασμα.

— Παιδομάζωμα καὶ μεταφορὰ τῶν θυμάτων του στὶς χῶρες τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ.

1948: Ἡ ΕΣΣΔ διακόπτει τὶς διπλωματικὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἑλλάδα.

1949 : Τὸ ΚΚΕ θέτει ξανὰ ζήτημα αὐτονομήσεως τῆς Μακεδονίας (Ἰανουάριος).

— Μαζικὴ ἐξόντωσις τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Γεωργίας ποὺ μεταφέρονται βιαίως στὴν Σιβηρία. (Ἰούνιος).

1950: Ἡ Ἑλλὰς προσφεύγει στὸν ΟΗΕ γιὰ τὸν διωγμὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς Γεωργίας. (Φεβρουάριος).

— Ἡ ΕΣΣΔ ἐκτοπίζει στὴν Σιβηρία καὶ τοὺς Ἕλληνες τοῦ Βατούμ. (Ἀπρίλιος).

— Οἱ κομμουνιστικὲς χῶρες ἀπορρίπτουν ἀποφάσεις τοῦ ΟΗΕ καὶ ἐκκλήσεις τοῦ Διεθνοῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ ἀρνοῦνται νὰ ἀποδώσουν τὰ θύματα τοῦ παιδομαζώματος.

1955: ΚΚΕ, ΕΔΑ καὶ ΑΚΕΛ τάσσονται ἐναντίον τοῦ κυπριακοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ΕΟΚΑ. (Ἀπρίλιος).

— Ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ ποὺ ἑδρεύει στὴν Ἀνατ. Εὐρώπη ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΟΚΑ «Διγενής» εἶναι ὁ Ἕλλην συνταγματάρχης Γ. Γρίβας (26 Ἀπριλίου).

1956: Ὁ Χρουστσὼφ διορίζει τὴν «νέα» ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ.

— Ἡ «νέα» ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ καταδικάζει τὴν διεκδίκησι τῆς Β. Ἠπείρου.

— Ὁ Μικογιὰν τάσσεται μὲ δηλώσεις του, ἐναντίον τῶν ἑλληνικῶν διεκδικήσεων στὴν Β. Ἤπειρο.

1959: Ἐπισκεπτόμενος τὴν Ἀλβανία, ὁ Χρουστσώφ, καταφέρεται ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. (Ἰούνιος).

— Σὲ δηλώσεις του πρὸς τὴν «Αὐγή» (3 Φεβρουαρίου) ὁ Χρουστσὼφ ἐκφράζει τοὺς «φόβους» του γιὰ τὶς συλλήψεις τῶν κομμουνιστῶν κατασκόπων.

— Ὁ Βοροσίλωφ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Βασιλέα Παῦλο νὰ ματαιωθῇ ἡ δίκη τῶν κομμουνιστῶν κατασκόπων. (Ἰούλιος).

— Μιλῶντας στὴν Βουδαπέστη, ὁ Χρουστσὼφ χαρακτηρίζει τοὺς διαπράξαντας τὰ δεκεμβριανὰ σὰν «τὰ καλύτερα παιδιὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ». (Δεκέμβριος).

1951 — 1959: Μαζικὴ εἴσοδος κατασκόπων καὶ πρακτόρων ἀπὸ τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες.

1963: Νέα μέτρα κατὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ρωσίας καὶ ἀπέλασις δύο Ἑλλήνων διπλωματῶν ἀπὸ τὴν Μόσχα.

ΣΗΜ.: Ἐὰν ὁ κ. Δ. Ψαθᾶς, ὁ ὁποῖος τελευταῖα ἀνέλαβε τὴν φλογερὴ ὑπεράσπισι τῆς Ρωσίας, σὰν αὐτὴ νὰ μὴ εἶναι σὲ θέσι νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτόν της ἡ καϋμένη ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων «σοβιετολόγων», δὲν πείθεται μὲ τὰ παραπάνω ὅτι ἡ ἄκακη ἀρκούδα τοῦ Βορρᾶ δὲν μᾶς ἔκανε μόνο καλά, ὅπως φαίνεται νὰ πιστεύῃ ὁ ἴδιος ἐν τῇ ἀφελείᾳ (;) του, ἔχουμε στὴν διάθεσί του πολὺ πληρέστερα στοιχεῖα γιὰ νὰ τὸν διαφωτίσουμε.

ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

Ὑπὸ Λ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ — Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Κ

(Καιροσκοπισμός — Καιροσκόπος — Καπαπίτης—Καπιταλισμός — Καπιταλιστής —Καπιταλιστική περικύκλωση – Κάστα — Κεντρική Ἐπιτροπή — Κεντρισμός — Κεντρολικβινταρισταὶ — Κεφαλαιοκρατία — Κεφαλαιοκράτης — Κοινοβουλευτισμός.

85. ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

Ἡ ἀπόδοσις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τῆς λέξεως ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ (ἴδε σχετικὸν ὅρον).

86. ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΟΣ

Ἡ ἀπόδοσις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τῆς λέξεως ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΗΣ (ἴδε σχετικὸν ὅρον).

87. ΚΑΠΑΠΙΤΗΣ

Ὁ ὅρος αὐτὸς χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς τῆς Ἑλλάδος (ΚΚΕ) καὶ σημαίνει τὰ μέλη τοῦ ΚΚΕ ποὺ ἀνήκουν στὸν παράνομο μηχανισμό του, τὰ ὁποῖα ἐργάζονται σὲ κέντρα πληροφοριῶν ποὺ βρίσκονται σὲ προκεχωρημένες στρατιωτικὲς μονάδες. Προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν λέξεων Κέντρο Πληροφοριῶν (Κ.Π). Γιὰ τοὺς καπαπίτες λαμβάνονται ἀπὸ τὸ κόμμα ἐξαιρετικὰ μέτρα προφυλάξεώς των λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῆς δουλειᾶς ποὺ κάνουν.

88. ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Ὁ ὅρος προέρχεται ἀπὸ τὴν λατινικὴν λέξιν Capital ἡ ὁποία σημαίνει κεφάλαιον. Καπιταλισμὸς συνεπῶς εἶναι τὸ σύστημα ὅπου κυριαρχεῖ τὸ κεφάλαιον, ἐξ οὗ καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀποδίδεται μὲ τὸν ὅρον «κεφαλαιοκρατία» ἢ «κεφαλαιοκρατικὸν σύστημα».

Καπιταλισμὸς ἐπεκράτησεν νὰ λέγεται τὸ σύστημα τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἀπὸ τὴν «βιομηχανικὴν ἐπανάστασιν» τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἰσήγαγεν τὴν μηχανὴν καὶ ἀνέτρεψεν τὴν φεουδαρχίαν. Τοῦτο συνδυάζει τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν ἰδιωτικὴν ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα, τὴν ἐλευθέραν ἐπιχείρησιν, τὴν δυνατότητα ἐλευθέρας ἐπιλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος, τὴν ἐμπορευματικὴν παραγωγὴν καὶ τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν τῶν παραγομένων ἀγαθῶν. Τὸ σύστημα αὐτὸ κατοχυρώνει τὰ ἀστικὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου καὶ συνήθως ἔχει ὡς πολιτικὸν ἀντίστοιχόν του τὴν λεγομένην «ἀστικὴν» δημοκρατίαν ἤτοι τὸν κοινοβουλευτισμὸν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν πολιτικῶν καὶ συνδικαλιστικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν.

Κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, εἰς τὸ σύστημα αὐτὸ κυριαρχοῦν ἀπολύτως τὸ βιομηχανικὸν καὶ τὸ τραπεζιτικὸν κεφάλαιον καὶ ἡ συνένωσίς των, τὸ χρηματιστικὸν κεφάλαιον.

Οἱ κομμουνισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, εἶναι ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἐργάτου ἀπὸ τὸ κεφάλαιον, ἡ ὕπαρξις ἀντιθέτων κοινωνικῶν τάξεων, ἡ συνεχὴς ἐξαθλίωσις τῶν ἐργατῶν, ἡ ἀναρχία εἰς τὴν παραγωγήν, αἱ οἰκονομικαὶ κρίσεις, ἡ συνεχὴς συγκέντρωσις τοῦ κεφαλαίου εἰς ὀλίγας χεῖρας, ἡ καταστροφὴ τῶν μεσαίων στρωμάτων καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ ἡ πάλη τῶν τάξεων. Βασιζόμενοι εἰς αὐτὰ τὰ ὑποθετικὰ γνωρίσματα τοῦ καπιταλισμοῦ οἱ μαρξισταὶ ἐπροφήτευσαν ἀπὸ τὰ μέσα ἤδη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὡς ἀμέσως ἐπικειμένην τὴν κατάρρευσιν καὶ ἀνατροπήν του ὡς καὶ τὴν ἀντικατάστασίν του ἀπὸ τὸν σοσιαλισμόν, τὸ σύστημα τῆς κοινοκτημοσύνης.

Αἱ προβλέψεις τοῦ μαρξισμοῦ διὰ τὸν καπιταλισμὸν διεψεύσθησαν ἀπολύτως καὶ ὁ σύγχρονος καπιταλισμός, ὁ λεγόμενος «λαϊκὸς καπιταλισμὸς» δὲν ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ «κλασσικοῦ καπιταλισμοῦ» τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν καὶ περιέγραψεν μονομερῶς καὶ αὐτόν, ὁ Μάρξ. Ὁ σύγχρονος καπιταλισμός, δὲν ὁμοιάζει οὔτε πρὸς τὸν «μονοπωλιακὸν καπιταλισμὸν» ἢ «ἰμπεριαλισμὸν» τὸν ὁποῖον περιέγραψεν ὁ Λένιν, ἀλλὰ ἀποτελεῖ σύνθεσιν τοῦ φιλελευθέρου καπιταλισμοῦ (ἀτομικὴ ἰδιοκτησία καὶ πρωτοβουλία κλπ.) καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ (κρατικὸς παρεμβατισμός, προγραμματισμένη οἰκονομία, κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις). Διὰ τοῦτο καὶ χαρακτηρίζεται ὡς «μικτὴ κοινωνία».

Ὁ καπιταλισμὸς ἀπεδείχθη μία «συνεχὴς ἐπανάστασις» ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὴν συνεχῆ τεχνικήν, πνευματικήν, κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν πρόοδον. Ἡ «ἐπανάσις» αὐτὴ στηρίζεται εἰς ἐκμετάλλευσιν ὄχι τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐπίστευσεν ὁ μαρξισμός, ἀλλὰ τῆς μηχανῆς ἡ ὁποία ἀπελευθερώνει ὁλονὲν περισσότερον τὸν ἄνθρωπον. Συνδυαζόμενος μὲ τὴν ἐλευθερίαν καὶ στηριζόμενος εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἐλευθέρου ἀτόμου ἐναρμονιζομένου μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ συνόλου, ὁ «καπιταλισμὸς» ἀπεδείχθη ὡς ἡ ἀνωτέρα μέχρι τοῦδε μορφὴ μιᾶς δυναμικῆς οἰκονομικοκοινωνικῆς συγκροτήσεως, ὅλαι δὲ αἱ ἀπεγνωσμέναι προσπάθειαι τοῦ κομμουνισμοῦ ἐκεῖ ὅπου ἔχει ἐπικρατήσει «νὰ φθάση τὸν καπιταλισμὸν» ἀπέτυχον παταγωδῶς, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν διστάζουν πρὸ τῆς χρησιμοποιήσεως οἱουδήποτε μέσου.

89. ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ

Σημαίνει κεφαλαιοῦχος ἢ κεφαλαιοκράτης. Κατὰ τοὺς κομμουνιστὰς οἱ καπιταλισταί, δηλ. οἱ κεφαλαιοῦχοι ἐργοδόται, ἀποτελοῦν τὴν κυρίαρχον τάξιν εἰς τὴν ἀστικὴν ἢ καπιταλιστικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ προλεταριᾶτον ὀφείλει νὰ ἐξεγερθῇ διὰ νὰ τοὺς ἀνατρέψη βιαίως, νὰ πάρη τὴν ἐξουσία, νὰ ἐπιβάλη τὴν δικτατορίαν του καὶ νὰ τοὺς ἀπαλλοτριώση διὰ τῆς γενικῆς κρατικοποιήσεως ὅλης τῆς οἰκονομίας καὶ κάθε ἰδιοκτησίας.

90. ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗ

Ἀφοῦ κατέλαβαν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Ρωσίαν, οἱ μπολσεβῖκοι καὶ δὲν εἶδαν νὰ πραγματοποιῆται ἡ παγκόσμια ἐπανάστασις ὅπως ἀνέμεναν, ἀνέπτυξαν τὴν ἄποψιν ὅτι ὁ κόσμος διηρέθη εἰς δύο: τὸν καπιταλιστικὸν καὶ τὸν σοσιαλιστικόν. Οἱ δύο αὐτοὶ κόσμοι, κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, κατ᾽ ἀνάγκην θὰ συνυπάρξουν ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, ὄχι ὅμως ἐπ᾽ ἄπειρον. Μεταξύ των διεξάγεται θανάσιμος ἀγὼν μὲ διαφόρους μορφὰς (κοινωνικός, οἰκονομικός, προπαγανδιστικὸς καὶ στρατιωτικὸς πόλεμος) καὶ τελικῶς ὁ σοσιαλισμὸς θὰ πρέπει νὰ ἐπκρατήση εἰς παγκόσμιον κλίμακα.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, προσωρινῶς, ἡ ΕΣΣΔ εὑρίσκεται κυκλωμένη ἀπὸ τὸν ἐχθρικόν, καπιταλιστικὸν κόσμον. Ἡ θεωρία αὐτὴ τῆς «καπιταλιστικῆς περι-

κυκλώσεως» ἀνεπτύχθη ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν Στάλιν καὶ ἀπετέλεσεν τὴν δικαιολογίαν τῆς ὑπερεντατικῆς ἐκβιομηχανίσεως, τῆς βιαίας κολλεκτιβοποιήσεως, τῆς μαζικῆς τρομοκρατίας, τῶν αἱματηρῶν ἐκκαθαρίσεων, τῆς συμπιέσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τῶν ἄλλων μέτρων τοῦ καθεστῶτος.

Σήμερον, οἱ ἐπίγονοι τοῦ Στάλιν, ἀρνοῦνται μὲν τὸ ἀναπόφευκτον μιᾶς τελικῆς γενικῆς στρατιωτικῆς συγκρούσεως τῶν δύο κόσμων, ἐπιμένουν ὅμως εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι μεταξύ των διεξάγεται θανάσιμος ἀγὼν ὁ ὁποῖος θὰ λήξῃ μόνον ὅταν ὁ κομμουνισμὸς ἐπικρατήσῃ παγκοσμίως.

91. ΚΑΣΤΑ

Προέρχεται ἐκ τῆς Πορτογαλλικῆς λέξεως Casta καὶ σημαίνει κατηγορίαν ἀτόμων ἅτινα ἔχουσι ἐκ κληρονομίας τὴν ἰδίαν ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν ἢ τὴν ἰδίαν κοινωνικὴν προέλευσιν ἢ καὶ ἀμφότερα καὶ ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον κοινωνικὸν κύκλον κλειστὸν διὰ τοὺς ἄλλους.

Εἰς ὡρισμένας χώρας ὁ χωρισμὸς τῶν κατοίκων εἰς «κάστας» ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως. Τοῦτο συνέβαινε κυρίως εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἤδη, «κάστα» καλεῖται πᾶσα προνομιοῦχος ὁμὰς κοινωνικὴ ἥτις διαφυλάττει τὰ καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ ἰδίᾳ διὰ κατακτήσεως κτηθέντα προνόμια, κοινωνικὰ ἢ ἐπαγγελματικὰ καὶ παρεμποδίζει τὴν εἴσοδον εἰς αὐτὴν μελῶν ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπον κοινωνίαν, μὲ σκοπὸν τὴν διαιώνισιν τῶν οὕτω κτηθέντων προνομίων.

Οἱ κομμουνισταὶ ὁμιλοῦν περὶ κάστας κληρικῶν, στρατοκρατῶν, πλουτοκρατῶν κλπ., εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως οἱ ἴδιοι, εἰς τὰς χώρας ὅπου κυβερνοῦν ἀποτελοῦν ἀληθινὴν κάσταν προνομιοῦχον ἔναντι τοῦ λαοῦ τὸν ὁποῖον κυβερνοῦν ἀνεξελέγκτως καὶ ἐκμεταλλεύονται ἀπεριορίστως.

92. ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τυπικῶς εἶναι τὸ ἀνώτατον ὄργανον διοικήσεως καὶ διευθύνσεως ἑνὸς κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἐκλεγόμενον ἀπὸ τὸ συνέδριόν του.

Ἡ ΚΕ ὅμως, ἐκλέγει ἕνα Πολιτικὸν Γραφεῖον (εἰς τὴν ΕΣΣΔ ἀντεκατεστάθη ἀπὸ τὸ Προεδρεῖον ἢ Πρεζίντιουμ) τὸ ὁποῖον ἔχει ἁρμοδιότητα νὰ διαχειρίζεται ὅλα τὰ θέματα μεταξὺ τῶν ὁλομελειῶν τῆς ΚΕ. Τὸ ΠΓ μὲ τὴν σειράν του διορίζει μίαν Γραμματείαν ἡ ὁποία οὐσιαστικῶς παίζει τὸν ρόλον τῆς κυβερνήσεως τοῦ κόμματος. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Γραμματείας εἶναι ὁ γενικὸς ἢ α' γραμματεὺς τοῦ κόμματος, ὁ ἀρχηγός του.

Ἐπὶ Λένιν δὲν ὑπῆρχεν γραμματεία καὶ τὸ κόμμα διηυθύνετο πράγματι ἀπὸ τὴν ΚΕ του. Ἐπὶ Στάλιν ἡ ΚΕ περιέπεσεν εἰς πλήρη ἀφάνειαν καὶ τὰ πάντα διηυθύνοντο ἀπὸ τὸ ΠΓ, τὴν Γραμματείαν, καὶ προσωπικῶς τὸν α' γραμματέα. Ἐπὶ Χρουστσώφ, ἡ ΚΕ ἀνέκτησεν μέρος τῆς παλαιᾶς ἰσχύος της.

93. ΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ

Ὁ ὅρος «Κεντρισμὸς» ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Β' Σοσιαλιστικὴν Διεθνῆ διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ μίαν τάσιν εὑρισκομένην μεταξὺ τοῦ Ρεβιζιονισμοῦ καὶ τοῦ ἀκραίου Ἀριστερισμοῦ.

Ὁ Κεντρισμὸς εὑρίσκεται εἰς ἐνδιάμεσον θέσιν μεταξὺ τοῦ ἀναθεωρητικοῦ Ρεφορμισμοῦ καὶ τοῦ δογματικοῦ Μαρξισμοῦ καὶ ἀντιπροσωπεύει πολλάκις τοὺς σταθμοὺς οὓς διέτρεξε ἑκάτερος.

Ὁ ὅρος αὐτὸς ἀπεδόθη ἰδιαιτέρως εἰς τὴν σοσιαλδημοκρατικὴν κίνησιν ποὺ ἀ-

νεπτύχθη κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου ἡ ὁποία ἐταλαντεύετο μεταξὺ τῶν «σοσιαλπατριωτῶν» οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑπὲρ τῆς ὑπερασπίσεως τῆς πατρίδος καὶ τῶν «διεθνιστικῶν σοσιαλιστῶν» οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑπὲρ τῆς μετατροπῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ πολέμου εἰς ἐμφύλιον, διὰ τῆς ἐπαναστάσεως.

Οἱ σπουδαιότεροι ἐκπρόσωποι τῆς κεντριστικῆς τάσεως ὑπῆρξαν, ὁ Κάουτσκυ στὴν Γερμανία, ὁ Λουγκὲ στὴν Γαλλία, ὁ Τσεϊντζὲ στὴν Ρωσία, ὁ Τπυράτι στὴν Ἰταλία, ὁ Μὰκ Ντόναλτ στὴν Ἀγγλία κλπ.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1928 ἡ «ἀριστερὴ ἀντιπολίτευσις» τῆς Γ' Διεθνοῦς, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Λ. Τρότσκυ, κατηγορεῖ τὴν διοίκησιν τῆς Κόμιντερν (Γ' Διεθνοῦς) ἐπὶ «κεντρισμῷ» διὰ τὴν ἀλλοπρόσαλλον τακτικήν της εἰς τὰ ζητήματα τῆς κινεζικῆς ἐπαναστάσεως, τῆς τακτικῆς ἀπέναντι στὸν φασισμό, τῆς θεωρίας τοῦ ἑναίου μετώπου κλπ. Τὴν κοινωνικὴν βάσιν τοῦ νέου τούτου κεντρισμοῦ ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ἀντιπολίτευσιν κατὰ πρῶτον λόγον ἡ σοβιετικὴ γραφειοκρατία καὶ κατόπιν, ἡ γραφειοκρατία τῶν κατὰ τόπους κομμουνιστκῶν κομμάτων. Ἡ τακτικὴ τῆς Γ' Διεθνοῦς παρουσίασεν ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν, κατὰ τὴν κριτικὴν τῆς «ἀριστερᾶς ἀντιπολιτεύσεως», συνεχῆ ζὶγκ - ζὰγκ τοῦ ὑπεραριστερισμοῦ (περιπέτεια Βουλγαρίας κλπ.) καὶ τοῦ ἐθνικορεφορμισμοῦ (συμμαχίας μὲ τὸν Τσὰγκ Κάϊ Σέκ, κλπ.).

Στὴν Ἑλλάδα ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς «κεντρισταὶ» ὡρισμένοι ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἡγέτας τοῦ ΚΚΕ, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν μέσον δρόμον (Σ. Μάξιμος, Κ. Σκλάβος, Τ. Χαϊνόγλου κλπ.) κατὰ τὴν ἐσωκομματικὴν διαπάλην τοῦ 1927 καὶ ἑξῆς, ἡ ὁποία διεξήχθη μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων σταλινικῶν ἡγετῶν καὶ τῶν ἀντιπολιτευομένων τούτους, ποὺ ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς «λικβινταριστὲς» (Π. Πουλιόπουλος, Π. Γατσόπουλος κλπ.), μὲ τοὺς ὁποίους καὶ συνέπραξαν τελικῶς οἱ «κεντρισταὶ» ὀνομασθέντες «κεντρολικβινταριστές».

94. ΚΕΝΤΡΟΛΙΚΒΙΝΤΑΡΙΣΤΑΙ

Ἐκλήθησαν οὕτω οἱ ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ ΚΚΕ οἵτινες ἀκολουθήσαντες κατ' ἀρχὰς μέσην ὁδὸν κατὰ τὴν διαμάχην ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ ΚΚΕ τὸ 1927 μεταξὺ «σταλινικῶν» καὶ «λικβινταριστῶν», ἐν συνεχείᾳ συνέπραξαν μὲ τοὺς τελευταίους.

95. ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

Ἴδε «Καπιταλισμός».

96. ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΗΣ

Ἴδε «Καπιταλιστής».

97. ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸν ὅρον «Κοινοβούλιον», ἡ 2α ἔκδοσις τῆς Μεγάλης Σοβιετικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας (1955) δίδει τὴν ἑξῆς ἑρμηνείαν: «τὸ νομοθετικὸν ὄργανον τοῦ ἀστικοῦ κράτους». Περαιτέρω διατυπώνεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ Κοινοβούλιον εἶναι ταξικὸν ὄργανον εὑρισκόμενον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀρχούσης τάξεως τῶν ἀστικῶν χωρῶν, δηλ. τῶν καπιταλιστῶν καὶ ὅτι μόνον εἰς ὡρισμένας χώρας αἱ ἐργαζόμεναι μᾶζαι κατώρθωσαν μὲ τὴν πάλην των νὰ ἀντιπροσωπεύωνται εἰς τὰ κοινοβούλια διὰ τῶν ΚΚ.

Συμφώνως πρὸς αὐτὴν τὴν ἀντίληψίν των, οἱ κομμουνισταὶ ἀπορρίπτουν τὸν κοινοβουλευτισμὸν ὡς μορφὴν τῆς κοινωνίας τοῦ μέλλοντος καὶ ἀποβλέπουν εἰς

τὴν καταστροφήν του ('Απόφασις τοῦ 2ου συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, 1920).

Εἰς τὸ 20ὸν συνέδριον τοῦ ΚΚΣΕ (1956), ὁ Χρουστσὼφ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ διετύπωσε τὴν «θέσιν» ὅτι εἰς ὡρισμένας χώρας καὶ ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας, εἶναι δυνατὸν κατ' ἀρχήν, οἱ κομμουνισταὶ νὰ ἀποκτήσουν τὴν κοινοβουλευτικὴν πλειοψηφίαν καὶ «νὰ μετατρέψουν τὸ κοινοβούλιον ἀπὸ ὄργανον τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας εἰς ὄργανον τῆς λαϊκῆς θελήσεως». Πάντως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, διηυκρίνισεν, οἱ κομμουνισταί, ἀφοῦ καταλάβουν τὴν ἐξουσίαν θὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν «δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου» καθεστὼς ἀσυμβίβαστον μὲ τὸν κοινοβουλευτισμόν.

'Επίσης, ὁ κομμουνισμὸς καταδικάζει ἐντόνως ἐκείνους ἐκ τῶν ὀπαδῶν του οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὡς κύριον σκοπόν των τὴν κατάκτησιν τῆς κοινοβουλευτικῆς πλειοψηφίας, περιορίζονται εἰς νομίμους κοινοβουλευτικοὺς ἀγῶνας, ἐπιζητοῦν τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας δι' εἰρηνικῶν ἀποκλειστικῶς μέσων καὶ ὑποτιμοῦν τὴν σημασίαν τῆς «ἐξωκοινοβουλευτικῆς δουλειᾶς», ἀπαρνοῦνται τοὺς «μαζικοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνας» καὶ ἐγκαταλείπουν τὴν προοπτικὴν καταλήψεως τῆς ἐξουσίας διὰ τῆς βίας.

Ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς καὶ ἡ συνοδοιπορία του στρέφουν μὲ λύσσα τὰ πυρά τους ἐναντίον τῆς «Σοβιετολογίας». Αὐτὸ ειναι ἡ καλύτερη ἀπόδειξις γιὰ τὴν τεράστια χρησιμότητά της καὶ γιὰ τὴν ὑποχρέωσί μας νὰ νὴν ἐνισχύσουμε.

Ἡ ἐπιβίωσις τῆς «Σοβιετολογίας» εἶναι δική σας ὑπόθεσις! Εἶναι μιὰ μάχη κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ πρέπει νὰ τὴν κερδίσετε!

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

(ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1964)

Α'. ΤΟ ΚΚΕ

Ἀνακοίνωσις τοῦ Π.Γ.

Τὴν 2)1 τὸ ΠΓ. τοῦ ΚΚΕ. ἐξέδωσεν ἀνακοίνωσιν διὰ τῆς ὁποίας:

α) Ἐζήτει τὴν ἄμεσον ἀκύρωσιν τῶν συμφωνιῶν διὰ τὴν Κύπρον καὶ τὴν διεκδίκησιν τῆς αὐτοδιαθέσεως.

β) Προέβαλλεν τοὺς ὅρους διὰ τὴν διενέργειαν τῶν νέων ἐκλογῶν καὶ ἐκάλει τὸν λαὸν εἰς τὴν πάλην διὰ νὰ τοὺς ἐπιβάλη.

γ) Ἐζήτει τὴν ἔκτακτον σύγκλησιν τῆς Βουλῆς διὰ νὰ καταγγείλη τὰς συμφωνίας τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου καὶ νὰ ψηφίση τὴν ἀναλογικήν.

Ἔναντι τῶν νέων ἐκλογῶν.

Τὴν 9)1 ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ, ἔλαβεν θέσιν ἐναντίον τῆς διενεργείας νέων ἐκλογῶν καὶ κατήγγειλεν τὴν ΕΚ, διότι δὲν ἐδέχθη νὰ παραμείνη εἰς τὴν ἐξουσίαν στηριζομένη εἰς τὴν ΕΔΑ. Ὁ ραδιοσταθμὸς ἔθεσεν ὡς στόχον τῶν νέων ἐκλογῶν «νὰ δοθῆ ἀκόμα μεγαλύτερο κτύπημα στὴν ΕΡΕ καὶ νὰ ἀναδειχθῆ πιὸ ἰσχυρὴ ἡ Ἀριστερά».

Ἡ 6η ὁλομέλεια.

Τὴν 21)1, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ, ἀνεκοίνωσεν ὅτι συνῆλθεν ἡ 6η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ, μὲ θέμα «ἡ μάχη τῶν ἐκλογῶν τῆς 15ης Φεβρουαρίου», τὸ ὁποῖον εἰσηγήθη ὁ Κ. Κολιγιάννης. Μὲ τὴν εἰσήγησίν του, τῆς ὁποίας τὸ κείμενον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Αὐγὴν» τῆς 23)1, ὁ α' γραμματεὺς τοῦ ΚΚΕ, ἔθετεν ὡς στόχους τῶν ἐκλογῶν τὴν μείωσιν τῆς Δεξιᾶς καὶ τὴν ἀνάδειξιν μιᾶς ἰσχυρᾶς Ἀριστερᾶς. Ἐπίσης προέβη εἰς ἔντονον κριτικὴν ἐναντίον τῆς ΕΚ, ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθη τὴν ὑποστήριξιν τῆς ΕΔΑ, ἐνέκρινεν τὸν ἐκλογικὸν ἐλιγμὸν τῆς τελευταίας καὶ ἐκάλεσεν τοὺς κομμουνιστὰς νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ΕΔΑ καταφερόμενος ἐναντίον τόσον τῶν «ἀναθεωρητικῶν» ὅσον καὶ τῶν «σεχταριστῶν».

Τὴν 23)1 ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς 6ης ὁλομελείας εἰς τὴν ὁποίαν ἀπανελαμβάνετο ἡ ἀνάγκη τῆς περαιτέρω μειώσεως τῆς Δεξιᾶς καὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς Ἀριστερᾶς, ὥστε νὰ ἀνατραποῦν τὰ σχέδια περὶ ἐπιβολῆς ἑνὸς δικομματικοῦ συστήματος εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀνακοίνωσις τῆς Κ.Ε.

Τὴν 29)1 ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ μετέδωσεν ἀνακοίνωσιν τῆς ΚΕ, σχετικῶς μὲ τὴν Κύπρον, διὰ τῆς ὁποίας ἐπαναλαμβάνοντο αἱ γνωσταὶ θέσεις τῶν κομμουνιστῶν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ἄρθρον τοῦ Παρτσαλίδη.

Τὴν 30)1 ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν ἄρθρον τοῦ Δ. Παρτσαλίδη μὲ τὸν τίτλον «ἡ Ἀριστερὰ ἐγγύηση σταθερῆς πορεί-

ας ἐκδημοκρατισμοῦ». Μὲ τὸ ἄρθρον του, ὁ Παρτσαλίδης κατεφέρετο ἐναντίον τοῦ κ. Παπανδρέου διότι «προσπαθεῖ νὰ συναγωνισθεῖ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ΕΡΕ σὲ ἀντικομμουνισμὸ» καθὼς καὶ διὰ τὸν «διμέτωπον» καὶ ἔρριπτεν ἐκ νέου τὸ σύνθημα διὰ τὴν ἀνάδειξιν μιᾶς ἰσχυροτέρας Ἀριστερᾶς.

Μήνυμα πρὸς τὴν «Οὐνιτά».

Τὴν 13)2 ἡ ΚΕ. ἀπηύθυνεν χαιρετιστήριον μήνυμα πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Οὐνιτὰ» ὄργανον τοῦ ΚΚ Ἰταλίας διὰ τὴν 40στὴν ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεώς της.

Δηλώσεις τοῦ Κολιγιάννη.

Τὴν 14)2 ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ, μετέδωσεν δηλώσεις τοῦ Κολιγιάννη τὰς ὁποίας ἀνεδημοσίευσεν τὴν ἑπομένην ἡ «Αὐγὴ» διὰ νὰ καλέση τὸν λαὸν νὰ ἀναδείξη μίαν ἰσχυρὰν Ἀριστερὰν ψηφίζων ΕΔΑ, διότι «μία ἰσχυρὴ Ἀριστερὰ στηριγμένη στὴν μαζικὴ ἔξαρση ὀργάνωση καὶ δράση εἶναι ἡ μόνη ἐγγύηση».

Κατὰ τῶν «ἀποστατῶν».

Τὴν 23)2 ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν ἐπίθεσιν τοῦ ριδιοσταθμοῦ τοῦ ΚΚΕ, ἐναντίον τῶν «ἀποστατῶν» οἱ ὁποῖοι «συνέβαλαν στὴν νέα ἐλαφρὰ μείωση» τῆς ΕΔΑ καὶ διὰ τοῦτο «πρέπει νὰ δυναμώση ὁ ἀγώνας ἐναντίον τους».

Νομιμοποίησις

Τὴν 26)2 μετεδόθη ἀνακοίνωσις τῆς ΚΕ, διὰ τῆς ὁποίας ἐζητοῦντο ἡ νομιμοποίησις τοῦ κόμματος, ἡ χορήγησις γενικῆς ἀμνηστείας καὶ ὁ ἄνευ ὅρων μαζικὸς ἐπαναπατρισμὸς ὅλων τῶν εἰς τὸ Παραπέτασμα φυγάδων.

Ἐκμετάλλευσις τοῦ κυπριακοῦ

Τὴν 28)2 μετεδόθησαν δηλώσεις τοῦ Κολιγιάννη διὰ τὸ κυπριακὸν μὲ στόχον τὴν ὑποκίνησιν μαζικῶν λαϊκῶν ἐκδηλώσεων εἰς Ἀθήνας, μὲ ἀφορμὴν τὴν Κύπρον.

Ἄρθρον τοῦ Κολιγιάννη

Τὸ ὄργανον τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ «προβλήματα εἰρήνης καὶ σοσιαλισμοῦ» (ἀρ. 2, 1964) ἐδημοσίευσεν ἄρθρον τοῦ Κολιγιάννη ὑπὸ τὸν τίτλον «νὰ κατακτοῦμε ὅλες τὶς μορφὲς πάλης». Ὁ ἀρθρογράφος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐπιλογὴ τοῦ «δρόμου πρὸς τὸν σοσιαλισμὸ» εἶναι ζήτημα τεχνικὸ καὶ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμοι καὶ γιὰ τὸν «εἰρηνικὸ» καὶ γιὰ τὸν «βίαιο» δρόμο.

Β'. Η ΕΔΑ

Ἡ Ε'. σύνοδος τῆς Δ.Ε.

Τὴν 10)1 συνῆλθεν ἡ Ε' σύνοδος τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ διὰ νὰ συζητήση τὸ θέμα τῆς νέας ἐκλογικῆς μάχης. Εἰς τὴν εἰσήγησίν του, ὁ Χ. Δρακόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τῆς ΕΠ Ἀθηνῶν, ὑπεγράμμισεν κυρίως «τὴν ἀναγκαιότητα νὰ βγῆ ἡ ΕΔΑ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς» καὶ ἔρριψεν τὰ συνθήματα: «Ἐμπρὸς γιὰ ἕνα πιὸ ἀποφασιστικὸ χτύπημα κατὰ τῆς ΕΡΕ — Ἐμπρὸς νὰ δυναμώσουμε τὴν ΕΔΑ». Ταυτοχρόνως ὑπεγράμμισεν τὴν ἀνάγκην προσανατολισμοῦ τοῦ κόμματος πρὸς τὴν ἐξαπόλυσιν καὶ διεξαγωγὴν μαζικῶν ἀγώνων καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὴν σύνοδον τὸν «ἐκλογικὸν ἑλιγμὸν» τῆς ΕΔΑ, ὁ ὁποῖος καὶ ἔγινεν δεκτός.

Τὴν 12)1 ἐδόθη εἰς τὴν δημοσιότητα ἡ ἀπόφασις τῆς συνόδου ἡ ὁποία ἔστρεφε τὰ κύρια πυρά της ἐναντίον τῆς Δεξιᾶς χωρὶς νὰ παραλείπη καὶ τὴν κριτικὴν κατὰ τῆς ΕΚ. Ἐπίσης διεκήρυσσεν ὅτι ἡ ΕΔΑ εἶναι «ἀποφασιστικὸς μοχλὸς καὶ ἐγγυητὴς τῆς Δημοκρατίας» καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐξέλθη ἀπὸ τὰς ἐκλογὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ἰσχυροτέρα. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐτονίζετο ὅτι τὸ ἀποφασιστικὸν πλῆγμα πρέπει νὰ καταφερθῆ κατὰ τῆς ΕΡΕ, ἀλλὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἐνισχυθῆ ἡ ΕΔΑ ὥστε νὰ ἀνατραπῆ τὸ σχέδιον «νὰ τεθῆ εἰς τὴν γωνίαν» καὶ νὰ δυνηθῆ νὰ ἀσκήση πίεσιν ἐπὶ τῆς ΕΚ ἡ ὁποία «ἐπιδιώκει τὴν αὐτοδυναμίαν της διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάθε ἐξάρτησιν πρὸς τὰ ἀριστερά».

Ἡ σύνοδος ἐνέκρινεν ἐπίσης τὸ προεκλογικὸν πρόγραμμα τῆς ΕΔΑ. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἑπομένην ἐπραγματοποιήθησαν συσκέψεις στελεχῶν τῆς

ΕΔΑ εἰς τρία ἀθηναϊκὰ θέατρα μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου.

Προεκλογικὴ δραστηριότης.

Τὴν 19)1 ἡ ΕΔΑ ἀνεκοίνωσεν τὸ ἐκλογικόν της πρόγραμμα καὶ μέρος τῶν συνδυασμῶν της. Οἱ τελικοὶ συνδυασμοὶ ἀνεκοινώθησαν τὴν 29)1. Τὴν 19)1 ἡ ΕΕ ἐξέδωσεν καὶ προκήρυξιν σχετικῶς μὲ τὰς ἐκλογάς, ἐνῶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπραγματοποιήθη καὶ ἡ πρώτη προεκλογικὴ συγκέντρωσις τῆς ΕΔΑ εἰς τὸ Ἀγρίνιον μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Εὐφραιμίδην.

Κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον, ἡ ΕΔΑ, στρέφουσα τὰ κύρια πυρά της κατὰ τῆς ΕΡΕ, δὲν ἔπαυσεν νὰ ἀσκῇ καὶ κριτικὴν ἐναντίον τῆς ΕΚ. Ἐπίσης κατήγγελεν συνεχῶς τὴν Ὑπηρεσιακὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐκατηγόρησεν τὸν κ. Παπανδρέου διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην του πρὸς αὐτήν.

Ἡ προεκλογικὴ προπαγάνδα τῆς ΕΔΑ ἐπανελάμβανεν ὅτι ἡ Ἀριστερὰ εἶναι ὁ μόνος συνεπὴς ἀγωνιστὴς διὰ μίαν πραγματικὴν ἀλλαγήν. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτό, ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν καὶ ἐπιστολὰς ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐνῶ τὴν 3)11)63 ἐψήφισαν Κέντρον τώρα θὰ ἐψήφιζαν ΕΔΑ (15)1 καὶ 18)1).

Τὴν 26)1 ἡ «Αὐγὴ» κατηγόρησεν τὸν κ. Παπανδρέου ὅτι ἐκκαθαρίζει τοὺς συνδυασμοὺς τῆς ΕΚ ἀπὸ τὰ «προοδευτικὰ στοιχεῖα».

Τὴν 28)1 τὸν κατηγόρησεν διὰ τὸν λόγον του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ κυρίως διότι «δὲν εἶπε οὔτε μιὰ λέξι γιὰ τὸν Λαμπράκη». Τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὁ Μπριλλάκης ὁμιλῶν εἰς Θεσσαλονίκην ἀπήντησεν εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Παπανδρέου.

Τὴν 30)1 τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς ΕΔΑ κατήγγειλεν τὴν διακήρυξιν ὡρισμένων ἀριστερῶν οἱ ὁποῖοι ἐκάλεσαν τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Ἀριστερᾶς νὰ ψηφίσουν τὴν ΕΚ. Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Γραφείου ἐτονίζετο ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ἀριστεροὶ «εἶναι ἐκτὸς κόμματος». Τὴν 8 καὶ 9)1, ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «συμπεράσματα τοῦ διμήνου» διὰ τοῦ ὁποίου ἐπετίθετο ἐναντίον τῆς πρώτης Κυβερνήσεως Παπανδρέου διὰ νὰ συναγάγῃ τὸ συμπέρασμα ὅτι «ὅταν δὲν εἶναι πολὺ ἰσχυρὴ ἡ Ἀριστερὰ τὸ Κέντρο δὲν ἐκτελεῖ τὶς ὑποσχέσεις του». Ἡ προπαγάνδα τῆς ΕΔΑ ἐστράφη ἐπίσης ἐναντίον τῶν συσκέψεων διὰ τὸ κυπριακὸν καταγγέλλουσα τὴν «ὁμοφωνίαν ΕΡΕ - Παπανδρέου» καὶ τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Ἀριστερᾶς. Τὴν 14)1 ἡ ΕΔΑ διὰ τῆς «Αὐγῆς» ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν «πρὸς τὶς δημοκρατικὲς μᾶζες» τονίζουσα: «ψήφισε μὲ φανατισμὸ καὶ ἀνάδειξε πανίσχυρη τὴν ΕΔΑ γιατὶ μόνο μιὰ ἰσχυρὴ ΕΔΑ ἐγγυᾶται τὴν καταπολέμησι ὄχι μόνο τῆς ΕΡΕ ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς πολιτικῆς της μέσα στὴν ΕΚ.».

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας ἡ ΕΔΑ ἐπραγματοποίησεν νέον ἔρανον διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν οἰκονομικῶν της καὶ νέαν ἐκστρατείαν διὰ τὴν διάδοσιν τῆς «Αὐγῆς».

Ἐπίσης τὴν 12)1 ἡ «Αὐγὴ» ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Κέντρου διὰ τὴν ἑρμηνείαν τὴν ὁποίαν τοῦτο ἔδωσεν εἰς τὸν ἐκλογικόν της ἑλιγμόν.

Τὴν 24)1 ἡ ΕΕ τῆς ΕΔΑ ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ κ. Παπανδρέου ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπροκάλεσεν τὴν ΕΔΑ νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφίους εἰς ὅλας τὰς περιφερείας τῆς χώρας.

Τὴν 16 καὶ 17)1 ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν καθοδηγητικὸν ἄρθρον διὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ «ἑλιγμοῦ». Κατὰ τὴν ΕΔΑ ὁ «ἑλιγμὸς» δὲν ἀπέβλεπε εἰς τὴν αὐτοδυναμίαν τῆς ΕΚ, ἡ ὁποία ἐπιζητεῖ τὴν ἀπαλλαγήν της ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς Ἀριστερᾶς, ἀλλὰ εἰς τὴν μείωσιν τῆς Δεξιᾶς. Ταυτοχρόνως, ἡ ΕΔΑ διεκήρυξεν ὅτι ἐπιδιώκει «νὰ ἀναδειχθῇ πιὸ ἰσχυρὴ στὶς μᾶζες καὶ στὸ κοινοβούλιο» καὶ ὅτι θὰ καταπολεμήσῃ τὴν προσπάθειαν τῆς ΕΚ «νὰ παγιδεύσῃ ψήφους τῆς Ἀριστερᾶς».

Τὴν 29)1 εἰς τὸν κεντρῶον τύπον ἐδημοσιεύθη διακήρυξις ὡρισμένων ἀριστερῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτάσσοντο ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τῆς ΕΔΑ, ἰσχυρίζοντο ὅτι ὁ «ἑλιγμός» της εὐνοεῖ τὴν ΕΡΕ καὶ ἐκάλουν τοὺς ἀριστεροὺς νὰ ψηφίσουν τὴν ΕΚ. Ἡ ΕΔΑ ἀπήντησεν δι' ἀνακοινώσεως τοῦ Γραφείου Τύπου (30)1) τονίζουσα ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ἀριστεροὶ «εὑρίσκονται ἐκτὸς κόμματος» καὶ δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἐκ τῶν ἡγετῶν της Καρρᾶ.

Τὴν 30)1 ἡ ΕΔΑ ἐπραγματοποίησεν ὡρισμένας μεταβολὰς εἰς τοὺς συνδυασμούς της διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ὡρισμένων ὑποψηφίων της δι' ἄλλων. Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων τῆς ΕΔΑ ὑπῆρχον μόνον ἑπτὰ «συνεργαζόμενοι» οἱ ἑξῆς: Πάγκαλος, Σκαφίδας, Ἀράπης, Σαπουνάκης, Μερκούρης, Ἀργυρόπουλος καὶ Στρατῆς. Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἦσαν καὶ λογοτέχναι ὡς ὁ Ρίτσος, ὁ ἠθοποιὸς Καροῦσος, ὁ συνθέτης Θεοδωράκης καὶ ὁ γελοιογράφος Μπόστ. Οὗτοι συνεκάλεσαν τὴν 3)2 προεκλογικὴν συγκέντρωσιν «πνευματικῶν ἀνθρώπων καὶ νεολαίας». Ἐξ αὐτῶν ἐξελέγη μόνον ὁ Θεοδωράκης.

Ἡ προεκλογικὴ προπαγάνδα τῆς ΕΔΑ ἐπανειλημμένως προέβαλεν τὸ θέμα «ἡ ΕΡΕ, ἐμεῖς, τὸ Κέντρο». Τὴν 7)2 ἡ «Αὐγὴ» προέβη εἰς ἀντιπαράθεσιν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν τριῶν κομμάτων, τὴν 9)2 εἰς ἀντιπαράθεσιν τῆς πολιτικῆς των ἔναντι τῶν λαϊκῶν προβλημάτων κλπ.

Τὴν 7)2 ἡ «Αὐγὴ» κατήγγειλεν προκήρυξιν «ἀποφυλακισθέντων κομμουνιστῶν» οἱ ὁποῖοι ἐκάλουν τοὺς κομμουνιστὰς εἰς τὰς 24 περιφερείας ὅπου δὲν ἐξέθεσε ὑποψηφίους ἡ ΕΔΑ νὰ ρίψουν εἰς τὰς κάλπας λευκὰ ψηφοδέλτια ἀναγράφοντες τὰ ἀρχικὰ τοῦ ΚΚΕ.

Ταυτοχρόνως ἡ ΕΔΑ ἐπετίθετο καὶ ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν τὴν ὑπερψήφισιν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου εἰς βάρος τῆς ΕΔΑ. Τὸ περιοδικὸν «Ἑλληνικὴ Ἀριστερὰ» (ἀριθ. 6) ἔγραφεν σχετικῶς ὅτι «ἂν λείψη ὁ φόβος τῆς ΕΔΑ» τότε ἡ ΕΚ θὰ ὑπαναχωρήση εἰς ὅλα τὰ ζητήματα καὶ θὰ ὑπάρξη «κεντροδεξιὰ ἀσυδοσία». Ἐπανελάμβανεν ὅτι «ἡ ΕΔΑ εἶναι ἐγγύηση» καὶ ἐτόνιζεν ὅτι σκοπὸς τοῦ ἐλιγμοῦ εἶναι «νὰ κόψη ἕδρες τῆς ΕΡΕ, νὰ ἀναδειχθοῦν ταυτόχρονα μιὰ σειρὰ προοδευτικὰ στοιχεῖα τοῦ Κέντρου ἀλλὰ καὶ προώθησι τοῦ ἑνιαίου μετώπου σὲ βάρος τῆς διμετωπικῆς γραμμῆς τῆς ΕΚ καὶ πιὸ ἰσχυρὴ ΕΔΑ».

Τὴν 13)2 ἐδημοσιεύθη ἔκκλησις «ἀπολυθέντων κομμουνιστῶν» οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν νὰ ψηφισθῆ ἡ ΕΔΑ.

Τὴν 15)2 ἡ ΕΕ, ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν μὲ τὸ σύνθημα «ψηφῖστε ΕΔΑ».

Τὴν 16)2 ὁ κ. Πασσαλίδης ἀπηύθυνεν μήνυμα μὲ τὸ σύνθημα «ὅλοι ψῆφο στὴν ΕΔΑ». Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸ κύριον ἄρθρον τῆς «Αὐγῆς» κατεφέρετο ἐναντίον τῆς ΕΡΕ καὶ τῆς ΕΚ, ἐνῷ χρονογράφημα καὶ πέντε σχόλια τῆς ἐφημερίδος κατεφέροντο κατὰ τῆς ΕΚ, καθὼς καὶ ἄρθρον τοῦ Ζ. Ζωγράφου, ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ ΚΚΕ.

Ἐπίσης δριμεία ἐπίθεσις ἐξαπελύθη ἐναντίον τοῦ κ. Παπανδρέου διὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ΕΚ. περὶ ἐπαφῶν μεταξὺ ΕΡΕ καὶ ΕΔΑ (Αὐγὴ 16)2 καὶ ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ 15)2).

Τέλος ἡ ΕΔΑ κατήγγελλεν συνεχῶς τὰς διαδόσεις νὰ ψηφισθῆ ἡ ΕΚ εἰς βάρος τῆς ΕΔΑ, εἴτε νὰ μὴ ψηφισθῆ ἡ ΕΚ εἰς τὰς 24 περιφερείας.

Τὴν 15)2 ἡ ΕΕ ἐξέδωσεν ἔκκλησιν καλοῦσα τὸν λαὸν νὰ ψηφίση ΕΔΑ διότι ἐνῷ ἡ ΕΡΕ εἶναι ὁ βασικὸς ἐχθρὸς «ἡ ΕΚ θέλει δημοκρατία γιὰ τοὺς λίγους, δημοκρατία μὲ διακρίσεις, μὲ τὴν ΕΔΑ στὴν γωνία. Καὶ τὸν ἀντικομμουνισμὸ πυξίδα στὴν πολιτικήν της. Κρατᾶ δεσμοὺς μὲ τὴν ὀλιγαρχία καὶ τοὺς ξένους». Διὰ τοῦτο, «ἀγωνισθῆτε γιὰ νὰ ὑπερψηφιστῆ ἡ πολιτικὴ τῆς ΕΔΑ. Ἰσχυρὴ ΕΔΑ», καὶ εἰς τὰς 24 περιφερείας «ψηφῖστε τοὺς πιὸ προοδευτικούς, τοὺς ὄχι διμετωπικοὺς ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους τῆς ΕΚ.».

Μαζικοὶ ἀγῶνες.

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἰδίως, τόσον πρὸ ὅσον καὶ μετὰ τὰς ἐκλογάς, οἱ κομμουνισταὶ προσεπάθησαν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν γραμμὴν τῆς ἐξαπολύσεως μαζικῶν μαχητικῶν ἀγώνων. Οὕτω ἐχαρακτήρησαν τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς ὡς «δεκαπενθήμερο ἀγωνιστικῶν ἐκδηλώσεων», χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχουν σπουδαῖα πράγματα. Ἐν συνεχείᾳ προσεπάθησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ κυπριακὸν διὰ νὰ ὀργανώσουν διαδηλώσεις, συλαλλητήρια καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις στρεφομένας τόσον κατὰ τῶν δυτικῶν συμμάχων ὅσον καὶ κατὰ τοῦ χειρισμοῦ τοῦ κυπριακοῦ ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως. Τὴν 29)2 ἡ ΕΕ τῆς ΕΔΑ ἔρριψεν τὸ σύνθημα τῆς πανεθνικῆς κινητοποιήσεως» διὰ τὸ Κυπριακὸν καὶ ἀπεφάσισεν τὴν ὀργάνωσιν συλαλλητηρίου τὴν 31)1 τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπηγορεύθη. Ἄλλα θέματα τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύθη ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ὑπῆρξαν τὸ καπνικόν, ὡρισμέναι ἀπεργίαι, τὰ ἐπεισόδια εἰς Τουρκοβούνια κλπ.

Ὀργανωτικὴ ἀνάπτυξις.

Κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ἐσυνεχίσθη ἐπιτυχῶς ἡ στρατολογία νέων μελῶν εἰς τὴν ΕΔΑ ἡ ὁποία παρουσιάζει ἀξιόλογον ὀργανωτικὴν ἀνάπτυξιν. Ὑπολογίζεται ὅτι σήμερον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανωμένων ὀπαδῶν της εἶναι διπλάσιος ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ Ἰουνίου 1963. Ἀνάλογος ἀνάπτυξις παρατηρεῖται εἰς τὰ Τρίκκαλα καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς χώρας.

Νέαι ἐκδόσεις.

Ἐκτὸς τῶν ὑφισταμένων ἐντύπων, ἡ ΕΔΑ ἐκυκλοφόρησεν καὶ μίαν νέαν 15νθήμερον ἐφημερίδα διὰ τὴν νεολαίαν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημοκρατικὰ Νειᾶτα». Ἐξέδωσεν ἐπίσης βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Βοηθὸς διαφώτισης γιὰ τὰ μέλη τοῦ κόμματος» διὰ τοῦ ὁποίου δίδονται καὶ ὁδηγίαι ὡς πρὸς τὴν διενέργειαν προπαγάνδας ψιθύρου. Ἐξ ἄλλου ἐκυκλοφόρησεν ἄφθονον προεκλογικὸν ὑλικόν.

'Ακόμη, ἡ ΕΔΑ ἤρχισεν νὰ ἐκδίδη ὡρισμένα νέα ἔντυπα ὅπως τὸ περιοδικὸν «Τετράδια Δημοκρατίας», ὄργανον τῆς κινήσεως Λαμπράκη καὶ νὰ δημιουργῆ δίκτυον ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων. Πρὸς τοῦτο ἐξεδόθησαν ἡ ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς «'Αλήθεια» εἰς τὰ Χανιὰ καὶ ἡ δεκαπενθήμερος ἐφημερὶς «Πιερικὸς Τύπος» εἰς τὴν Κατερίνην.

Καταπολέμησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

—Τὴν 5)1 ἡ «Αὐγὴ» ἐζήτησεν ἐκ νέου τὴν ἄμεσον κατάργησιν τῆς 'Υπηρεσίας Πληροφοριῶν (Διεύθυνσις Διαφωτίσεως) τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

—Τὴν 13)2 ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσεν ἄρθρον τοῦ Ζ. Ζωγράφου, ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ ΚΚΕ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀντικομμουνιστικὴ ὑστερία». Διὰ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ τὸ ΚΚΕ, ἀφοῦ κατήγγειλεν διὰ πολλοστὴν φορὰν τὸν ἀντικομμουνισμὸν διετύπωνεν κατηγορίας ἐναντίον τοῦ κ. Παπανδρέου διότι ἀντὶ νὰ καταργήση τὸν ἀντικομμουνισμὸν προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐκσυγχρονίση.

Κυπριακόν.

Μὲ ἀνακοινώσεις, ἐκκλήσεις, δημοσιεύματα καὶ διαβήματα, ἡ ΕΔΑ προσεπάθησεν νὰ ἀποδείξη ὅτι «μόνο ἡ ΕΔΑ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν αὐτοδιάθεσι» (ἀνακοίνωσις τῆς ΕΕ 13)2) καὶ ὅτι ἐπραγματοποιήθη καὶ πραγματοποιεῖται «νέο ἐθνικὸ ἔγκλημα στὸ ὁποῖο ἔλαβε μέρος μαζὶ μὲ τὴν ΕΡΕ καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ». ('Ανακοίνωσις τῆς ΕΕ, 2)2).

'Εξ ἄλλου ἡ ΕΔΑ ἀπέστειλεν εἰς Κύπρον κεχωρισμένως τὸν κ. 'Ηλιοῦ (2-4) 2) καὶ τὸν κ. Θεοδωράκην (22-23)2). 'Εν συνεχείᾳ καὶ οἱ δύο ἀντιπρόσωποι τῆς ΕΔΑ, μετέβησαν εἰς Δυτικὴν Εὐρώπην εἰς «περιοδεῖαν διαφωτίσεως διὰ τὸ κυπριακόν». Γενικῶς οἱ κομμουνισταὶ προσπάθησαν νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς οἱ μόνοι ὑπέρμαχοι τῶν δικαιωμάτων τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ καὶ συμπαραστᾶται τοῦ ἀγῶνος του.

Διάφορα.

—Τὴν 3)2 ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Μόσχας μετέδωσεν συνέντευξιν μὲ τὸν κ. Πασαλίδη ὁ ὁποῖος ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς προτάσεως Χρουστσὼφ διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς βίας ἀπὸ τὰς διεθνεῖς σχέσεις.

—Τὴν 7)1, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ κ. Πασαλίδη ὠργανώθησαν ὁμαδικαὶ ἐπισκέψεις στελεχῶν καὶ ὀπαδῶν τοῦ κόμματος.

—Τὴν 10)2 ἤρχισεν ἐκδιδομένη νέα ἀπογευματινὴ κομμουνιστικὴ ἐφημερὶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημοκρατικὴ 'Αλλαγή». Προορισμὸς τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς εἶναι νὰ καλύψη τὸν χῶρον μεταξὺ ΕΔΑ καὶ ΕΚ καὶ νὰ διατυπώση τὰς ἀπόψεις τῶν μαζῶν αἱ ὁποῖαι ἀριστερίζουν χωρὶς νὰ εἶναι κομμουνιστικαὶ καὶ αἱ ὁποῖαι ἐψήφισαν τὸ 1958 ΕΔΑ καὶ τώρα ΕΚ. Διατυπώνουσα τὰς ἀπόψεις αὐτῶν τῶν μαζῶν, ἡ ἐφημερίς, προσπαθεῖ νὰ τὰς διαμορφώση κατὰ τρόπον συμφέροντα εἰς τοὺς κομμουνιστὰς ὥστε νὰ ἐπαναφέρη βαθμιαίως τὰς ἐν λόγῳ μάζας ὑπὸ κομμουνιστικὸν ἔλεγχον καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἀσκήση ἀμέσως πίεσιν ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τῆς ΕΚ μὲ σκοπὸν νὰ ἐπηρεάση πρὸς στὰ ἀριστερώτερα τοὺς προσανατολισμούς της.

—Τριμελὴς ἀντιπροσωπεία τῆς ΕΔΑ μετέσχεν εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Βενιζέλου.

—"Ηρχισεν καὶ ἀναπτύσσεται ἡ ἐκπολιτιστικὴ ἐξόρμησις τῶν «λαμπράκηδων» τὸ πρόγραμμα τῆς ὁποίας ἀνηγγέλθη εἰς εἰδικὴν πρὲς - κονφέρανς τὴν 6)1. Ἡ ἐξόρμησις περιλαμβάνει τὴν ὀργάνωσιν σχολῶν ἀναλφαβήτων, Λαϊκοῦ Πανεπιστημίου, μαζικοῦ ἀθλητισμοῦ κλπ. 'Επίσης συνηστήθη «Λέσχη Βιβλίου».

'Ανακοινώσεις τῆς ἡγεσίας.

—Τὴν 1)1 ὁ κ. Πασαλίδης ἀπηύθυνεν πρωτοχρονιάτικο μήνυμα πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εὐχόμενος στερέωσιν καὶ διεύρυνσιν τῆς νίκης τῆς 30ης Νοεμβρίου.

—Τὴν 3)1 ἡ ΕΕ μὲ ἀνακοίνωσίν της ἐζήτησεν νὰ συγκληθῆ ἐκτάκτως ἡ Βουλὴ διὰ νὰ συζητήση τὸ κυπριακόν, δοθέντος ὅτι ἡ ΕΔΑ ἀποκρούει τὸν χειρισμὸν τοῦ θέματος ἐκ μέρους τῆς 'Υπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν δύο ἐθνικοφρόνων κομμάτων.

—Τὴν 3)1 ἡ ΕΔΑ διεμαρτυρήθη ἐπειδὴ τὸ ΕΙΡ δὲν μετέδωσεν τὸ μήνυμα τοῦ κ. Πασαλίδη.

—Τὴν 12)1 ἡ ΕΕ ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ΕΔΑ νὰ ἐνισχύσουν οἰκονομικῶς τὸ κόμμα των διὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὰ ἔξοδα τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας.

—Τὴν 14)1 ἡ ΕΕ μὲ ἀνακοίνωσίν της κατεφέρθη ἐναντίον τοῦ κ. Παπανδρέου διὰ τὰς δηλώσεις του σχετικῶς μὲ τὸν «ἐκλογικὸν ἐλιγμὸν» τῆς ΕΔΑ.

—Τὴν 19)1 ἀνεκοινώθη τὸ ἐκλογικὸν πρόγραμμα τῆς ΕΔΑ. Ταυτοχρόνως ἡ

ΕΕ μὲ προκήρυξίν της ἐκάλεσεν τὸν λαὸν νὰ ὑπερψηφίσῃ τὴν ΕΔΑ, νὰ συντρίψῃ τὴν Δεξιὰν καὶ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν διμετωπικὴν τακτικὴν τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ. Εἰς τὴν προκήρυξιν ὑπεγραμμίζετο ἡ ἀνάγκη τῆς ἰσχυρᾶς παρουσίας τῆς ΕΔΑ διότι ἡ ΕΚ ταλαντεύεται καὶ ἀκολουθεῖ συμβιβαστικὰς τάσεις. Ἐκάλεσεν μάλιστα τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ΕΚ εἰς τὴν Λευκάδα καὶ τὴν Σάμον νὰ ψηφίσουν τὴν ΕΔΑ ὅπως οἱ ὀπαδοὶ τῆς τελευταίας εἰς 24 ἄλλας περιφερείας θὰ ἐψήφιζαν τὴς ΕΚ.

— Τὴν 21)1 ἡ ΕΔΑ ἐξέδωσεν νέαν ἀνακοίνωσιν διὰ τὸ κυπριακόν.

— Τὴν 26)1 ἐδημοσιεύθη εἰς «Αὐγὴν» συνέντευξις τοῦ κ. Πασαλίδη καθορίζοντος τὰς ἐκλογικὰς ἐπιδιώξεις τῆς ΕΔΑ.

— Τὴν 28)1 ἡ ΕΕ μὲ νέαν ἀνακοίνωσίν της διὰ τὸ κυπριακὸν κατεφέρθη τόσον ἐναντίον τῆς Ὑπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως ὅσον καὶ ἐναντίον τῆς ΕΡΕ καὶ τῆς ΕΚ.

— Τὴν 30)1 ἡ ΕΔΑ ἐκάλεσεν τὸν λαὸν τῶν Ἀθηνῶν εἰς συλαλλητήριον διὰ τὴν Κύπρον τὸ ὁποῖον ὡρίσθη διὰ τὴν 31)1 ἀλλὰ ἀπηγορεύθη. Ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς ἡ ΕΕ ἐξέδωσεν ἀνακοίνωσιν διαμαρτυρίας.

— Τὴν 1)2 ὁ κ. Πασαλίδης ἀπηύθυνεν τηλεγράφημα συμπαραστάσεως πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον.

— Τὴν 8)2 ἡ ΕΔΑ ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς «ἕλληνες δημοκράτες τοῦ ἐξωτερικοῦ» νὰ τὴν ἐνισχύσουν οἰκονομικῶς.

— Τὴν 8)2 τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς ΕΔΑ διέψευσεν δημοσιεύματα περὶ ἀποφάσεως τῆς ΕΔΑ νὰ πριμοδοτήσῃ 82 ὑποψηφίους τῆς ΕΚ εἰς ἄλλας περιφερείας πλὴν τῶν 24 ὅπου δὲν ὑπῆρχον ὑποψήφιοι τῆς ΕΔΑ.

— Τὴν 9)2 ἡ «Ἐπιτροπὴ Πόλεως Ἀθηνῶν» μὲ ἀνακοίνωσίν της ἐκάλεσεν τὸν ἀθηναϊκὸν λαὸν νὰ μετάσχῃ εἰς τὴν προεκλογικὴν συγκέντρωσιν τῆς ΕΔΑ τὴν 11)2 μὲ τὸ σύνθημα: «Ἡ ΕΡΕ θὰ συντριβῇ! Ἡ ΕΔΑ θὰ νικήσῃ».

— Τὴν 12)2 ἡ ΕΔΑ διεμαρτυρήθη διὰ εἰς βάρος της διακρίσεις τοῦ ΕΙΡ.

— Τὴν 23)2 ἐδημοσιεύθη ἀπόφασις τῆς ΕΕ διὰ τὸ ἐκλογικὸν ἀποτέλεσμα καὶ τὴν μετεκλογικὴν τακτικὴν τῆς ΕΔΑ.

— Τὴν 25)2 ἡ ΕΔΑ μὲ ἀνακοίνωσίν της κατεφέρθη ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τῆς νέας κυβερνήσεως Παπανδρέου.

— Τὴν 29)2 ἡ ΕΕ μὲ νέαν ἀνακοίνωσίν της διὰ τὸ κυπριακὸν ἐζήτησεν τὴν ματαίωσιν ἐπισκέψεως τοῦ 6ου ἀμερικανικοῦ στόλου εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Γ΄. ΤΟ ΑΚΕΛ

— Τὴν 29)12)53 ἡ ΚΕ τοῦ ΑΚΕΛ μὲ ἀπόφασίν της διὰ τὰ γεγονότα τῆς Κύπρου ἐζήτησεν τὴν κατάργησιν τῶν συμφωνιῶν τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου καὶ τὴν ἄμεσον προσφυγὴν εἰς τὸ ΟΗΕ. Ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα ἐξεδόθη καὶ ἀνακοίνωσις τοῦ ΠΓ τὴν 1)1.

— Τὴν 2)1 ἡ ΚΕ τοῦ ΑΚΕΛ ἀπηύθυνεν μήνυμα πρὸς τὸν Χρουστσὼφ διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὴν στάσιν τῆς ΕΣΣΔ ἔναντι τοῦ κυπριακοῦ ζητήματος.

— Τὴν 27)1 τὸ ΑΚΕΛ μὲ προκήρυξίν του ἐκφράζει τὴν ὑποστήρυξίν του πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου «νὰ ἀντιταχθῇ στὶς πιέσεις τῶν ἰμπεριαλιστῶν».

— Τὴν 30)1 ἡ ΕΚ μὲ ἀνακοίνωσίν της ὑπεστήριξεν τὰς ἐνεργείας τῆς κυβερνήσεως Μακαρίου καὶ ἐζήτησεν ἐκ νέου τὴν καταγγελίαν τῶν συμφωνιῶν καὶ τὴν προσφυγὴν εἰς τὸν ΟΗΕ.

— Τὴν 4)2 ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΑΚΕΛ κ. Παπαϊωάννου, μὲ δηλώσεις του ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς ἀμέσου προσφυγῆς εἰς τὸν ΟΗΕ.